CORECTBooks

r o m a n

christofor

BLACK

diamantele morţii

Christofor BLACK

DIAMANTELE MORȚII

F.B.I. Divizia morții

Editura Virtual

2010

ISBN(e): 978-606-599-242-9

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului, sub orice formă este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Digitizare realizată de Merlin IT Consulting Ltd. London, U.K.

CAPITOLUL I

Roţile scrâşnirã lugubru pe asfaltul avariat al unui cartier sud-american. Strãzile metropolei pãreau pustii; doar gunoaiele erau purtate de pale uşoare de vânt între un trotuar şi altul. Portiera din spate a maşinii se deschise violent şi un sac negru fu azvârlit în rigolã. Cu acelaşi scârţâit, automobilul se depãrtã în trombã.

*

— Mai serviţi ceva sau pot sã cobor fetele de pe scândurã? îi întrebã barmanita pe ultimii clienţi ai stabilimentului, denumit pompos „Gorgeous Curves".

— Aş servi-o pe mã-ta, dar mie cã-i urâtã ca şi tine! spuse cel mai sfrijit dintre mulatrii care abia se mai ţineau atârnaţi de bar, încercând fãrã folos sã ghicească ceva din dublurile care li se perindau prin fata ochilor.

— O.K.! Asta a fost tot! spuse Nataşa, ajunsã la capãtul rãbdãrii cu lepãdãturile astea care stãteau de câteva ore fãrã sã mai consume nimic. George, domnii doresc neapãrat sã guste asfaltul din fata barului. Fii, te rog, amabil şi azvârle-i în stradã pe „stãpânii noştri"! Vreau sã închid, i se adresã barmanita, deloc urâtã, malacului care stãtea la intrare.

Era ora trei dimineaţa şi, peste puţin timp, strip-barurile se închideau. Fetele - ameţite de fum şi obosite de unduirile stupide pe care trebuia sã le execute non-stop, spre bucuria tâmpã a patru portoricani drogaţi - urma sã se îndrepte spre locuinţele lor insalubre, temându-se mereu de o eventualã descindere a celor de la Imigrãri.

Nataşa, barmanita de. serviciu, închise stabilimentul în urma lor. Apoi, cu o vizibilã uşurare pe chip, se îndreptã spre locuinţa sa, aflatã nu departe, în josul strãzii.

la uite de ce am plecat eu din Ucraina, ca sã se lege putorile astea de mama! gândi ea când vãzu sacul de gunoi azvârlit în drum.

Civilizaţia lor de rahat! De astea aveam şi acasã, îşi spuse apoi şi dãdu sã treacã mai departe.

Observã, însã, un firicel de sânge ce se scurgea încet din sac. Deloc speriatã, îşi aminti de locurile natale şi instinctul de conservare o îndemnã sã meargã mai departe. Dar o imagine interesantã îi trecu prin fata ochilor mintii. Se gândi cã nu i-ar strica o legãturã cu poliţistul acela simpatic care patrula zona, iar conţinutul sacului putea fi un pretext potrivit. Se apropie mai mult.

Bine cã ãştia au strãzi luminate! îşi zise ea sarcastic şi împinse sacul încet, cu piciorul. Greutatea şi relativa duritate a obiectului îi confirmarã oarecum bãnuielile.

Mãcar aici bagã cadavrele-n saci, nu le lasã în drum, aşa, sã murdãreascã strãzile! mai cugetã ea şi se îndreptã hotãrâtã spre telefonul *din* colt pentru a anunţa politia.

În realitate, se gândea mai mult la întâlnirea cu şeful patrulei decât la descoperirea pe care tocmai o fãcuse.

*

— Ai auzit marea veste, şefu'? năvăli Frank în birou, surescitat.

— Oricum, presupun c-o să aflu de la tine..., gesticulă a lehamite partenerul său, Mark, o legendă vie a anchetatorilor americani.

Se spunea despre el, mai în glumă, mai în serios, că rezolvase mai multe cazuri decât se întâmplaseră. De fapt, ceva-ceva era adevărat. Nimeni nu putea să-şi amintească de un dosar preluat de Mark care să nu fi avut o finalitate pozitivă.

— Mai am puţin până la pensie şi tot ce-mi doresc este să nu mai aud nici un fel de veste de genul ăsta! continuă bătrânul poliţist. Vreau să huzuresc printre veşti mici, meschine şi cât mai rare. Neuronul meu veteran nu mai rezistă la veşti mari. Coreea, Vietnam, Panama, Cuba, numai de-astea am avut parte...

— Lasă, şefu', că eşti glorios! Nu ca mine, doar cu un prăpădit de Golf la activ, şi ăla mai mult pentru CNN! Ţi-am povestit că nu ne lăsau ăia să aruncăm cu bombe decât la opt seara, când se transmiteau ştirile în direct? Şi trebuia să tragem mai mult cu trasoare, de mă usturau ochii ca în seara de 4 iulie?

— Mi-ai povestit. De prea multe ori. Trebuie să mănânce şi ziarişti o pâine, nu-i aşa? Care-i vestea?

— Avem un şef nou, mister mare, nimeni nu ştie de unde vine! Da' e relaţios rău, dacă-mi permiţi o licenţă poetică.

— Se vede că ai făcut o facultate de aia... deşteaptă, unde vă dădeau tricouri cu numele ei scris pe piept, să ştie taximetriştii unde să vă ducă dimineaţa. L-ai văzut măcar?

— Nu, dar ce surpriză ar putea fi? Doar n-o fi negru?!

— Cum să fie negru?! Aici e un departament secret al F.B.I.-ului, unde conaţionalii noştri afro-americani sunt şefi doar la serviciile de relaţii cu presa. Ar trebui să ne fie recunoscători că le-am permis să ne culeagă bumbacul, în loc să-i lăsăm pradă fiarelor sălbatice din junglă!

— Ţi-am mai spus, şefu', că nu te văd bine cu afimaţiile astea rasiste! Chiar nu regreţi deloc perioada aia tristă în care îi lua foc casa lu' conita Scarlett O'Hara, iar Rhett se grăbea să-i sară în ajutor? Ce vremuri, ce filme se făceau pe atunci!... Da' parcă femeile aveau prea multe ţoale pe ele, adăugă Frank mai mult pentru sine.

În acel moment, în birou îşi făcu apariţia „milenara" secretară a boss-ului, anunţându-i că noul şef vrea să le cunoască pe cele mai renumite personaje ale Diviziei Secrete din New York.

— Şi de ce ai venit, drăguţă, la noi? întrebă Mark, ridicându-se cu greu şi încercând să-şi aranjeze cureaua sub burta rebelă. De ce nu i-ai dus-o pe fâţa aia de la 35, am uitat cum o cheamă? E cea mai renumită din întregul Manhattan şi doar cine n-a vrut n-a avut-o...

Frank tăcu chitic, ştiindu-se printre cei vizaţi. Lui Mark nu-i plăcea modul în care „controla" capacitatea tuturor angajatelor de „a face faţă oricăror provocări şi încercări".

Îi spusese de mai multe ori: „Sexul tău trebuie să fie în slujba Diviziei, nu peste tot prin ea, că nu de-aia te-au angajat ăştia! Şi-apoi, nici nu-ţi crapă capul de inteligenţă!"

Frank ştia însă că Mark glumea şi că, de fapt, punea mare bază pe intuiţia şi instinctele lui, altminteri nu l-ar fi luat cu el în toate anchetele. Aşa reuşise să devină în scurt timp unul dintre cei mai invidiaţi agenţi secreţi americani. Avusese noroc de o rampă de lansare pe care şi-ar fi dorit-o orice cadet al Academiei de Poliţie.

— Şefu', hai la şefu', că-s curios ce-i cu misteriosul ăsta! încercă Frank să schimbe subiectul. O fi poponar?!

*

O oră mai târziu, Mark îşi savura cel de-al treilea *hot-dog* din ziua aceea, încercând să recupereze de pe cămaşă surplusul de maioneză. Pentru el, nimic nu se putea compara cu un *hot-dog înecat* în acel sos fantastic.

— Mark, te caută unul, Bill Fărădeget! Zice că sunteţi prieteni vechi. Ce fac? întrebă Margie, secretara.

— He-he! Bătrânul Bill! Pofteşte-l imediat!

În scurt timp, intră în birou o namilă de om, măsurând cam doi metri şi cântărind cel puţin 150 kg. Era îmbrăcat ca un hippie din anii '60 şi avea o coamă respectabilă ce fusese cândva blondă, dar care acum era complet albă. Cămaşa înflorată nu numai că arăta ca una din deceniul şase, ci probabil că data chiar de atunci. Încă se puteau vedea pe ea urme de noroi de la Woodstock.

— Ce vânt al Vărsătorului te aduce, mă *Flower-Power?* Ai venit să-mi vesteşti iaf zorii Noii Ere? îl întâmpină Mark cu vizibilă simpatie.

— Caustic ca întotdeauna... Dacă nu stăteam eu pe străzi cu pancarte, jucai şi acum *paintball* cu gălbejiţii prin Vietnam! răspunse Bill, surâzând.

Margie bănuia că acest schimb de „amabilităţi" era mai curând un salut ritual, datând de pe vremea când ea se îndrăgostea pentru prima oară.

— Ne laşi singuri, te rog? i se adresă politicos Mark femeii, încremenită de curiozitate în pragul uşii. „Varsă", moşule! Ce mai faci şi cum de ţi-ai amintit de mine?

— De parcă te-aş fi putut uita! Spune-mi, ţie cum îţi mai merge, cum te împaci cu superiorii? Ai reuşit să le şifonezi imaginea de tot?

— Acum am unul nou, aşa că n-am apucat. Celui vechi i-am şifonat imaginea atât de tare, că abia au reuşit băieţii să mai retuşeze ceva din el înainte de a-l pune în coşciug. Da' l-au decorat post-mortem pe meritul meu! Ăsta, ăl nou, am auzit că e ţais!

— Serios?

— Se pare că a coborât de pe podiumul *Armani* acum două minute. Deci, un fandosit! Nu ştiu ce-a făcut înainte, dar va trebui să mă port cu mănuşi cu el, să nu-l zgârii. Zi de ce m-ai căutat!

— O.K.! Ieri am primit o veste relativ tristă, îl ştii pe unchiul Steve, din Utah?

— Ăla... mormonul? Să nu-mi spui că îi-a trimis vreun chiştoc din miliardele alea de care-l suspectai?

— Cam aşa ceva. De fapt, s-ar putea să-mi fi lăsat totul, că a mierlit-o zilele trecute.

— Zău, mă?! Păi chiar şi ăştia o mierlesc? Credeam că-i tine în viaţă Primul Mormon ca să nu rămână fără cotizanţi! se minună Mark.

Totodată, bănuia că Bill nu putea regreta prea tare pierderea unui unchi pe care-l văzuse doar de vreo două ori şi care nu îl ajutase niciodată.

— Se pare că se zgârcise atât de mult în ultimul timp, că nici ăluia nu-i mai aducea vreo jertfă sau ce naiba trebuia să facă ei acolo! Cert este că e musai să merg la înmormântare şi nu mă simt deloc în stare s-o fac de unul singur. În fond, trebuie să dau ochii cu toţi foştii mei vecini, câţi or mai vieţui. Ce-ar fi să mă însoţeşti?

— Da' ce, mă, tu eşti din Utah?

— Nu, sunt din Fairfield, de aici, dar unchiu' s-a mutat acolo după ce l-au convins mormonii că e mai bine să facă avere pentru ei decât pentru noi. Acum îl îngropăm acasă, în Fairfield - eu şi ciudata aia de vară-mea. Apoi probabil că o să ne scoatem ochii pentru moştenire. Ce zici? Vii cu mine? Facem cam o oră până acolo, îi vedem, strâng nişte mâini şi stau de vorbă cu avocatul. După aia, fugim în insule şi spargem partea mea de moştenire, O.K.?

— Bine, Bill. Şi aşa nu prea aveam ce face pe-aici. Lucrurile cam lâncezesc de o bună bucată de vreme. Om vedea ce-o mai fi şi cu insula aia...

CAPITOLUL II

Nataşa intuise corect. În sacul peste care dăduse zăcea un cadavru „proaspăt", iar şeful patrulei păru destul de interesat de apariţia blondei, în timp ce se ocupa de cele necesare pentru o primă constatare la faţa locului.

— Când ai observat sacul şi cum de te-ai gândit să chemi poliţia? o întrebă el cu o aparentă duritate pe tânăra care anunţase descoperirea. Dacă era doar gunoi înăuntru? Sau ai văzut mai multe decât ne-ai spus...?

— N-oi fi observat eu multe aici, da' am văzut destule la viaţa mea. Poate c-odată o să mă interoghezi mai amănunţit..., domnule ofiţer. Ai rămâne surprins de ce ai descoperi! spuse ea, zâmbind promiţător şi încercând să arate mai puţin obosită decât era.

— Ai terminat, Albert? îl întrebă poliţistul pe partenerul său, care se ocupa de investigaţia la faţa locului.

— Da, aici da! Restul o să-l aflăm mai târziu, la secţie. Deocamdată, ştiu doar că victima este un bărbat caucazian, fără acte, împuşcat între ochi. Probabil de un profesionist, deci cazul nu este unul banal. Ăştia nu-şi irosesc gloanţele pentru... portofele. După poziţia în care a fost găsit, probabil că a fost aruncat dintr-o maşină. Sunt, de altfel, şi nişte urme de roţi pe carosabil, semn că maşina a frânat brusc, demarând apoi în trombă. De asemenea, dat fiind faptul că sacul a fost lăsat la vedere, îmi închipui că criminalul era interesat doar să scape de el cât mai departe de locul crimei.

— Adică?

— Este puţin probabil ca această crimă să se fi produs prin apropiere, deşi, la gradul de cinism la care au ajuns asasinii în ziua de azi, n-ar fi exclusă nici această variantă. Ce facem acum, plecăm sau mai cercetăm zona?

— Plecăm. Atunci, se întoarse poliţistul spre blondă, când crezi c-ai putea să-mi dai mai multe detalii? Mergi acum cu noi la secţie sau vii mai târziu? Pari cam obosită. Nu că n-ai arăta bine oricum... Aş putea trece să te iau chiar eu, adăugă el, bănuind că înţelesese despre ce era vorba.

— Excelent! se bucură Nataşa. Ia-mă! Adică... poţi trece mai târziu, spre prânz. Stau la 542, puţin mai jos. Nataşa Smolii - scrie la interfon.

— Atunci aşa rămâne! La prânz sunt la tine, să fii pregătită!

— O să rămâi surprins de cât de pregătită voi fi...

În timp ce maşina poliţiei se îndepărta, Nataşa se gândea la ciudăţeniile vieţii:

Întotdeauna există o parte bună în orice lucru rău... Însă nu ştiu dacă e obligatoriu ca ambele să se refere la acelaşi individ. Cu siguranţă că nici criminalul nici victima nu s-au gândit că această întâmplare îmi va uşura mie accesul la frumosul ăsta de poliţist! Dacă n-o să fac multe mofturi - şi n-am de gând să fac - s-ar putea lega

o prietenie mai serioasă şi atunci... Ce ți-e şi cu moartea asta! continuă ea să mediteze, în timp ce se apropia de imobilul în care locuia, ocolind un vagabond ce dormea dus chiar în fața intrării.

— Cum mă, imbecilule, n-ai reuşit să afli chiar nimic de la sârbul ăla puturos?! De ce-ți zic ăştia „Profesionistul", doar pentru că nu ai nici o altă ocupație? exclamă cu năduf individul care tocmai coborâse dintr-un Mercury Cougar.

Avea o înfățişare de hingher hăituit, iar hainele sale - ce păreau de bună calitate - nu prea reuşeau să contracareze acest efect.

— Îmi spun aşa pentru că ştiu să-i fac să tacă pe cei care mă supără! i-o întoarse cu mult calm interlocutorul lui, un individ trecut de 40 de ani, cu o fizionomie de copil, dar cu o statură de uriaş.

Acest ciudat contrast îl făcea să pară mai de temut decât dacă ar fi avut o înfățişare clasică de gangster.

— Să-i fac să vorbească e mai greu, uneori, mai ales pe europenii ăştia, care îi tot dau cu datorii şi fidelități şi patrii..., continuă malacul. Habar n-am ce tot bălmăjea el acolo, dar trebuia să te gândeşti că nu ştiu o boabă de sârbă, la dracu'! Deşi nu cred că spunea ceva important, după modul în care se încăpățâna să se închine... la fiecare două arsuri pe care i le aplicam cu lampa de sudură. Totuşi, părea că înțelege de ce o fac. Da' chiar dacă s-ar fi destăinuit, n-aş fi înțeles nimic din sârba lui. Oricum, ştia destulă engleză cât să scape de „pişcături", nu?

— Şi-atunci de ce l-ai omorât?

— Mă plictisisem. Oricum, ai spus 5000 pentru confesiuni şi lichidare. Ține 2000 înapoi, că de lichidat l-am lichidat şi te sfătuiesc să te mulțumeşti cu atât. Data viitoare când mai vrei să faci pe cineva să vorbească, du-l la psihanalist! Ăla o să-ți ia cam tot atât şi poate o înțelege şi sârba...

— Ai noroc că nu era ultima pistă. Sper ca ăilalți să fie mai buni ca tine. Ar trebui să renunți la reclama aia din „Yellow Pages". Pentru ce faci tu aş putea apela chiar şi la un copil... Doar ai văzut ce randament dau puştii prin şcoli, nu ca tine!

— Vezi că am un caiețel în care clienții mei îşi trec reclamațiile. Dacă vrei, te las şi pe tine să consemnezi în el. Dar te-ar mai costa 1000 de dolari. Iar chestia cu „norocul" meu las-o mai moale! Norocul meu constă în faptul că n-ai curaj să faci altceva decât să dai din gură.

— Vorbeşti serios?

— Foarte serios, iar data viitoare gândeşte-te la o sumă dublă, dacă vrei să mai dai ochii cu mine! Mişcă-ți oasele puturoase afară din hangar, până nu reconsider chestiunea cu returnatul banilor! De-aia nu-i bine să fie omul corect cu de-alde voi. Mă tot pisa mama cu prostia asta de corectitudine, de îmi făcuse capul calendar. A trebuit s-o omor până la urmă, să mă lase în pace! Vezi să nu ai aceeaşi soartă ca ea...!

Înăbuşindu-şi o înjurătură printre dinți, „hingherul" înghiți tot perdaful, gândindu-se că trebuia să spele ruşinea asta cu un alt prilej. Deocamdată, n-avea timp de răfuieli stupide.

Era timpul să treacă mai departe.

*

La cimitir nu era multă lume. Unchiul Steve avea parte de o înmormântare discretă şi ieftină, ca întreaga lui viaţă de altfel. Plecase de mult din orăşel şi, câtă vreme zăbovise pe acolo, nu se remarcase decât printr-o mare zgârcenie şi o lipsă totală de preocupări; desigur, în afară de punerea banilor la ciorap.

Bill şi cu verişoara lui, o bătrână hâdă, căreia i se citea răutatea pe figură, strângeau automat mâinile ce li se întindeau cu o tristeţe de complezentă. Tipul părea mai afectat decât s-ar fi aşteptat Mark, deşi, pe de altă parte, îl ştia plin de compasiune pentru te miri ce vietate, darmite când era vorba despre o rudă de sânge.

— Sper că ne-a lăsat ceva zgripţuroiul ăsta! spuse Helen, verişoara, în timp ce tocmai scăpa de ultimele condoleanţe ale unui bătrân aflat într-un cărucior.

Invalidul nu scăpase ocazia de a profita, punându-i o mână sfrijită pe coapsă şi ciupind-o amical. Era mult prea ramolit ca să-l mai intereseze urâţenia lui Helen, dar nu într-atâta încât să nu-şi dea seama că trece pe lângă o femeie. Cu limba scoasă printre dinţi şi cu o privire ce părea hulpavă - de n-ar fi fost şaşie -, ultimul participant trecu mai departe, pe rotile ce scârţâiau îngrozitor. Era mulţumit că rezistase încă un rând, dându-i morţii cu tifla. În plus, pusese mîna şi pe ceva „prospătură". Abia aştepta următoarea înmormântare...

— Nu te mai poţi abţine puţin cu remarcile astea? se revoltă Bill, admonestându-şi astfel verişoara. A murit un om, unchiul tău! Asta nu-ţi înfiorează de loc hoitul - pe care bag de seamă acum că bunul Dumnezeu ţi l-a lăsat degeaba şi mai curând în bătaie de joc?

— Te sfătuiesc să fii mai respectuos, netunsule! i-o tăie Helen. Sau, poate, îţi închipui că o să capeţi mai mult fiindcă te dai mare? Nici n-ar fi trebuit să apari aici. Eşti ruşinea familiei! Nu te uiţi la tine, om cu un picior în groapă şi cu părul până la noadă?! Ce-or zice Robertsonii, imigranţii ăia nenorociţi, care erau vecini cu noi? Că mai bine mureai tu, că nu ştii decât să zdrăngăni toată ziua la chitara aia hârbuită! N-ai nici un rost pe lume.

— Condoleanţele mele, doamnă! Îmi pare sincer rău, Bill! întrerupse Mark penibila scenă. Ştiu că l-aţi iubit enorm, doamnă, şi regret din tot sufletul că tocmai el a trebuit să plece dintre noi!

Helen nu gustă deloc această ironie la adresa ei. Oricum, bănuia că „domnul" e o personalitate, deşi nu ştia precis cu ce se ocupă. Aşa că se văzu nevoită să înghită găluşca, arborând o mină afectată.

— Şi nouă ne pare la fel de rău! Vă rog să ne scuzaţi, însă trebuie să stăm de vorbă cu avocatul, deşi numai de asta nu ne arde nouă acum! Dar vărul meu a venit de departe, săracul, şi nu aş vrea să-l reţin prea mult. Nu-i aşa, dragă Bill? susură ea, aruncându-i acestuia o privire veninoasă.

Cu alte cuvinte, încerca să-i dea de înţeles că trebuia să se descotorosească foarte repede de Mark, pentru a putea auzi „verdictul" avocatului ce urma să-i facă bogaţi.

Bill se prefăcu a nu înţelege aluzia „fină" făcută de draga lui verişoară, aşa că îl luă de braţ pe Mark.

— Are dreptate, dragă! Hai să mergem să vedem ce are de spus avocatul, apoi îl vom lăsa să se odihnească!

— Da', cum...? se impacientă Helen. Ce treabă are domnul...?

— „Domnul" e cu mine şi mă va însoţi; asta dacă vrei să deschidem testamentul azi! spuse Bill cu o voce tăioasă. Dacă nu, mă sui chiar acum în maşină şi plec la New York! Avocatul n-are decât să-mi trimită o înştiinţare oficială prin poştă...

Vizibil enervată din cauza oaspetelui nedorit, Helen îşi reprimă, totuşi, mânia. Ştia prea bine că Bill nu era deloc ahtiat după bani, fiind în stare să se ţină de cuvânt numai şi numai ca s-o distrugă pe ea. În schimb, femeia aştepta dintotdeauna această moştenire, ca să-i pună cu botul pe labe pe toţi nemernicii care o priveau ca pe o fată bătrână şi urâtă. Clipa aşteptată era mult prea importantă ca să se mai împiedice în detalii.

*

— Luaţi loc, vă rog! Vă mulţumesc că aţi .venit atât de repede!

Avocatul era un tip pipernicit, la vreo 70 de ani, gârbov şi aproape orb, judecând după grosimea uluitoare a lentilelor pe care le purta. Probabil că era tot mormon - deşi l-ai fi bănuit cu greu că putea crede în ceva. Poate doar în mesianismul profesiei sale.

— Îmi cer scuze că trebuie să vă primesc în cabinetul unui confrate! îşi luă el avânt. Dar am înţeles că doriţi să scăpaţi cât mai repede de povara pe care o reprezintă testamentul fratelui nostru, Steve Cubani.

— Exact, recunoscu Helen.

— Datoria, de la care nu m-am abătut niciodată - continuă avocatul imperturbabil - de când îndeplinesc această nobilă misiune, într-o societate care, nu-i aşa, are nevoie de oameni conştienţi de valoarea credinţei şi a datoriei lor...

— Hm, hm! întrerupse Bill disertaţia senilă a maestrului, spre bucuria femeii. Dacă nu vă supăraţi, onorabile, la subiect! Durerea ce o încercăm e prea mare ca să putem da importanţa cuvenită înţeleptelor dumneavoastră cuvinte. Adică, ce vreau eu să spun? Deschideţi testamentul şi o să stăm la taifas după aceea, cu o stare sufletească care o să ne permită să discutăm în amănunţime problema moralităţii societăţii actuale.

Evident nemulţumit de întrerupere, avocatul se înecă puţin, hârâi îngrijorător de apăsat şi încuviinţă să deschidă testamentul.

CAPITOLUL III

— Scuză-mă!... păru fâstâcit George, polițistul, când Natașa deschise uşa. Era îmbrăcată doar într-o cămaşă de mătase ce abia îi acoperea fesele rotunde şi ferme. Credeam că eşti pregătită...

— Şi ce anume te face să crezi că n-aş fi? îl întrebă Natașa, făcându-i semn să intre în micol ei apartament. Există o ținută obligatorie pentru întâmpinarea polițiştilor?

— În orice caz, dacă există una, ar trebui schimbată... spuse George pentru a-şi ascunde emoția. Ținuta asta, se gândi el, cred că ar modifica puțin nota sumbră şi stresantă a interviurilor, deşi s-ar putea să le afecteze eficiența pe ici pe colo.

În mijlocul camerei se aflau două scaune cu spătarul rotunjit, față în față. Păreau gata să primească doi oameni care urma să poarte o discuție serioasă. Uşa de la camera de baie era deschisă, undeva în dreapta.

Polițistul putu să observe aburii din cadă, care îi spuneau că cineva tocmai făcuse o baie fierbinte. De altfel, Natașa mirosea a proaspăt şi a flori de câmp - puțin cam tare, dar suficient de excitant.

— Bei ceva sau..., lăsă Natașa întrebarea în suspans.

Îi erau teribil de dragi uniformele, mai ales atunci când se mulau pe un corp de negru bine construit, lucru neîntâlnit la ea, la Odessa. Nici modul în care pantalonii ofițerului deveneau din ce în ce mai mulați pe coapse nu părea să-i displacă. Îşi simțea deja sfârcurile tari şi încinse, iar cămaşa i se ridica treptat peste coapse, lăsând să se vadă un început de puf galben (care făcuse atâtea furori, pe atât de puține grivne).

— Aş bea! Nu ştiu de ce, da' mi s-a cam uscat gura. Apă, dacă eşti drăguță! Anumite lucruri nu pot să le fac în timpul serviciului, se sfii George, aşezându-se pe scaunul tare şi puțin cam incomod.

În alte circumstanțe, ar fi preferat un fotoliu. Acum, însă, ar fi avut nevoie doar de foarte mult aer. I se făcuse atât de cald... Nici nu observase până acum.

— Sper că nu sunt multe lucruri pe care n-ai voie să le faci în timpul serviciului, nu-i aşa, domnule ofițer? susură Natașa, provocatoare, luând loc pe scaunul din fața lui şi începând să-l mângâie cu piciorul stâng pe coapsa viguroasă.

— Poți să-mi spui George! icni omul legii, încercând să pară degajat, deşi îi era din ce în ce mai greu.

O văzu pe Natașa cum începe să se mângâie cu degetul mijlociu prin cârlionții galbeni, care nu păreau să fi suportat vreodată strânsoarea vreunui veşmânt intim. De fapt, bolborosi el, poți să-mi spui cum îți vine la gură.

În timp ce cu piciorul îl mângâia insistent pe coapsă, iar cu mâna dreaptă se alinta - şi mai insistent - pe sine, blonda îşi descheie uşurel primii nasturi de la cămaşă. Astfel, lăsă să respire, pentru puțin timp, un sfârc uriaş, rotund şi tare. Îl prinse între degete şi îl strânse cu pu-tere. Apoi limba ei începu să execute mişcări molatice de umezire a buzelor.

George respira tot mai anevoie. Nasturele de la gât îl strângea din ce în ce mai tare. Totuşi, nu se putea considera un novice. În meseria lui trecuse peste şi prin multe, de toate rasele, dar parcă nici una nu se oferise cu atâta voluptate simţurilor lui.

Îşi descheie cu greu primul nasture de la cămaşă şi se lăsă moale pe scaunul care nu mai părea deloc incomod. În acelaşi timp, încercă să nu îşi mişte piciorul, ca să nu rateze mângâierile. Pentru mai multă siguranţă, o apucă de gleznă şi rămase surprins de finețea acesteia.

Între timp, Nataşa începuse să dea în clocot, zvâcnind din ce în ce mai des pe scaun, arcuindu-se tot mai violent.

Simţind că explodează prea devreme, îngenunche în faţa lui George şi începu să-i desfacă sliţul.

Cinci nasturi, numără ea în gând.

Procedeul era mai greu decât îşi închipuise. Nasturii stăteau să pleznească din cauza unui instrument ce părea să confirme toate şabloanele despre virilitatea negrilor (chiar şi acum, când deveniseră afro-americani). În cele din urmă, reuşi. Penisul uriaş al copoiului ţâşni ca un arc din strânsoare, aproape izbind-o peste faţă.

George părea că nu mai respiră. O apucă aproape mecanic de păr, mângâind-o spasmodic. Pentru a nu se îneca din cauza impulsului care o împingea s-o înghită toată - într-o manieră ce părea riscantă - Nataşa îşi plimbă mai întâi limba de-a lungul şi de-a latul vergelei poliţistului. Făcu câteva ocoluri ale „Capului Bunei Speranţe", dorindu-şi din suflet ca dezlănţuirea furtunii să mai întârzie o vreme. Abia când bărbatul o trase cu forţă de ceafă, ea acceptă să devoreze sovieticeşte „întrega problemă". Apoi mişcările pe care le făcea exprimară o oarecare nehotărâre, gura ei părând ba că vrea să-l lase, ba că vrea să-l înghită. Ceea ce lui George nu-i displăcea, deşi începuse să se teamă că nu va mai apuca restul... meniului.

Simţind acest lucru - sau doar pentru că era ostenită - Nataşa se ridică în picioare, fă- când ca, printr-o ciudată coincidenţă, să ajungă cu sexul în dreptul limbii lui.

Poliţistul, nemaiputând să reziste (din cauza unei severe educaţii pe care o primise de la mama lui, bucătăreasă excelentă la un mare fermier din Sud), găsi un mediu primitor pentru limba lui între buzele fierbinţi ce îi apăruseră în faţă. Acum era rândul Nataşei să-i mângâie mecanic părul sârmos şi să-l tragă spre ea, simţind cu fiecare moment că limba dulce o să...

În cele din urmă, toate aceste tatonări fură lăsate de-o parte. Ca străluminaţi, amândoi înţeleseră că era timpul să pună fiecare lucru la locul lui.

Nataşa se întoarse cu spatele la George şi se aplecă, pentru a se sprijini cu mâinile de scaun. El - căruia scaunul îi devenise brusc incomod - ţâşni ca un arc în picioare.

— Aşa, domnule poliţist, stai drepţi în faţa mea, dar mai ales în spatele meu! ţipă excitată Nataşa.

Îl prinse cu mâinile de fesele puternice şi negre (sau afro-americane, după cum consideraţi că e *politically corect)* şi îl trase înspre ea cu o forţă care amintea de marea putere ce fusese până nu de mult U.R.S.S.-ul. Astfel, dovedea că „Ursul" încă n-a murit, putând face şi faţă şi spate „Unchiului Sam".

Copoiul împingea cu toate puterea în fesele Nataşei, în vreme ce aceasta se ţinea cu o mână de scaun şi cu una de (scuzaţi!) fundul lui George. Iar el ajunsese să ignore tratatele internaţionale la care S.U.A. era parte şi împingea sacadat, total indiferent la cerinţele F.M.I., la foametea din Angola sau la câinii comunitari din estul Europei. Sudoarea lor se împletea cu strigăte barbare şi gâfâituri ce atinseseră paroxismul.

La un moment dat - când totul părea că se zguduie în jur şi că vecinii nu vor mai suporta mult dezmăţul - amândoi se cabrară violent. Se „auzi" ţâşnirea jetului puternic, american, înăuntrul ucrainencei, siderată, obosită şi extaziată.

Apoi se întinseră amândoi pe jos, fără vlagă.

— N-ai apucat să-mi spui ce ştii, dar cred că tot am aflat ceva-ceva! zise George, amintindu-şi subit de faptul că era încă în uniformă.

— Adevărul e că nu ştiu mai mult decât am declarat! Dar sunt dispusă să fiu interogată de câte ori mi-o vei cere. Şi aici şi la secţie, dacă tu consideri că e necesar. Sau colegii tăi, desigur...

*

— Să înţelegem, deci, că tot ce ne-a lăsat bogatul nostru unchi sunt un imobil şi un dobitoc pe nume Mormo? se îngrozi Helen, auzind conţinutul testamentului.

— Să nu uităm de cele 200 de milioane de dolari lăsaţi fraţilor mormoni, conform angajamentului pe care l-a luat o dată cu îmbrăţişarea acestei nobile credinţe, puse sare pe rană onorabilul avocat.

— Dar pe-atunci avea 18 ani şi... trei dolari, nu putu să se abţină Bill, cu toată detaşarea de care se ştia în stare.

Cum era şi normal, se aşteptase la ceva mult mai palpabil.

— Conform unui codicil, continuă avocatul, veţi putea beneficia de toate acestea şi de întreaga valoare a acţiunilor la fabricile din

Utah. Ceea ce, vă asigur, nu este puţin lucru! În schimb, veţi fi nevoiţi să aveţi grijă de acest Mormo până la sfârşitul zilelor sale, care sfârşit va trebui să survină pe cale naturală... În caz contrar, veţi pierde totul în favoarea ordinului nostru, inclusiv imobilul din Copenhaga.

— Asta-i bună! Unde-i Copenhaga şi ce căuta unchiul meu acolo? De ce să cumpere o casă?

— Un imobil, se simţi dator să precizeze avocatul.

— Un imobil - se irită şi mai mult Helen - în Copenhaga? Unde dracu-i Copenhaga asta? Nu-i cumva în U.R.S.S.?

— Trebuie să vă informez, interveni bătrânul cu un aer condescendent, că U.R.S.S.-ul nu mai există, graţie eforturilor, geniale ale preşedintelui Ronald...

— Să vă ia dracu' pe toți, cu președintele și cu U.R.S.S.-ul vostru cu tot! se isteriză femeia, spre amuzamentul lui Mark, care regreta din ce în ce mai puțin venirea lui aici. Spune-mi unde este Copenhaga și când putem să vedem imobilul!

— Copenhaga, dragă doamnă, este capitala statului Danemarca, locul în care și-a plasat acțiunea marele Shakespeare în nemuritoarea sa operă...

— Maestre, continuați să vorbiți de unul singur, vă rugăm! se simți dator să intervină Mark. Vă vom prinde din urmă mai târziu. Stimată doamnă, deși Danemarca este dincolo de ocean, vă asigur că un drum până acolo nu poate fi decât benefic pentru dumneavoastră, între timp, mi-aș permite o sugestie: să-l eliberăm pe domnul avocat de o corvoadă apăsătoare și să luați în primire casa de aici a unchiului Steve.

— Și custodia lui Mormo, lucru vital, dacă îmi permiteți o părere! adăugă Bill, făcând pe modestul.

Deși era teribil de nervoasă, femeia trebui să consimtă. Apoi tuspatru se îndreptară spre fosta locuință a lui Steve.

Perfect asemănătoare cu celelalte construcții de pe stradă și din întregul cartier, clădirea era situată pe un loc puțin înălțat, fiind înconjurată de gazon din toate părțile. Greu se putea deduce că în acest imobil locuise cineva în ultimii doi ani. Cam atunci se întorsese la origini unchiul Steve. Venise să moară acasă, susținuse el și nu greșise. Casa părea părăsită de mult.

Începuse să se însereze și verii, împreună cu Mark, se grăbiră să intre. Stupoare, însă! Ușa era întredeschisă, prezentând urme vizibile că fusese forțată.

— Bijuteriile unchiului, mobila! începu să țipe Helen, repezindu-se înăuntru.

— Nu vă pripiți! strigă agentul, intrând în viteză după ea. Ar putea să fie încă în casă.

Nevăzând mare lucru în semiîntunericul ce domnea în apartament, femeia se împiedică. Dădu cu capul de bila masivă ce străjuia balustrada și căzu lată, fără cunoștință.

— Helen! strigă speriat Bill. Ai pățit ceva?

Mark se repezise deja pe scări în sus, unde i se păruse că a auzit zgomote. Deși nu mai era tânăr, se putea mobiliza foarte repede în situații de criză, datorită antrenamentului căpătat în anevoiasele bătălii din Coreea și Vietnam.

Ușa dormitorului era deschisă, iar patul fusese răvășit. Pernele și salteaua erau tăiate și li se scosese întregul conținut. La fel, fuseseră distruse rafturile, dulapurile și tot ce putea fi folosit drept ascunzătoare. Întreaga casă era întoarsă cu susul în jos, sistematic. Hoții nu avuseseră grijă să-și ascundă urmele.

În timp ce cobora scările, dinspre garajul de sub casă se auzi un motor de mașină.

Mark se aruncă înspre ușă, încercând să ajungă cât mai repede în stradă.

Ajunse la timp ca să vadă demarând în trombă o mașină sport puternică, probabil europeană. La volan apucă să zărească o femeie extraordinar de frumoasă, brunetă, iar lângă ea, pe „locul mortului", o alta, roșcată.

Automobilul se îndepărtă cu farurile stinse, astfel încât agentul nu putu să observe plăcuțele de înmatriculare. Apoi își dădu seama că pierduse timp prețios, fascinat de frumusețea femeii de la volan.

Credeam că am scăpat de reflexele astea tinerești! gândi el cu regret. Continuu să pierd lucruri importante din cauza femeilor. Încă nu m-am lecuit! meditä el, înciudat, după care se întoarse în casă.

Acolo îl găsi pe Bill, punându-i comprese reci verișoarei sale, care își revenise între timp.

— Au furat ceva? întrebă aceasta, impacientată. l-ați prins?

— Nu mi-am dat seama dacă au furat ceva, nu cunosc casa și n-am habar ce ar putea lipsi! Nu le-am prins. Erau două femei.

— Femei? se mirară verii, la unison.

— Da! Și foarte frumoase pe deasupra. Ciudat! Nu păreau deloc genul de hoațe care fură* din locuințe. Numai mașina valora cât jumătate din casa asta. În plus, nu păreau să se ferească foarte tare de ochii lumii, ceea ce înseamnă că știau de moartea unchiului și de faptul că suntem plecați. Își închipuiau, probabil, că vom sta mai mult la înmormântare.

— Deci nu e o întâmplare! se miră Bill.

— Nu! Cred că e o acțiune premeditată, încă un lucru ciudat: nu au cotrobăit, ca niște hoți, doar prin sertare. Au spintecat pernele și salteaua, părând să caute ceva anume, de mici dimensiuni. Altfel n-ar fi căutat prin perne. Foarte ciudat! Bill, cum spui că a murit, de fapt, unchiul tău?

— Nu se știe exact. A fost găsit de femeia care îi făcea curățenie, într-o dimineață, căzut lângă scări. E de presupus că s-a împiedicat și a căzut în timp ce voia să coboare. Fiind foarte slab și bolnav, a murit. Asta a fost totul. I s-a făcut autopsia. S-a constatat că a făcut stop cardiac. În fine, nimic suspect pentru vârsta lui. Putea să sufere un infarct chiar și întins în pat.

— Mă rog, vom vedea. Dacă nu ai nimic împotrivă, mă voi ocupa eu de caz.

— Chiar mă bucur, deși, dacă nu lipsește nimic...

— Mormol își aminti Helen. Poate l-au furat pe Mormo!

— Cuțu, cuțu! Pis, pis, pis! începu Bill. Apropo, ce fel de animal e Mormo ăsta?

— Habar n-am! Unchiul era foarte retras. Până astăzi nici n-am știut că avea un animal de companie.

Din bucătărie se auzi un foșnet.

— Ăsta trebuie să fie Mormo! spuse Mark și se îndreptă spre locul din care se auzise zgomotul. Aprinse lumina și zări pe podea, într-un colț, un coș de nuiele răsturnat, sub care se zbătea ceva.

— Mormo! exclamă Mark cu satisfacție și se aplecă să ridice coșul.

În bucătărie ajunseseră și cei doi veri, curioși nevoie-mare să vadă animalul.

Agentul săltă coșul cu grijă, temându-se că ar putea fi mușcat sau zgâriat. De altfel, animalele de casă nu erau tocmai febletea lui. Sub coș... stupoare!

— Nu-i nici câine nici pisică, constată Mark cu umor. Domnilor, Mormo este... un curcan!

CAPITOLUL IV

— Ai mai aflat ceva despre cadavrul de azi-dimineață? întrebă George imediat ce ajunse la sediul Diviziei Secrete a F.B.I.

— Nu mare lucru, răspunse Albert. Nu a reieşit nici un indiciu. Nici din amprente nici din fişa dentară. Probabil că este un imigrant ilegal, sosit recent în America. Evident, a fost torturat; şi nu oricum, ci la greu: unghii smulse, arsuri pe tot corpul - probabil cu o lampă de sudură - şi alte „glume" de genul ăsta.

— Când a decedat?

— Puțin înainte de a fi găsit de ucraineanca aia delicioasă. Pe la două, două jumate. Apropo, când i-ai spus să vină la secție?

— E O.K.! Am discutat eu cu ea. A repetat tot ce ne-a spus prima dată. Nu a auzit nimic, din cauza muzicii din bar. Când a ieşit, a zărit sacul şi, întâmplător, a văzut sângele scurgân- du-se din el. Deoarece i s-a părut suspect, a sunat la poliție. Asta e tot.

— Nu părea prea emoționată. De cadavru, vreau să spun, pentru că tu o emoționai vizibil...

— Nu părea şi nici nu era. A văzut scene şi mai dure în Ucraina, la ea acasă, unde mafiile locale „discută" şi mai dur ca aici. În rest, cred că o putem uita.

Eu nu cred, totuşi - îşi spuse George în sinea lui, gândindu-se că ar mai lămuri cu plăcere anumite „amănunte", din când în când... Măcar atât să iasă din cazul ăsta ce seamănă cu o fundătură.

— Nu era desfigurat, reveni negrul. Poate mutra lui să ne ajute să dăm de vreun fir. Te-ai interesat la Interpol?

— Bineînțeles. Poza lui a fost trimisă acum trei ore. Aşteptăm un rezultat chiar astăzi.

O tânără cu un aer extrem de primăvăratic intră în birou, atrăgând după ea toate privirile bărbaților. Aceştia păreau să fie hipnotizați de o prezență atât de insolită în sordidul mediu al secției, în care forfoteau peşti, târfe, hoți, alături de polițişti graşi şi transpirați. Ea apăruseca o pată de culoare pe un fundal alb-negru (sau afro-american, mai bine spus).

— Cine este zâna? întrebă Albert, siderat.

— O să afli imediat, îi răspunse George. Dacă nu mă înşel, vine spre tine.

Într-adevăr, tânăra se îndrepta, oarecum ezitantă, spre ei doi.

— Albert Tartini? întrebă ea.

— Eu sunt! se bucură bărbatul ca un câine la vederea stăpânului.

— Am adus rezultatul de la Interpol, spuse ea zâmbind.

— Interpol..., îngână copoiul, vizibil dus spre alte zări.

Sesizând - cu nedisimulată satisfacție - efectul pe care îl are asupra tânărului polițist, creatura se înclină uşor într-o parte, uitându-se şăgalnic la el. Apoi îi făcu semn cu mâna, în chip de la revedere:

— *Hello,* e cineva aici? Interpol! Poza! Cadavrul neindentificat! Îți sună vreun clopoțel?

— Cred că-i sună ditamai clopotele, interveni George, amuzat. Eu sunt partenerul lui Albert. Ați descoperit despre cine este vorba?

— Da! se întoarse ea, politicoasă, spre cel ce o interpelase.

— Şi, cu tot respectul şi plăcerea de a vă cunoaşte, de ce nu ne-ați comunicat prin telefon?

— Problema pare ceva mai serioasă. Am fost rugată să vă iau cu mine într-un loc unde veți cunoaşte o persoană importantă, care vă va da şi răspunsul aşteptat.

— Aoleo! îşi reveni Albert brusc. Iar o să apară unii cu jurisdicții peste jurisdicții, iar o să ne amintească de faptul că suntem polițişti de stradă, nu anchetatori etc.

— Domnilor, spuse tânăra, dacă aveți amabilitatea, vă rog să mă urmați!

— Până în iad, dacă este nevoie! fu Albert de acord.

*

Peste puțin timp, intrau într-un imobil care ascundea - probabil - o discotecă, lângă Hotelul Edison, pe 47-th. Street.

— Dacă voiai să ne duci la dans, trebuia să ne spui direct! Ne schimbam şi noi, făceam un duş, o clismă, ceva..., încercă Albert să fie amuzant.

— Dacă voiam, vă spuneam, râse tânăra şi o luă înainte spre lift.

Urcară la etajul 18 şi intrară într-un fel de apartament foarte luxos, care avea un aer de birou şi, în acelaşi timp, de casă civilă.

— Ce-i aici? se miră George. Interpolul?

— Dacă ți-aş spune, ar trebui să te împuşc, zâmbi enigmatic tânăra. Luați loc, vă rog, şi aşteptați un moment! adăugă ea, dispărând în spatele unei uşi masive şi capitonate.

La scurt timp, apăru un tip foarte înalt, uscățiv, la vreo 75 de ani. Părea rasat până la pedanterie şi lăsa impresia că se deplasează cu mare grijă, ca pentru a nu fi zgâriat de aerul din atmosferă.

— Domnilor, nu mă pot prezenta, însă am discutat cu şeful poliției, care a vorbit cu şeful direct al domniilor voastre! M-a asigurat că sunteți nişte adevărați *gentlemen,* cu care mă voi putea înțelege uşor. Am fost înştiințat că aseară ați ridicat din Bronx un cadavru neidentificat. Câți oameni mai ştiu de acest lucru?

— De ce v-ar interesa, vă rog? întrebă intrigat George.

— Hm! tuşi bărbatul, uşor deranjat. Exact acest gen de întrebări v-aş ruga să nu mi-l mai puneţi! Dacă doriţi, aveţi aici un telefon! Vă puteţi suna şeful, care vă va confirma că nu este cazul nici să vă impacientaţi nici să-mi puneţi alte întrebări.

— Chiar aşa? şopti neîncrezător George.

— Cu tot respectul, vă rog să înţelegeţi că la mijloc nu e vorba de o chestiune personală. Funcţia pe care o ocup nu-mi permite să vă răspund la nici o întrebare. În particular, aş fi, bineînţeles, încântat să stăm de vorbă. Oricând, la un meci de fotbal sau la un bar cu femei sau oriunde obişnuiesc să se întâlnească tinerii poliţişti din anturajul dumneavoastră. Să reluăm, însă, dacă aveţi această amabilitate. Cine a aflat şi ce se ştie despre cadavrul de ieri?

— Vă asigur că o să ne interesăm despre legalitatea unei asemenea proceduri. În fine, aşa o fi în lumea oamenilor mari. Ce ştim noi, cu anturajul nostru cu tot! nu scăpă Albert ocazia să-l ironizeze pe bătrân.

Cu toate acestea, era evident încurcat de morga importantului personaj. Aşa că reluă:

— Păi, noi doi, fata care l-a descoperit, legistul şi - probabil - cineva de la Interpol care l-a identificat. Sau poate că nu. În rest, chiar dacă mai ştie - tangenţial - cineva, nu cred să-i fi acordat vreo importanţă. Un cadavru printre altele!... Mare scofală!

— Ha, ha, ha! Foarte nostim! se strădui misteriosul personaj să pară popular, spre nedumerirea celor doi poliţişti, care nu ştiau să fi spus ceva amuzant.

— Un cadavru printre altele! exclamă personajul, devenind brusc serios. Distins! Foarte subtil! Da! Mai departe! Persoana pe care aţi găsit-o, în fine, prin investigaţiile domniilor voastre, nu-i aşa, nu mă îndoiesc, extrem de competente şi... bineînţeles, nu suficient de bine remunerate... nu-i aşa... *passons*... În fine, pe scurt... este o persoană despre care nimeni nu trebuie să ştie că a murit. Nu ştiu dacă am fost suficient de clar.

— Dar nici nu ştim cine este! se miră George.

— Exact acesta e *clou-ul,* frate, *ma' man,* cum atât de pitoresc vă exprimaţi voi, persoanele... mă rog... *passons.* Deci, nu ştiţi cine este, ceea ce este un avantaj pentru domniile voastre în acest moment!

— Chiar aşa!

— Nici nu veţi şti, dacă v-aţi prins de schemă. Tot ce trebuie să faceţi este să clasaţi dosarul urgent. Să-l uitaţi şi să nu continuaţi nici un fel de investigaţii în această direcţie. Bineînţeles, pentru eficienţa de care aţi dat dovadă veţi fi premiaţi cu... În fine... cu ce se obişnuieşte să se premieze astfel de prestaţii... Înţelegeţi, nu cunosc detalii de acest gen. Şi acum, domnilor, dacă îmi permiteţi, am o încântătoare... o importantă treabă de terminat şi nu aş vrea să vă mai reţin din treaba... anchetele... În fine, din ceea ce executaţi domniile voastre acolo. Înţelegeţi... Încântat de cunoştinţă, domnilor!

Şi dispăru, lăsând în urmă o dâră consistentă de parfum foarte costisitor, precum şi doi poliţişti buimaci, care nu reuşeau să îşi revină după acea întâlnire aiuritoare.

Nimeni nu veni să-i mai conducă, aşa că, încă amorţiţi de uimire, cei doi părăsiră sediul, uitând chiar şi de superba tânără care îi adusese acolo.

*

— Da, dragă, închipuieşte-ţi, un negru! exclamă Înaltul Personaj, plimbându-se prin cameră uşor impacientat, sub privirile amuzate ale încântătoarei tinere. Poliţist! În anticamera biroului meu! Unde o să ajungem, Doamne?

Diva luase o poziţie nonşalantă, stând pe biroul imens de mahon, cu rochiţa săltată copilăreşte peste genunchi. Se sprijinea cu picioarele de braţele unui fotoliu tapisat cu piele veritabilă, părăsit de puţină vreme de bătrânul cu craniu lucios.

— Hai, păpuşel! - se alintă făptura - nu te mai necăji atât! O să rezolvăm noi şi treaba asta! Vino mai bine şi sărută-mă, aşa cum numai tu ştii s-o faci! mai zise ea, în timp ce îşi depărtă şi mai mult picioarele, astfel încât lipsa oricărui obiect de îmbrăcăminte deveni evidentă pe sub rochiţa ei uşoară de vară.

— Crezi, pisicuţo? se linişti brusc bătrânul, aşezându-se în fotoliu şi începând să-şi folosească limba, cu priceperea dată de o mare experienţă.

Concomitent, tânără se excita teribil, mângâindu-i craniul pleşuv aflat cu totul între picioarele ei.

— Totuşi - îşi aminti el, scotându-şi pentru moment ţeasta la suprafaţă - tânăra aceea care l-a găsit, înţelegi... În fine... trebuie să dispară... Da'... *passons!*

*

— Un curcan? Câtă grijă poţi să ai de un curcan? se minună Bill. Ciudat a mai fost şi unchiul Steve, dacă a făcut să depindă întreaga lui avere de o pasăre stupidă!

— Acum, asta e! spuse Helen. O să-l iau acasă şi o să-l îngrijesc până o crăpa de bătrâneţe, ceea ce sper să nu dureze prea mult...

— Vezi cum îl îngrijeşti! Dacă descoperă veterinarul că a murit din cauze nenaturale, ne-am lins pe bot de toată moştenirea. Ai grijă să-i iei şi colivia, să nu sufere cumva de sindromul înstrăinării!

— Care colivie? întrebă femeia mirată, căci văzuse doar curcanul şi acela sub formă de teancuri de dolari.

— Şi mai zici că o să ai grijă de el! se enervă Bill. Colivia din bucătărie! Dacă te-ai fi uitat şi după altceva decât după nu ştiu ce bijuterii, ai fi văzut o ditamai colivie pe masa de lângă geam. Ori e a curcanului ori îşi petrecea unchiul Steve după-amiezile de vară în ea. Însă atunci n-ar mai fi scris mare „Mormo" pe ea. Atenţie, deci, la curcan! Eu o să plec la Copenhaga, să rezolv treaba cu imobilul.

— Ce să faci tu? Să pleci singur la Copenhaga? Crezi că am înnebunit? se impacientă Helen. Să am eu încredere în capacitatea ta de a face afaceri, când tot ce-ai reuşit să aduni o viaţă întreagă e o spărtură de chitară? Mergem la Copenhaga împreună, nu te las eu singur!

— Dar eu ţi-am reproşat ceva când te-ai oferit să iei curcanul? Nu vezi că nu eşti în stare să ai grijă nici de-o piatră? Uită-te puţin în oglindă, nu te mai uita la pasăre, că face atac de cord! replică Bill, înfuriat.

— Eu v-aş propune să vă calmaţi, interveni împăciuitor Mark. Mergem cu toţii, dar mai întâi să încercăm să rezolvăm câte ceva aici. Spuneţi-mi, doamnă - se întoarse agentul spre Helen - îl vizita multă lume pe unchiul dumneavoastră?

— Nici vorbă, cin' să-l viziteze? Venea Ramona, femeia care îngrijea de curăţenie şi doctorul Spawn, din când în când.

— Poate şi veterinarul - cugetă Bill - dacă tot avea atâta grijă de ăl curcan...

— Păi - spuse Mark - să-l chem pe Frank, partenerul meu, şi să începem ancheta. Iar voi doi găsiţi-vă ceva de lucru zilele astea! N-o să dureze foarte mult, cel puţin nu aici, în Fairfield.

CAPITOLUL V

A doua zi, dis-de-dimineață, Frank se prezentă la motelul „Hi-Ho Wine & Spirits", îmbrăcat ca de obicei impecabil, proaspăt bărbierit şi tuns, uitându-se insistent după toate femeile care treceau prin jurul lui. Nu avea foarte multe de privit, motelul fiind aşezat într-un loc destul de izolat, pe autostrada ce leagă New York-ul de micul orăşel.

Mark îl aştepta în barul de la parter, bându-şi liniştit cafeaua de dimineață şi meditând la întreaga tărăşenie.

Ce să caute asemenea femei în insalubra casă a unchiului Steve? se întrebă el. Dacă nu-l cunoşteau, nici n-ar fi trebuit să intre. De afară îți poți da seama că în casă nu găseşti decât nişte vechituri fără valoare. Dacă îl cunoşteau - ceea ce iarăşi este ciudat - ar fi ştiut că bătrânul nu ținea lucruri de valoare sau lichidități în locuință. Din câte am înțeles, îi tremura gândul la ideea de a investi în lucruri de mici dimensiuni, ce puteau fi furate sau distruse în cine ştie ce accidente. Cel puțin asta e descrierea pe care mi-a făcut-o Bill. Dar poate că nici el nu-şi cunoştea prea bine unchiul. Curios e cum ar fi putut să-l cunoască acele două superbe exemplare feminine care au dispărut în grabă la sosirea noastră? Ce legături se puteau stabili între ei? Poate o să mă lămurească discuțiile cu femeia care îi deretica sau cu doctorul. Ce-o face Frank de nu mai ajunge? se mai întrebă Mark.

Însă când îşi ridică privirea, constată că Frank intrase în bar de ceva timp, judecând după faptul că deja schimba numere de telefon cu tânăra barmaniță.

Aceasta părea destul de insipidă şi un pic cam speriată. Probabil că soțul ei era la bucătărie şi se putea întoarce în orice moment.

— Treci şi pe la mine, Frank, când termini cu doamna! consideră Mark necesar să-l interpeleze.

Mai tânărul său partener era în stare s-o țină tot aşa, până când ar fi dus-o pe barmaniță undeva în pădurice din jur.

— Am zis să nu te deranjez, şefu', până nu-ți termini cafeaua! spuse tânărul agent, apropiindu-se puțin nemulțumit de faptul că ratase o partidă scurtă de sex oral, promisă de apetisanta făptură.

— Păstrează textele astea pentru soțul doamnei, poate te crede el! Nu te-am chemat să satisfaci femeile din zonă, ci pentru că avem treabă!

— E oficial? se interesă Frank, care se cam plictisise şi el de birou în ultimul timp.

— Deocamdată, nu şi nici nu cred că este o treabă care să intereseze Divizia. Dacă n-o rezolvăm azi-mâine, vorbesc cu şefu' să ne dea liber un timp. Deşi nu cred că o să fie cazul.

— Mai bine mi-ai spune despre ce este vorba!

*

Mark îl puse în temă, apoi plecară spre casa numitei Ramona pentru a obține detalii despre moartea unchiului mormon şi cele două vizitatoare.

Oraşul Fairfield este lătăreț, întinzându-se pe mai multe coline şi având casele împrăştiate, uneori la distanțe apreciabile una de alta. După ce rătăciră o vreme printre locuințele trase la indigo din cartierul de vest, găsiră casa Ramonei. Arăta mult mai bine decât cea a milionarului decedat.

În clipa în care sunară la uşă, înăuntru se iscă o hărmălaie de nedescris, constând din țipete de copii şi de oameni mari care încercau să-i potolească.

— Sper să rupă ceva pe engleză zapatiştii ăştia... M-am săturat să umblu cu dicționarul în buzunar ori de câte ori trebuie să aflu două-trei amănunte de la asemenea bravi cetățeni americani de origine hispanică! spuse Mark cu năduf.

— Lasă, şefu', că eu o mai rup pe spaniolă! N-o mai ții minte pe Esmeralda, salvadoreza aia, căreia tocmai îi căzuse pe cap sora ei geamănă? A trebuit să mă chinuiesc două săptămâni ca să învăț care dintre ele venea la mine în pat, că se fentau într-una între ele...

— Opreşte-te *un poquito!* Altă dată, cu plăcere! Şi ai grijă, cuvintele pe care le ştii tu s-ar putea să te ducă undeva unde eu nu vreau să ajung! Nu te arunca în vorbă până nu suntem stăpâni pe situație.

În sfârşit, hărmălaia se mai temperă şi uşa se întredeschise, lăsând să se vadă fața aproape femeiască - mai mult aztecă decât hispanică - a unei doamne ce putea cântări spre sută, dacă începeai numărătoarea de la 200 în jos...

— *Si, senor, che doriți?*

— Dacă ne deschideți uşa ceva mai mult, ca să admirăm şi noi priveliştea... Nu în fiecare zi avem bucuria să vedem o asemenea minunăție de femeie..., se repezi Frank.

— Da' *chi estați* voi, vă rog?

— Suntem nişte prieteni ai unchiului Steve şi reprezentăm autoritatea metropolitană din New York, interveni Mark, oficial. Am dori să ne lămuriți în câteva chestiuni.

— Dar vă rog, poftiți! se înduplecă femeia. Luați loc! le indică ea două fotolii - strânse probabil de pe la vreo vânzare din garaj - în care tocmai avusese loc o mică luptă, judecând după husele făcute ghem.

— Mulțumim! răspunse Mark, politicos. Spuneți-ne, vă rog, ce ştiți despre defunct? Primea multe vizite, dădea multe telefoane, lucruri de genul ăsta?

— *No, senor!* Nu primea pe nimeni, *nada,* nici la *telefono* n-am auzit să vorbească vreodată. Ştiu asta, că ştergeam praful de pe el în fiecare zi. *Senor* Steve sta toata ziua şi scria la un caiet gros cu socoteli. Nici becul nu-l aprindea, să nu risipească. Scria numai ziua, noaptea sta aşa, în *butacas,* în fotoliu, şi se uita...

— Dar cum a murit? vru să ştie şi Frank. Am înțeles că tu l-ai găsit.

— Eu am găsit, *senor*. Eu făceam curat dimineața şi seara, da' mă plătea ca pentru una curățenia; şi acum trei zile, dimineața, când m-am dus, l-am găsit lângă capu' de la scară, întins, cu sânge pe cap, *ay, ay, ay!* Am chemat poliția imediat.

— Dar, spune-mi - interveni Mark - după aceea ai mai făcut curat sau ai plecat acasă?

— *No senor,* eu nu mai intru în casă după mort; am chemat poliția şi, când a sosit, am plecat. N-am mai fost în casa cu mort după aceea...

— Ai observat şi altceva, se umblase la lucruri, curcanul era lângă mort? se interesă Frank.

— *Ay, ay, ay, ay, ay,* Mormo! Am uitat de curcanu'! O fi murit şi el saracu', ce s-o fi făcut cu Mormo, ce s-o fi ales de bietu'?

— Liniştiți-vă, curcanul e bine! Aţi observat vreo schimbare la bătrân în ultimele zile? Era mai neliniştit, mai nervos, părea să aştepte ceva sau pe cineva? întrebă Mark.

— *No, senor! Nu* se schimbase nimic. Totul era la fel. Nici nu vorbea domnu' cu mine prea mult. Doar în zilele de salariu, când voia să mă convingă să primesc mai puțin bani, că i-a mers rău în ultimul timp şi e bolnav şi trebuie să plătească doctoru'...

— Cred că am înțeles personajul. Mulțumim! La revedere!

— *Adios, senor! Ay, ay, ay, ay, ay!* Mormo! Am uitat de curcanu'..., se mai auzi în urma uşii închise.

— Ce crezi, Frank? vru Mark să afle. Ți se pare o moarte suspectă?

— Nu ştiu ce să zic, şefu'! Dacă nu era treaba de ieri, parcă nu. Da' nici aşa... Poate că fetele acelea doar au aflat de moartea lui, nu i-au şi provocat-o. În plus, de ce n-ar fi cotrobăit atunci când l-au făcut îngeraş?

— Poate n-au mai apucat, poate a venit Ramona peste ele. Au trebuit apoi să aştepte înmormântarea, altfel era riscant să mai intre, cât timp poliția putea să mai umble prin casă... Dar n-ar fi exclus ca moartea să fi fost, totuşi, naturală. Hai să vorbim cu medicul lui!

*

La prânz, doctorul probabil că era beat deja de câteva ore bune. Zăcea lăfăit pe prispa casei, într-un balansoar. Părea să fi trecut de mult dincolo de sănătate şi boală... În timp ce cu o mână îşi explora nasul enorm şi brăzdat de vene roşii, cealaltă îi atârna molatic, la capătul ei aflându-se o sticlă pătrățoasă de whisky *Ballantines.*

— Ne scuzați, doctore, dar am vrea nişte lămuriri cu privire la moartea bătrânului Steve! încercă Mark să-i capteze atenția.

— Ticălosul ăla zgârcit?! se chinui doctorul să pronunțe, fără să pară interesat în vreun fel de identitatea celor doi. Un păhărel n-am văzut de la el... de când îl ştiu! Nici nu mă lăsa să-l consult mai mult de un minut, de teamă să nu-l încarc la plată. A murit... că i s-a părut prea costisitor să mai trăiască, vă spun... io!

— Bine-bine! Dar ce i-a cauzat moartea? De ce-a murit? A fost o moarte naturală sau provocată? insistă Frank, deşi intuia că aşteaptă degeaba lămuriri din partea acelui deşeu alcoolic.

— A murit... hâc!... de-al dracu'! Mai trebuia să-mi plătească două consultații, de-aia! A fost moarte provocată, vă spun. S-a aruncat jigodia pe scări, că n-aprindea becurile nici noaptea. Noroc că n-a văzut că şi-a pătat scările cu... hâc!... sânge, că murea de ciudă! Ha, ha! Murea de ciudă! Da' voi cine sunteți? Dați un whisky?., să vă iau tensiunea... hâc!... tensiunea e un lucru vital, dacă ştii să o iei...

Dar cei doi plecaseră deja, lămuriți despre capacitatea doctorului de a-i lumina asupra morții mormonului.

— Ştii ce facem? se hotărî Mark. Îl luăm pe Bill şi ne întoarcem la N.Y. Apoi pun eu pe cineva să ceară dosarul de la legist.

— De acord, şefu'!

— Vorbim cu noul şef să ne dea nişte libere şi ne repezim până la Copenhaga. Ai văzut Copenhaga? Nu? Foarte bine, o s-o vezi acum! Nu vreau să-l lăsăm pe Bill singur. Poate elucidăm cumva şi tărăşenia asta, deşi nu văd ce-am putea găsi la capătul pământului. Oricum, însăşi existența unui imobil al lui Steve acolo este foarte curioasă.

— Da, şefu'! Plus că danezele sunt şi ele suficient de ciudate! Gândeşte-te numai: trebuie să treacă un ocean ca să vină la N.Y. Ăsta nu pare să' fie un lucru la îndemâna oricui, glumi Frank, încântat de ideea unui mic concediu peste „baltă".

*

— N-o să-ți vină să crezi ce mi-a zis şefu' când i-am povestit de ce vreau să plecăm în Danemarca! îi spuse Mark a doua zi partenerului său.

— Încearcă-mă! Ce ți-a zis?

— Că putem merge acolo oficial! Are el nişte prieteni în Copenhaga, care ne pot sprijini. De fapt, ce îl bucură e că poate înregistra această acțiune de început sub coordonarea lui. În fond, ne privesc toate problemele cetățenilor americani, chiar dacă sunt mormoni sau altceva, *nu?*

— Ai perfectă dreptate!

— Nu mă întrerupe, că n-am terminat! M-am uitat la el şi mă întrebam: oare cât de ramolit să fie ăsta? în sfârşit, în cele din urmă mi-am zis: în fond, de ce nu? Dacă nu iese nimic interesant, trecem excursia la

capitolul distracții personale. Dacă se leagă ceva, se cheamă că am dat şi noi o mână de ajutor politiei. Ce ne poate strica?

— Dar asta e o veste grozavă, şefu'! Şi daneze şi pe banii contribuabilului! Dar lasă că găsim noi vreo conexiune cu fetele alea grozave care au fugit cu maşina, să ştiu că interoghez toată populația feminină din Copenhaga... Îl luăm şi pe Bill?

— Mai mult chiar, şi pe Helen.

— Bătrânica aceea nostimă? Ai remarcat, şefu', ce ochi pătrunzători are?

CAPITOLUL VI

Copenhaga îi primi ploioasă şi mohorâtă. La aeroport, se întâlniră cu un danez spălăcit, trimis de şeful filialei din Danemarca a F.B.I., care se scuzase că nu poate veni chiar el să îi întâmpine.

— Fratele meu al dracului de palid - i se adresă Mark cu delicateţe tristului danez - nu ştiu unde plănuiai să ne cazezi, dar îţi spun de la început că nu am chef să stau în buricul târgului! Prefer o chestie mai tradiţionalistă, mai scunda, înţelegi? Aveţi de-astea prin preajmă, cu nişte linişte primprejur? Vreau să mă odihnesc bine când vin de pe teren.

— *O.K., sir!* Nici o problemă. E drept că aveam altceva în minte, pentru a vă simţi ca acasă, dar ştiu şi un hotel de vreo 300 de ani, la vreo 20 de minute de centru. Cred că este ceea ce vă doriţi. Se numeşte „Herlov Kro" şi e pe strada Herlov Torv.

— Stai puţin! sări Helen. Vrei să mă bagi într-o chestie de 300 de ani? Nici nu ştiam că există locuinţe atât de vechi. Poate doar George Washington să fi avut ceva asemănător unei colibe...

— Vă asigur, doamnă, că nu veţi suferi nici o lipsă şi nici vreun inconfort care să amintească de acele vremuri!

— Hai, Helen, dacă nu ţi-o plăcea, vii şi dormi aici, la aeroport, în sala de aşteptare! glumi Bill, pe care ideea unui ambient amintindu-i de vremurile când S.U.A. nici nu exista îl incita, la uite câte geamuri au! În fond, nu o să stăm prea mult. Vedem casa, ne prezentăm chiriaşilor ca să ştie cine sunt noii şefi şi ne întoarcem. Ce poate merge rău? Să ne ducem bagajele şi apoi mergem să mâncăm ceva danez, că nu mai pot de foame! O.K.?

— Vă rog să mă urmaţi, doamnă, domnilor! zâmbi străinul, înveselit de conversaţia yankeilor.

*

— Şi zici că nu ştii nimic despre Steve, americanul acela? îl întrebă încă o dată Eva pe bărbatul ce era spânzurat de picioare în nişte cârlige pentru agăţat carcasele de vaci dintr-un abator părăsit.

— Habar n-am despre ce vorbeşti! horcăi matahala, cu spume de sânge la gură. Nu cunosc nici un Steve, nici măcar vreun american nu cunosc. Mergeam şi eu la târfe, cum ti-am spus!

— Zău? Şi atunci de ce luai tot timpul camera nr. 10 şi chiar aşteptai să se elibereze când era ocupată? Voiai să regulezi sau să faci schite cadastrale? îl întrebă frumoasa brunetă şi îi mai agăţă o greutate în păr.

Carnea de pe picioarele bărbatului se sfâşia văzând cu ochii, cu fiecare greutate pe care Eva i-o prindea în păr, ceea ce făcea ca durerea să fie insuportabilă. Asta doar până la adăugarea următoarei greutăţi. Abia atunci victima realiza că durerea anterioară fusese, de fapt, un mizilic. Ultima era, însă, cu adevărat de nesuportat.

Trecuseră doar zece minute de când se trezise din starea de inconştientă, din cauza unei dureri extreme - crezuse el atunci - produsă de înfigerea cârligelor în pulpe.

— Eu stau aici până mâine, dar s-ar putea să rămân singură în scurt timp! îl atenționă Eva.

— Ce-oi fi, cucoană, aşa de agresivă - se plânse huiduma - că altminteri pari o persoană agreabilă? Dacă stau bine şi mă gândesc, gemeai mai abitir ca mine când îți umflam intestinul gros cu ştanga mea.

— Aşa-i spui tu semnului ăluia de mirare? Am văzut hamsteri mai dotați decât tine, imbecilule! Spune-mi mai bine cine te-a angajat sau vrei să mori ca prostu' şi el să scape nechiuretat! Cu cât te-a plătit de suferi atâta pentru el? Ți-a promis c-o ia pe urâta aia de soru-ta în remorca lui, sau ce?

Femeia scoase o armă ciudată, ca o foarfecă cu trei lame, pe care i-o apropie de grumaz. Unul dintre tăişuri, de fapt, îi intra în gât, iar celelalte două se apropiau amenințător de ochii săi.

Înțelegând că femeia ştie sigur ceva şi că nu tatonează doar terenul, matahala se gândi că nu mai rezistă mult şi, într-adevăr, va muri singur ca prostul.

Mai bine îl dau în gât pe imbecilul ăla! îşi zise el. Oricum plătea prost. Când i-am cerut un spor, mi-a replicat că treaba e prea simplă ca să justifice o sumă mai mare. Tot ce trebuia să fac era să iau în fiecare seară câte-o târfă şi s-o duc în camera de la nr. 10. De acolo, printr-o mică gaură făcută în zid, se putea vedea şi auzi tot ce se petrecea între 8.00 şi 10.00 p.m. În biroul patroanei bordelului.

Chiar fusese o treabă simplă pentru el, deşi se cam săturase de pipițele stabilimentului. Până o găsise pe adevărata asta, ultima apariție în branşă în Copenhaga. Şi ce bucuros fusese când pusese mâna pe ea...

Spre ghinionul lui, jigodia îl ameţise bine, probabil cu un drog care-l lăsase lat. Tot ce-şi mai amintea era că se trezise spânzurat de cârligul unei vaci nebune, într-un loc ce semăna cu un abator nefolosit de foarte multă vreme.

Dacă nu mă omoară târfa, precis fac tetanos! se gândi bărbatul. Ce dracu' foloseşte cârligele astea ruginite?

— O.K., târâtură! vorbi el. Îmi promiți că, dacă îți spun, mă eliberezi? Oricum n-am nici un amestec în treaba asta.

— De aia suferi ca prostul de o jumătate de oră? Oi fi nevinovat şi trebuie să mă căiesc pentru faptele mele primului pastor pe care îl întâlnesc prin stabiliment?

— Dar mai întâi dă-mă jos! urlă malacul.

— După! Deocamdată, asta trebuie să-ți ajungă, spuse femeia şi, dintr-o singură mişcare, îi tăie toate şuvițele de păr de care atârnau greutățile. Sper că te simți mai uşor. Spune repede, să scapi de restul distracției!

— O.K., O.K.! Tipul are un magazin pe strada Borgengade. Un sex-shop. Nu ştiu cum îl cheamă, dar are o cicatrice care pleacă de sub ochiul stâng şi se opreşte tocmai sub urechea dreaptă. E sârb sau bosniac sau dracu' să-l ia! N-ai cum să-l ratezi! Acum dă-mi drumul! Asta e tot ce ştiu!

— E prea mult oricum, spuse ea şi, cu o mişcare iute, îi tăie gâtul.

În acelaşi timp îi înfipse celelalte două lame în ochi, până ce îi intrară în creier.

Ochii care nu se văd se uită! îşi zise ea. Iar eu vreau să-mi amintesc de tine, amice...

*

După ce se cazară, danezul, pe care îl chema Christian nu-ştiu-cum, le propuse să meargă la un restaurant deosebit, gândindu-se cu satisfacţie la spaima americancei când îi va descrie locul.

— Şi, mă rog, ce-i aşa deosebit la localul ăla? se oţărî ea. Probabil îţi închipui că în Fairfield nu avem restaurante şi mâncăm toţi la McDonald's, ca-n filme!

— Deloc, stimată doamnă. Rafinata bucătărie americană nu-mi este necunoscută. Pot spune chiar că e singura bucătărie pe care o cunosc în întregime. Nu mi-a scăpat nici o mâncare americană tradiţională.

— Da? se miră Helen. Aţi stat mult în State?

— Nu, doamnă, n-am avut plăcerea, dar am luat o dată micul dejun la un restaurant american din Londra.

— ?!...

— Ceea ce vă propun o să vă placă. Vom merge la „St. Gertruds Kloster", aflat pe una dintre străzile din Copenhaga, Hauser Plads. Va fi un mic popas în Evul Mediu danez. Veţi avea astfel ocazia să cinaţi într-o clădire de dinaintea descoperirii Americii de către Columb. Întregul restaurant este luminat de 1500 de lumânări. Vă asigur, însă, că mâncarea este recentă, doar vinurile sunt foarte vechi.

— Ştii ce, drăguţă, sper ca drăcovenia asta să aibă *steak* şi ketchup! spuse Mark, puţin deranjat de ironiile danezului, care îl vizau şi pe el. Am mâncat destule chestii ciudate în Vietnam. Şi nu te osteni prea tare cu vinurile! O bere *Budweiser* mă mulţumeşte pe deplin. Cât despre subterane ca ale lui Ho Şi Min, să nu contezi pe mine...

— Cum doriţi, domnilor! se resemnă danezul, gândindu-se că avusese totuşi şi misiuni mai grele la viaţa lui.

*

— Acum că ne-am potolit foamea, râgâi uşurat Bill, ce-ar fi să vedem castelul unchiu- leţului? Sper să fie ulterior lui Kennedy, se întoarse el maliţios spre Christian. Sau aţi renunţat să construiţi după ce aţi turnat asfalt peste restaurantele medievale?

— Am înţeles că imobilul este pe strada Holbergsgade.

— Poate ai înţeles mata, că mie mi-e cam neclar alfabetul ăsta! nu se lăsă Bill.

— Nu este departe de aici; ajungem imediat.

Clădirea nu era nouă şi se ajungea la ea printr-un gang destul de obscur. Totuşi, nu părea că va cădea prea curând, mai ales că era recent făţuită.

Sunară la un buton discret, aflat în gura unui cap de leu, un bazorelief destul de comun prin zonă. Imediat le deschise o doamnă îmbrăcată într-un neglijeu... neglijabil cantitativ, deşi calitatea se vedea că nu-i lipsea. Nici doamnei nu-i lipsea această calitate, straşnic menţinută cu ajutorul unor mişcări sexuale repetate foarte des, după părerea de expert a lui Frank.

— Oooh! exclamă ea. Ceva special în seara asta. Poftiţi, domnilor! Străini, presupun?

— Străini, străini, spuse Mark, foarte nedumerit de acea primire.

Ce neam ciudat şi ăsta! se minună el. „Ceva special"... asta-i despuiată complet. Ce-o fi în creierul ei? Nu vă supăraţi, doamnă, acesta este imobilul domnului Steve Cubani? Holbergsgade 27?

— Aceasta este adresa, domnule, dar nu ştiu nimic despre proprietar. Luaţi loc, vă rog! Cam ce preferinţe aţi avea?

Stupefiat, Mark începu să observe mai bine locul. Intrase într-un living imens, tapetat cu roşu, din care se pătrundea direct într-un vast salon prin nişte uşi masive, actualmente pliate.

Acesta era plin de fotolii uriaşe din pluş negru şi multe canapele de aceeaşi consistentă şi culoare. În dreapta salonului se vedea un bar în stil american, bine garnisit cu băuturi şi chiar cu un barman. Tot din living pornea o scară monumentală, spiralată, spre catul superior.

O fi un fel de bar sau un club; în orice caz, nu este o simplă locuinţă! gândi Mark.

În timp ce toţi se aşezau confortabil, luaţi prin surprindere, stăpâna locului începu să strige:

— Helga, Pamela, Rita, coborâţi, vă rog! Luaţi-le şi pe celelalte! Azi avem o seară specială, un grup de americani!

În momentul în care cele chemate apărură, la fel de puţin îmbrăcate ca şi stăpâna, Mark izbucni într-un râs homeric. Bill şi Helen rămaseră înmărmuriţi, Frank deja saliva, iar Christian începu să se foiască pe fotoliul devenit, deodată, inconfortabil.

— Un bordel! apucă să spună bătrânul agent, printre sughiţuri de râs. Sectantul sectanţilor, zgârie-brânză, tatăl moralităţii rigide şi unchiul tău drag ţi-a lăsat moştenire un bordel. Ha, ha, ha! În Copenhaga! Ha, ha, ha!

— Este incalificabil! se sufocă Helen de indignare. Nu pot accepta aşa ceva! Este impardonabil! O casă de târfe!

— Ştii ce, mamaie - se supără patroana - dacă nu-ţi place, ia-ţi tălpăşiţa, dar nu-mi jigni fetele! Toate are studii superioare şi o educaţie suficient de elevată încât să nu dea buzna peste oameni în casă şi să înceapă să-i facă în fel şi chip!

— Bine, dar...

— Nici un dar! Dacă îți place vreo fată, du-te sus şi trage-i-o! Dacă nu, şterge-o! Nu-mi face mie pe mironosița, că nu te-am invitat la un supeu al casei regale...

Uite ai dracului turişti americani! se defulă în continuare matroana, de astă dată în gând. Vin la noi să facă turism sexual în grup şi apoi îşi dau ochii peste cap. Ce-ar fi vrut să găsească într-un stabiliment ca acesta, cai de rasă?

— Vă rog s-o scuzați, prea frumoasă doamnă! se repezi Frank să o ia pe după umăr. Dumneaei tocmai a moştenit acest imobil şi destinația lui îi era cu totul necunoscută. De aici şi surpriza ei. Vă asigur, însă, că îşi va reveni curând! Până va reuşi s-o facă, m-ar interesa să intru mai bine în atmosfera daneză, ajutat de încântătoarea blondă cu jartieră roşie, cea care stă în capul scării. Rita o cheamă, nu? Apropo! coborî el glasul, conspirativ. Îi are adevărați, că eu pe viu n-am mai văzut asemenea minunății?

— Vrei să te abții puțin, Frank! se supără Mark. Încă suntem la lucru şi aici trebuie să plăteşti. Când o să am nevoie să obții informații de la duduile astea, îți spun eu. Ziceați că nu ştiți nimic despre proprietar, i se adresă el gazdei. Cui îi plătiți, totuşi, chiria?

— Lui Jorn Mânămică, proprietarul stabilimentului şi al imobilului, aşa credeam eu. Nu ştiu nimic de nici un alt proprietar.

— Jorn Mânămică! l-auzi! se miră Christian. Şi eu care credeam că a ieşit din afaceri.

— Îl ştii? întrebă Mark.

— Da' cum! Cine nu-l ştie?! E un peşte cu state vechi de serviciu. A fost închis de câteva ori. Da' se ocupa de „comerțul stradal", nu ştiam că a trecut pe „imobiliare". O fi câştigat la vreo loterie.

— Putem să-i facem o vizită? întrebă Mark. Vreau să mă lămuresc şi eu despre ciudata legătură dintre un mormon şi un peşte danez.

— Ce ți se pare ieşit din comun? se miră Frank.

— Nu l-ai cunoscut pe unchiul Steve sau eu nu l-am cunoscut! oftă Bill. Noi ce facem? Pe mine m-a apucat brusc oboseala.

— Eu zic ca voi doi să vă întoarceți la hotel, în timp ce eu voi încerca, împreună cu băieții, să descurc ceva din încurcătura asta.

CAPITOLUL VII

— Am mai găsit un cadavru la vechiul abator! spuse Johann, un blond pistruiat nevoie mare, intrând furtunos în birou.

— Acelaşi mod de operare? întrebă Frederik, partenerul acestuia.

— Doar ca bestialitate. Ăsta are gâtul tăiat şi ochii scoşi. În plus, era spânzurat cu capul în jos, cu nişte cârlige înfipte în pulpe. Şi, ca să fie treaba-treabă, sub el am găsit nişte şuviţe de păr retezate, de care erau legate greutăţi. Probabil că acestea din urmă îl făceau să atârne mai greu. Sigur l-au torturat. Cred că e aceeaşi mână, deşi metoda nu mi-e cunoscută decât de vreo săptămână.

— Da! E clar, cineva caută ceva. L-aţi identificat?

— Foarte uşor. Îl ştiam şi eu. E Bjorn Andersen.

— Borfaşul ăla? Aş fi putut jura că o să moară înecat în propria vomă, în nici un caz schingiuit. Ce informaţii putea să deţină un derbedeu mărunt ca ăsta? Aţi găsit amprente?

— Nimic. Cristal! Cine a făcut-o ştie meserie! Ai impresia că victima a fost singură şi s-a automutilat. Nimic care să indice o altă prezenţă în abator. Nici măcar urme de paşi. Şi e plin de praf pe jos.

— Bine. Urmează procedura standard şi anunţă-mă dacă intervin noutăţi! Eu încerc să aflu ceva în cazul sârbului de săptămâna trecută, că de ăla de acum două săptămâni n-am reuşit să aflu nimic. Ce dracu', ăstora nu le mai ajunge ţara lor ca să se omoare?

— Aici se pare că stă mai nou domnul Jorn Mânămică. Mi-au spus cei de la Moravuri, nici nu-mi venea să cred. Nu ştiu când s-a dezvoltat aşa, jigodia!

Se aflau într-un cartier select, numai cu vile înconjurate de verdeaţă, cu piscine etajate şi arbori tropicali, aflaţi momentan în aer liber.

— Ce facem? Intrăm în curte cum suntem sau ne descălţăm? întrebă Frank, plictisit de admirarea priveliştii în care căzuseră Christian şi Mark.

— Să îndrăznim, ce ni se poate întâmpla? se hotărî danezul.

Străbătură curtea şi bătură la poarta masivă a casei cu un ciocănel de aur ce era prins de ea.

După puţin timp apăru o bătrânică, foarte curat îmbrăcată, cu un pămătuf pentru şters praful în mână. Când dădu cu ochii de cei trei, încercă, stânjenită, să ascundă ustensila.

— Mă scuzaţi, nu aşteptam pe nimeni la ora asta! Domnul se odihneşte!

— Treziţi-l, că o să se odihnească destul când o muri! o repezi Christian, incomodat de luxul afişat de micul borfaş de odinioară.

— Dar cine sunteţi, vă rog?

— Detectiv Christian Solskjaer, de la Poliţia Specială.

— Vai de mine! se sperie bătrânica. Dar ce-a făcut domnul?

— Ai rămâne mută dacă ți-aş spune! Poate ar fi mai bine să-l trezim chiar noi, să-i facem o surpriză. Unde se odihneşte maestrul?

— Sus, în primul dormitor pe dreapta. Puteți merge, sper să nu se supere pe mine că v-am lăsat!

— Şi eu sper, spuse Christian în timp ce urca scările. Nu-mi place să-l văd supărat.

Sus îi aştepta un dormitor imens, cu un pat cât pentru patru persoane. Jorn era acolo, cel puțin o parte din el.

— Cred că pe ăsta nu-l mai supără nimic! spuse Frank, privind cu tristețe la stricăciunile pricinuite aşternuturilor luxoase. Nu pe lumea asta. Ce dracu', asasinii au plecat cu țeasta lui cu tot?

Într-adevăr, cadavrul lui Jorn nu avea cap. Zăcea într-o baltă de sânge, în pielea goală, în mijlocul patului. Imensa fereastră era deschisă şi de pe balcon se putea vedea, în spatele casei, o fântână arteziană în funcțiune.

— O fi ieşit să admire priveliştea şi n-au vrut să-l deranjeze..., glumi Christian, căruia îi mai venise inima la loc.

Dă-i dracu' cu banii lor! Uită-te cum sfârşesc! gândi el, cu oarecate uşurare.

— Eşti sigur că este Jorn? întrebă Mark.

— Aproape sigur. Îi cunosc tatuajul ăsta penibil de lângă sex de când l-am săltat ultima oară.

— Or fi furat ceva? se întrebă Frank. În afară de cap, bineînțeles. Locul nu pare răvăşit. Probabil îi cunoştea pe asasini sau l-au ciopârtit în somn. Nu sunt semne de luptă.

— Ia uite ce avem aici! remarcă Mark, care începuse să cotrobăie prin noptieră. Un sertar cu fund dublu. Cunosc genul ăsta de mobilier din dormitorul fostului nostru şef, odihnească-se în pace! Şi el avea mania secretelor.

Dintr-o mişcare, deschise ascunzătoarea şi zări o agendă. De fapt, un album.

— Pun prinsoare că e catastiful unor fetite de lux, clientele dumnealui, după calitatea copertei! îşi dădu agentul cu părerea. Poate că nu le folosea la prima mână. Sau le propunea el spre achiziție altor stabilimente.

— Pot să mă uit şi eu, şefu'? Spre informare, bineînțeles, se arătă Frank foarte interesat.

— Las' că mă informez eu primul! îi răspunse Mark, în timp ce răsfoia albumul, la uite ce şeptel avea do... Ei, drăcia dracului!

— Ce-i, şefu'? Te pomeni că te excită vreo zmeoaică! se distră Frank de uluiala lui Mark.

— Nici n-ai idee ce-ai nimerit-o! spuse acesta şi-i arătă poza unei brunete superbe.

Femeia avea un tatuaj în interiorul coapsei, scris cu litere chirilice peste o cruce cu trei brațe, aşezată cu capul în jos, pe care era încolăcit un şarpe.

— Da! spuseră amândoi. Te înțelegem!

— M-aş mira! Asta chiar e tipa care m-a făcut să uit de citirea numărului de înmatriculare a maşinii care a şters-o de lângă mine, acasă la Steve!

*

A doua zi de dimineață, Mark se trezi cu o groaznică durere de cap.

— Chiar că este ceva putred în țara asta! spuse el, deşi nu avea cine să-l asculte.

Îşi aminti de ultimele secvențe ale zilei precedente.

Biata bătrânică! Credeam că o să moară când i-am spus că făcea curățenie cu un mort deasupra capului. Nu auzise nimic. De fapt, nici nu urcase scările. Venise, văzuse că stăpânul casei s-a întors din oraş şi, pentru că era linişte, bănuise că se culcase. Programul ciudat de somn al domnului n-o mai mira oricum. Frumos din partea ei că a avut tăria să nu leşine şi să menționeze că stă la dispoziția noastră pentru orice lămuriri! Da! Aşa s-a întâmplat. De ce n-am mai întrebat-o nimic? A! Eram prea obosit şi oricum au luat-o la întrebări polițiştii chemați de Christian. Nu e rău băiatul. Dar i-ar prinde bine nişte băi de soare, prea ai impresia că leşină în fiecare moment. Sau o avea hepatită şi el nu ştie... Cred că am să-i trimit pe verişori să grijească de curcan. De restul mă ocup eu împreună cu Frank şi îi anunț când aflăm ceva precis.

Coborî să ia micul dejun şi îi găsi pe toți acolo, discutând cu aprindere despre ultimele evenimente. Helen era, bineînțeles, cea mai îngrozită. Bill era doar extrem de nedumerit.

Nu îl înțelesese niciodată pe unchiul lui, dar ceea ce se prefigura aici era deja dincolo de orice aşteptări. Dintr-un personaj balzacian, nu atât moral, cât prea zgârcit ca să aprecieze risipa viciului, unchiul Steve începea să se contureze ca un personaj misterios, profitând de conexiuni internationale, implicat, într-un fel sau altul, în proxenetism şi asasinate.

Cel puțin până acum. Să fi fost doar o victimă ce nu ştia nimic despre modul în care îi era folosită proprietatea? Sau pur şi simplu nu l-a interesat, atâta timp cât chiriaşul îi plătea corect şi la timp suma convenită.

— Bună dimineața! le ură Mark celor prezenți. Mă bucur să constat că nu v-a scăzut apetitul după cele ce vi s-au povestit.

— Sunt stupefiată! se sclifosi Helen. Aproape că nu mai vreau să am de a face cu banii murdari ai unchiului meu. Dar consider că, folosiți în scopuri caritabile, ar mai spăla din nemernicia celui care i-a strâns.

— Unul dintre scopurile caritabile utile ar fi să-ți cumperi şi tu un bărbat la un moment dat, o tachină Bill. Şi, ca să fie treaba sigură şi caritabilă la maxim, încearcă cu un nevăzător. Şi surd, dacă se poate, dar nu ştiu dacă spiritul tău altruist poate merge până acolo...

Singura ei problemă o reprezintă complicațiile ce s-ar putea ivi după toată tărăşenia asta, întârziind astfel intrarea în posesia moştenirii..., gândi vărul, după care adăugă:

— Mai bine s-ar duce acasă ca să grijească de dobitoc, decât să împroaşte cu falsă moralitate în stânga şi-n dreapta!

— De ce? interveni Frank, împăciuitor. Eu consider că o prinde foarte bine această furie moralizatoare. Nu-l luați în seamă, doamnă! Furia vă pune foarte bine în evidență vena aceea sexi de pe gât.

— Ai un partener cel puțin ciudat, Mark! spuse Bill, profund îngrețoşat de imaginea aşa-zisei vene sexi a hoaştei de verişoară-sa.

— Eu cred că ar fi bine să vă întoarceți amândoi acasă! spuse Mark. Lucrurile se complică şi nu îmi trebuie doi veri certăreți pe cap. Oricum, nu ne mai puteți ajuta cu nimic.

— Şi casa? întrebă Helen, intrigată. Cum rămâne cu casa?

— Rămâne în suspans, deocamdată. Chiriaşul lui Steve e îngeraş şi n-a murit de moarte bună, cel puțin din punct de vedere... american. Până nu se deznoadă ițele afacerii, nu aveți ce face aici. În schimb, puteți face multe în State, cel puțin pentru curcan, care este stresant de singur. Doar a suferit o grea pierdere, trebuie să-l înțelegeți!

— Şi noi nu vom şti ce se întâmplă în Danemarca?

— Ba da. O să vă țin la curent, pe cât posibil, cu tot ce se întâmplă pe aici. Şi acum, vă rog să mă scuzați, am o anchetă în plină desfăşurare. O să-l solicit pe Christian să se ocupe de plecarea voastră. Sună-mă când ajungi acasă, Bill, O.K.?

— O.K., prietene, şi-ți mulțumesc pentru tot!

CAPITOLUL VIII

— Ai aflat ceva nou? fură primele cuvinte ale lui Mark la vederea lui Christian.

— Nimic edificator. Cred că ar trebui să ne împărțim, dacă nu aveți nimic împotrivă. Aş merge cu tine pe la câțiva băieți care se ocupă cu tatuaje, poate găsim pe cineva s-o recunoască pe tânără. Frank ar trebui să facă ceva asemănător printre damele de la bordel. Pare să se simtă în largul lui acolo!

— E o treabă murdară - recunoscu Frank - dar cineva trebuie s-o facă şi pe asta!

Plecară împreună şi-l lăsară pe Frank pe strada Holbergsgade 27. Apoi îşi continuară drumul spre atelierul unui prieten de-al lui Christian, artist în scrijelirea pielii.

Ajunseră repede în Skt. Peders Straede, unde îşi desfăşura talentul Dimici, un emigrant sârb.

— Pe de-o parte, mi-e prieten şi aş fi început oricum cu el, se explică Christian. În plus, m-am gândit că literele acelea chirilice or avea vreo legătură cu spațiul aflat sub influență slavonă. Chiar acum avem în lucru o serie de asasinate bestiale, care par să aibă tangență - într-un fel sau altul - cu sârbii.

— De acord, poate îmi spui ceva şi despre asta după ce vorbim cu prietenul tău! încuviință Mark.

Intrară în atelier, unde Dimici - un pletos slab şi extrem de înalt, acoperit aproape în întregime de tatuaje - tocmai grava pe craniul ras al unei namile de motociclist. Era vorba despre o scenă idilică, cu Sfântul Francisc vindecând un lepros de hemoroizi.

— Scuză-ne de deranj, Dimi, dar am avea de pus câteva întrebări, dacă nu te deranjez prea tare! începu Christian, în timp ce Mark admira modelele propuse de artist.

Se găseau acolo cele mai ciudate lucruri pe care-ți puteai imagina că vrei să le simți pe pielea ta. Toate mărimile, pentru toate rasele şi confesiunile. Găseai rafinate modele de stampe japoneze sau ilustrări din Kama-Sutra, alături de scene din prima conflagrație mondială şi chiar din războiul civil din America.

Se găseau, de asemenea, desene cu camere de gazare şi profilaxie; stele de toate mărimile şi reproduceri după picturi celebre, începând cu „Lan de floarea soarelui" şi terminând cu „Scenele de iarnă" ale lui Bruegel cel Tânăr.

Cei care aveau chemare spre medicină puteau alege o gamă vastă de organe omeneşti, începând cu inimi însângerate şi trecând prin întregul spectru al specialităților anatomice: rinichi cu pietre, prostate, apendice, EKG-uri şi radiografii, organe de ambele sexe şi desene cu diferite ipostaze ale fătului.

Pentru iubitorii de animale, Dimici propunea diverse specimene, chiar şi fosile de dinozauri sau veriga lipsă a legăturii dintre om şi maimuță.

Gurmanzii şi bucătarii aveau la dispoziție seturi întregi de cuțite, satâre şi topoare, precum şi platouri savant ornate.

Separat, la un preț mai piperat, se găsea un panou cu recomandările specialistului, în funcție de ultima modă, de sezon, de cele mai cerute desene sau de ceea ce se prefigura ca fiind de mare succes în sezonul următor.

— *Boje moi,* Christian! De când nu mi-ai mai călcat umilul prag! Stai, nu-mi spune! îl opri gazda. Cred că de când m-ai pus să-ți şterg tatuajul ăla prost făcut de pe fesa ta stângă. Parcă era vorba de doi masoni sodomizându-se, dacă îmi amintesc eu bine, nu?

— Îți aminteşti prea bine, răspunse uşor supărat Christian. Mă îmbătasem crunt după ce iubita mea mă lăsase pentru un şef din masoneria locală, se simți el dator să se explice lui Mark.

— Stai liniştit, nu mă privesc afacerile sau perversiunile tale mici! îl linişti Mark, uşor amuzat de situație.

— Spune-mi, omule, cu ce te pot ajuta? Oricum, clientul meu trebuie să ia o pauză, ca să nu-i crape capul de atâta efort. E al treilea tatuaj pe care i-l fac pe țeastă, numai în luna asta. E teribil de inconstant tipul. Schimbă întruna religiile. Vrei ceva special- pentru amicul tău, pentru tine? Ştii că nu-ți iau bani! Ție îți lucrez doar din plăcere.

— Nu, mulțumesc! Eşti foarte amabil. Aş prefera să-mi spui dacă recunoşti tatuajul ăsta şi pe fericita lui posesoare, se eschivă Christian, arătându-i poza din album.

— Uau! Beton! Cum aş putea uita? N-am prins în viața mea un exemplar mai strălucit decât tipa asta în atelierul meu. Da' i-am şi lucrat ceva... meserie! Nu ştiu dacă ați sesizat, dar aici am folosit numai ace de 1 mm, ceea ce este extrem de dificil şi de migălos. Puteam să termin şi mai repede, dar nu mă înduram să-i dau drumul.

— Serios?

— I-am propus un tatuaj extins, cu plata în natură. Mi-a râs în nas. Mamă, ce exemplar! Sârboaică de-a mea. Creştea inima în mine şi nu numai inima... M-aş mai fi tatuat şi pe mine încă o dată, numai să mă lase să-i smotocesc mâțişorul puțin, da' ce să te-nțelegi cu ea! Mi-a aruncat o privire, parcă m-ar fi castrat pe loc! Începuse să mă şi doară. Rea de tot, tipa! Aş fi luat-o şi de nevastă, deşi nu-mi plac glumele astea cu crucea întoarsă. Îmi dau fiori!

— Gata, frate! îl opri Christian din turuială. Ştii cum o cheamă, unde putem da de ea?

— Dac-aş fi ştiut... Mi-a aruncat ea un nume, da' fac pariu că era la vrăjeală. Nu părea genul care-şi lasă cartea de vizită prin baruri, dacă înțelegi ce vreau să spun. A, da! Era să uit. Era atât de mortală, că am şi uitat că n-a venit singură. Era cu Helga, o ştii, târfa aia care-şi face veacul la coltul străzii Adelgade!

— Care Helga?

— Trebuie să-ți aduci aminte! E marfă! Nici nu ştiu de ce-i „ambulantă". La clasa pe care o are, putea lucra pe „imobiliar". Da' cine ştie ce socoteli au şi astea... Sau câte, ha, ha, ha! Oricum, abia am observat-o pe lângă astălaltă. Soare, taică! Femeie de femeie!

— Bine, Dimi...

— ... Ce faci, pleci? Mai stai, omule, să-ți mai povestesc! Tu ştii ce faună trece pe-aici pe la mine? Te strici dacă-ți narez...

— Nu, mulțumesc! Poate altă dată, acum am o treabă de terminat. Apropo, ai văzut cumva cu ce-a plecat?

— Cum să nu! Tare de tot, frățioare! Avea un Jag, ultimul tip, de m-a băgat în boală! Da' parcă tot pe ea aş fi ales-o, nu maşina...

— Ia te uită pe cine avem aici! îl întâmpină matroana pe Frank, oarecum circumspectă. Chipeşul american! Sper că n-ai venit să-ți dai şi tu ochii peste cap!

— Se poate, doamnă? Dacă e vorba să-mi dau ochii peste cap, aş prefera s-o fac sub dumneavoastră sau eventual sub Rita...

— Ți-a rămas gândul la ea, şmechere! la, serveşte-te, din partea casei! îl îmbie, arătându-i-o pe fata care tocmai cobora scările.

— De fapt, venisem cu o altă treabă, da' parcă nu-i aşa urgentă! se răzgândi Frank, apropiindu-se de scară şi mângâind coapsa Ritei, dezvelită până sus.

Mâna lui se îndreptă glonț spre sexul femeii şi se bucură la atingerea unui cercel aflat în zona clitorisului.

— Bijuterii - suspină el - ador asta!

Îşi dădu repede hainele jos, ceea ce o făcu pe matroană să-şi reconsidere brusc poziția de neutralitate.

— Doamne, n-am văzut în viața mea aşa ceva! spuse ea. Pot să-i aduc un mic omagiu? întrebă retoric, în timp ce apucă vârtos enormul penis care se întărise de mult.

Nici Ritei nu-i displăcu imaginea; gemetele profesioniste pe care le scosese până atunci, la mângâierile lui Frank, se transformară într-unele cât se poate de reale. O excita la culme numai gândul că va simți şi ea, la rândul ei, senzația inimaginabilă pe care presupunea că trebuie să i-o dea vizita unui asemenea colos.

Frank mângâia cu limba cercelul Ritei, care se aşezase pe scară, în timp ce matroana încerca cu disperare să cuprindă cu gura o cât mai mare parte a monstrului.

Ambiția ei nu cunoştea margini. Crezuse că, la experiența şi anii pe care îi număra, înghițise destule. Nu-şi imaginase că i se mai poate întâmpla să îi stea ceva în gât vreodată. Parcă, totuşi, cu puțin efort, îl dovedise.

Găsise poziția ideală care să-i permită să înghită jumătate din mândria lui Frank. Trebuia doar să nu se oprească, să se mişte în sus şi în jos, să mai facă o voltă, să-şi plimbe puțin limba pe deasupra, cât să ia aer, primprejur, încă odată, încă o dată... gata cu vocalizele! Trebuia să-l simtă în ea cu orice risc!

Mai ales că Frank era prea ocupat cu imenşii sâni ai Ritei.

Matroana aproape că nici nu observă când clitorisul începu să-i fie dezmierdat de limba aspră a Ritei. Asta până când penisul lui Frank intră în întregime în vaginul ei. Aşa, direct, fără copilării şi fandoseli. Era femeie în toată firea, trebuia să facă lucruri definitive. Împrejurările deosebite cer măsuri deosebite. Până la capăt! Aşa! *God save the Queen!* Treaba Lui! Să se salveze cine poate!...

Frank începu să simtă că îi lipseşte încă puţin ca să încheie curtarea gazdei. Trebuia să pună în aplicare morişca daneză. A fi sau a nu fi! Asta era!

Matroana continua să cânte diverse imnuri, iar Frank se ruga să nu ajungă şi la „drapelul presărat cu stele", pentru că nu voia să se ridice deocamdată în poziţie de drepţi.

În living se strânseseră mai mulţi clienţi, pe care fetele îi refuzau pentru că voiau să vadă spectacolul. Până la capăt! O dată prinseseră şi ele un loc în faţă! Societatea nu le mai marginaliza, erau în miezul evenimentelor. Se simţeau ca nişte curtezane veritabile.

Formaseră perechi, două câte două. Bărbaţii nu le mai stârneau interesul.

Aceştia se retrăseseră la bar, ruşinaţi de situaţia lor „materială". Ce folos că strânseseră averi toată viaţa! Venise clipa când se regăseau goi şi egali în faţa lui. A lui Frank!

Fetele începuseră să aibă orgasm, văzând exerciţiile de pe trepte. Acum ori niciodată! Se simţeau libere de constrângeri materiale.

Agentul trecuse la partea a doua a programului şi o ridicase în rang pe Rita. Matroana îşi pierduse capul între colosalii sânii întăriţi şi majestuoşi ai tinerei.

Mai multe fete se repeziră să prindă stropii produşii de acest coit republican în plin regat.

Trebuie schimbată Constituţia! gândiră ele la unison.

Instituţia regală era depăşită, covârşită!

Jos cu toate supusele reginei!

Binefacerile republicii ajungeau, în sfârşit, pentru toată lumea. *Just another day in paradise!*

— Nu credeam să trăim asemenea momente înălţătoare! suspinară fetele în final. Vieţile noastre se scurgeau cenuşii, printre scule obo- site şi confesiuni plictisitoare. Mai vino pe la noi şi învaţă-ne ce să facem cu vieţile noastre, frumosule!

— Uşurel! le readuse Frank cu picioarele pe pământ. E destul pentru toate şi să fiu al dracului dacă n-o să vă bucuraţi de... bucuria mea! Dar mai întâi plăcerile şi apoi munca!

Scumpă doamnă... aşa, ridicaţi-vă! Puţin sânge? Nu contează! Va veni o vreme când o să-i duceţi dorul. Nu era timpul? Parcă ştim noi vreodată când este să fie! Priviţi, vă rog, această superbă poză! Nu acolo, mai sus. Acolo! Aţi privit destul! Aveaţi ochii închişi? Ce să facem, uneori deschidem ochii prea târziu. Viaţa vă va mai da o şansă. Aici este poza!

La vederea fotografiei, însă, extazul femeii dispăru. Se încruntă brusc şi le privi poruncitor pe celelalte fete, ca acestea să ia bine seamă la răspunsul său:

— Nu ştiu cine este! N-am văzut-o niciodată.

— Priviți mai bine! Poate, totuşi, vă amintiți ceva. Remarcați, vă rog, şi tatuajul! Gândiți-vă şi la faptul că proprietarul acestui imobil are nevoie de un răspuns pozitiv. Asta pentru a nu fi nevoit să închidă minunatul stabiliment, forțându-vă astfel - vai! - să prestați pe scările blocurilor, în loc să savurați momente deosebite pe aceste scări monumentale.

— Nu ştiu! Nu am ce să vă spun. Parcă a fost o dată pe aici, cu un tip. Au luat o fată şi au urcat într-o cameră. La nr. 10, parcă. Nu ştiu mai mult.

— Dumneavoastră, doamnelor? Cine a urcat cu acest superb exemplar în cameră?

Se uită cu atenție la fiecare, încercând să surprindă o reacție care să o trădeze pe cea în cauză. Remarcă o tânără ce îl privea insistent în ochi, fără să spună nimic.

— O.K., doamnelor! Îmi cer scuze pentru deranj! Dacă nu vă este cu supărare, aş avea chef de puțină mişcare într-un loc mai comod decât pe această scară. Ce ziceți, doamnă? Îmi permiteți să folosesc camera de la nr. 10 împreună cu acest distins exemplar feminin?

Şi arătă spre tânăra aflată chiar lângă cea care îl privea fix în continuare.

— Sau, poate... da, mai bine! Tânăra de alături.

Matroana făcu fețe-fețe, gândindu-se dacă era o simplă coincidență. Dar n-avea ce face! Trebuia să accepte. Se uită îndelung, cu subînțeles, la Olga, tânăra sârboaică aleasă de majestuosul Frank, apoi îşi dădu acordul pentru următoarea rundă.

CAPITOLUL IX

Ajunseră pe Adelgade. Helga nu se zărea la orizont. Strada era liniştită, iar trecătorii, destul de rari. Probabil că nu era o oră propice pentru desfacerea „mărfii".

— Crezi că are sens să aşteptăm aici sau te interesezi la poliţie unde-şi are cuibul? întrebă Mark, dezamăgit că ancheta trena, iar el se învârtea întruna pe străzi.

Nu se aşteptase să fie o anchetă propriu-zisă, mai mult o activitate de rutină. Iţele erau însă prea încâlcite pentru a mai spera la aşa ceva.

— Eu aş zice să luăm loc la barul din colţ şi să aşteptăm. E puţin probabil să fie acasă la ora asta. Ar putea fi cu un client, ceea ce ar presupune un timp de aşteptare destul de scurt, încercă Christian să-l mai liniştească.

Dar nu apucară să traverseze bine strada pentru a ajunge la bar, când o văzură pe Helga coborând dintr-o maşină.

— Ea este? întrebă Mark, deşi modul în care danezul se oprise era suficient de edificator.

— Ea! Să o încolţim acum ori încercăm o variantă prin învăluire?

Lui Mark i se păru că o recunoaşte vag pe roşcata din maşina care demarase în trombă atunci, în seara când se întorseseră în casa lui Steve. Nu era numai culoarea părului - lucru nesemnificativ şi instabil la o femeie - ci şi ovalul frumos conturat al feţei. Realiză că era o femeie superbă şi că doar vecinătatea brunetei îl făcuse în acea seară să-i pară cam sălcie şi insipidă.

— Apetisant exemplar! se opri Mark s-o admire.

— Îmi pare bine să constat că vârsta nu v-a înăcrit! încă vă mai impresionează o femeie frumoasă. Am un prieten de o vârstă apropiată dumneavoastră, care le priveşte cu un dispreţ teribil pe toate reprezentantele sexului frumos.

Iar asta mă deprimă şi mă face să mă simt superficial.

— Probabil exagerează. E drept că de la o vârstă devii un pic daltonist în privinţa femeilor, dacă înţelegi ce vreau să spun...

— Adică? îl provocă Christian, nedumerit.

— Adică nu le mai deosebeşti decât după forme. Unele arată bine, altele rău. Unele sunt mari, altele mici. Dar toate au, de fapt, aceeaşi culoare. Nu există diferenţe între ele decât de formă. Ai cunoscut una, le-ai cunoscut pe toate...

— Dacă aşa stau lucrurile, cred că am ajuns şi eu la vârsta aia, remarcă cu tristeţe Christian.

Lângă Helga se opri un Volvo, obosit dar imens. Geamul de la portiera din dreapta coborî lin, iar şoferul, care era singur în maşină, se întinse cu greu până în partea opusă pentru a negocia, probabil, preţul plăcerii.

— Dacă se înţeleg, am pierdut-o iarăşi! se sperie Christian.

— Nu pierdem nimic. Îi urmărim să vedem unde se duc. Poate că Helga are un hotel prin apropiere, că doar nu foloseşte numai domiciliul clienţilor!

— Ai dreptate - cedă Christian - dar la ce ne foloseşte?

— Urcă în maşină şi dă-i drumul! Uite că s-au înţeles! Îţi explic mai târziu.

Porniră încet după cei doi amorezi, fiind siguri că nu vor avea mult de mers.

Într-adevăr, câteva străzi mai încolo, maşina opri în faţa unui mic hotel, cu un aspect de relicvă de război.

— Aş fi pus prinsoare, dacă aş fi văzut hotelul înainte, că nu poate avea altă destinaţie! De ce le-or face pe toate la fel, răpciugoase, că bani câştigă suficienţi cât să-i tragă un var din când în când? se întrebă Mark retoric.

Cei doi coborâră şi intrară în hotel.

Bărbatul era un tip înalt şi uscat, cu un chip colţos şi o călcătură hotărâtă de sportiv sau militar. Era brunet, îmbrăcat într-o giacă de piele neagră şi cu ochelari de soare pe nas.

— Ce facem acum? întrebă Christian. Aşteptăm să iasă şi o luăm pe sus?

— Nu! Intrăm după ei şi închiriem camera învecinată. Am o presimţire.

— O cameră, aici? Noi doi? se oripiiă Christian.

— Nu te teme, nu trebuie să treci drept homosexual! îl linişti Mark. Îi spui recepţionerului cine eşti şi-l sfătuieşti să-ţi dea camera de lângă, din stânga sau din dreapta, cea mai propice urmăririi. Altfel n-am avea nici un motiv să cerem o anume cameră, plus că ar trebui să aflăm singuri unde s-au dus! Nu văd de ce ar da recepţionerul astfel de detalii unor poponari. S-ar alarma imediat.

Intrară în hotel. Nu exista un hol de primire, ci doar un coridor îngust, cu o tejghea în spatele căreia stătea un bătrânel chel şi slinos. O ticăloşie meschină şi laşă se putea citi cu claritate pe figura acestuia.

— Sunt Christian Solskjaer, de la Poliţia Specială, îl luă din scurt detectivul pe bătrân. Lasă figurile, nu sunt în control! Unde i-ai cazat pe cei doi care au intrat înaintea noastră în hotel? Helga şi ochelaristul ăla înalt, în giacă de piele.

— Ştiţi, clienţii noştri au dreptul la o minimă intimitate, pe care hotelul este mândru să le-o poată asigura, începu avântat slinosul. Nu cred că dumneavoastră...

Christian, un tip cu o figură ştearsă, cu un temperament aparent flegmatic şi ironic, avea însă o latură ascunsă, pe care Mark nu i-ar fi ghicit-o în ruptul capului.

Fără să negocieze inutil, îl prinse pe bătrân cu mâna de cravata de o culoare incertă, îl săltă cu putere în sus de pe scaunul din spatele tejghelei şi, chiar în timpul mişcării ascendente a acestuia, îi trase - scurt şi îndesat - un cap în gură.

— Am faţa unuia care dă un scuipat de TBC-ist pe politica hotelului tău, vierme? îl întrebă Christian pe bătrân, aproape hamletian.

Acesta mimă o figură nedumerită sau mai degrabă tâmpă, în vreme ce însoţitorul lui Mark reluă:

— Vreau camera de lângă ei! Sunt un pervers căruia îi place să audă şi să vadă tot ce se întâmplă acolo unde se găsesc o târfă şi un ochelarist în giacă neagră. Ştiu că nu este un obicei creştin, dar nu mă pot stăpâni. Înţelege-mă şi dă-mi o cheie, urgent, până nu repet figura! Ştii, pe lângă faptul că sunt pervers, am şi un tic nervos. Îmi zvâcneşte capul din când în când şi tu stai prea aproape de mine. Ăsta-i cusurul tău! Eşti prea apropiat de oameni...

Cu ultimele puteri, recepţionerul îi întinse o cheie:

— Etajul trei, spuse el şi căzu lat deîndată ce Christian îi dădu drumul.

— Văd că cunoşti şi metodele americane de anchetă! aprecie Mark, bucuros că nu lucra cu un papă-lapte temător de canoane neproductive.

— Poate chiar am un tic nervos! răspunse Christian, repezindu-se în sus pe scări. Mergem?

— Până la trei? Hei, voi n-aveţi lifturi? întrebă agentul american, care se cam săturase de eforturile inutile după ce trecuse de 50 de ani.

Ajunseră în cameră. O chestie mică şi mai curând mizeră. Singurele lucruri curate erau cearşafurile, probabil că numai acestea erau folosite de clienţi. Restul mobilierului avea doar rolul unei butaforii. Mai mult ca sigur că trecuseră ani buni de când nu se mai apropiase nimeni de dulapuri.

— Să vedem unde putem să ne fixăm punctul de observaţie! De obicei, perverşii care ţin asemenea hoteluri au câte ceva pregătit în fiecare cameră. Nu câştigă din închirieri, cât câştigă din şantaje! spuse Christian.

— Să încercăm după dulapul ăsta, spuse Mark şi amândoi apucară de şifonier pentru, a-l muta fără să facă prea mult zgomot, la uite, ai avut dreptate!

În spatele dulapului se găseau nu două, ci patru orificii, situate la nivelul şoldului, pentru a putea fi utilizate comod, stând pe scaun.

— Fac pariu că în partea opusă sunt nişte tablori hidoase cu portrete! Vechile trucuri sunt cele mai eficiente, spuse Mark.

*

— Spune, frumosule, cum vrei să-ţi înveselesc ziua? întrebă Helga.

Începu să se dezbrace cu mişcări profesioniste, fără grabă, dar nici prea încet. Majoritatea clienților plăteau la oră şi nu agreau mişcările de striptis, care le mâncau din timpul de

lucru. Dar şi ea ştia că este bine să-ti cruți eforturile inutile şi excesul de zel.

O conversație de început poate fi benefică şi adesea săltă prețul. Clientul nu trebuia să creadă c-o faci numai din interes, ci şi de plăcere.

— Ai prefera să bei ceva înainte, sau după? Nu sta aşa, dezbracă-te! Pierdem din timpul tău, nu din al meu! încercă Helga să-l mobilizeze.

— Am tot timpul din lume! replică ochelaristul cu o voce uscată. Să fumăm o țigară mai întâi! Vreau să te privesc în liniște. Eşti foarte frumoasă! Cum te cheamă?

— Helga.

— Ai şi un nume frumos. Faci de mult treaba asta?

— De vreo 10 ani, răspunse Helga. Nu vei avea ce să-mi reproşezi, sunt profesionistă...

Aha, un vorbăreț! gândi ea. Ăştia clienți adevărați! Dacă le dai puțină atenție, plătesc în plus. Întotdeauna!

— Dar tu de unde eşti? Nu pari danez defel, se decise Helga să intre în joc.

— Nici nu sunt. Am afaceri aici. De loc provin de undeva din Orient, n-are importantă de unde.

— Cum doreşti! ridică din umeri Helga. Nu vreau să fiu curioasă, dar trebuie să ştii că tarifele mele nu suferă reduceri pentru că vii dintr-o tară aflată în tranziție.

— În această privință, ne-am înțeles deja. Nu-ți face griji pentru bani! Comportă-te frumos şi vei primi ceva în plus. Hai, arată-mi ce ştii!

Din camera alăturată, Mark şi Christian urmăriseră scena ca la cinematograf până la aceste ultime cuvinte ale ochelaristului.

Acum vizibilitatea nu mai era aceeaşi. Ochelaristului nu-i plăceau pozițiile comode şi cei doi nu se suiseră în pat. Clientul alesese un loc undeva la fereastră, dincolo de raza de acțiune a ,,vizoarelor".

De auzit, însă, se auzea foarte bine.

— Îmi place să privesc strada în timp ce-o fac, se auzi vocea lui.

— Îhî! îngână ea, semn că trecuse deja la treabă.

— Nu te grăbi, încet, aşa! Uite ce fetițe trec pe stradă la ora asta. Mi-ar plăcea să fie şi ele aici cu noi, să fiu înghesuit ca în ,,trenurile morții" numai între târfe şi virgine. Acum întoarce-te, uită-te şi tu! Le vezi?

— Îhî!

— Fă-le semn cu mâna, aşa, mângâie-ți sfârcurile! Au întors capul? Nu-i nimic, îți dau dublu. Fă-i cu mâna şi ăluia, imbecilului în trenci, aşa! Nu întoarce capul? Dar ce dracu' face? Se descheie la sliț. Perverşi

tâmpiți! Întoarce-te cu spatele la el şi aşază-te pe pervaz! Pune picioarele pe umeri mei şi gâfâie tare! Spune-mi că-ți place, că e prima oară când pățeşti aşa ceva, că ai face-o cu mine pe gratis şi alte chestii dintr-astea!

— Îmi place, îmi...

— Gata! Nu mai e nevoie. A fost super! Poate, eu ştiu, mai exersezi la zgândărirea trecătorilor. Încearcă să exciți femeile din stradă, că bărbații se excită şi la pozele de pe autobuze. Nu-i mare lucru. Cu femeile e mai greu. Vrei o bomboană cu mentă?

— Mulțumesc, chiar aveam nevoie! Fumez prea mult. M-am învățat să stau mereu cu ceva în gură. Mai bine cu bomboane, nu, decât cu organe? Ha, ha, ha!

— Eu plec. Ține aici! Nu coborî cu mine, mai stai un sfert de oră! Ne-am înțeles?

Se auziră uşa şi paşii ochelaristului pe trepte.

— Acum trebuie să intrăm, altfel o avertizează „Buză spartă" şi n-o mai prindem! spuse Mark.

Bătură, politicos, la uşă.

— Cine e? întrebă Helga.

— Clienți buni! Plătim gras!

— O.K.! Atunci, poftiți!

Intrară în cameră. Helga nu apucase să-şi tragă pantalonii şi acum nici nu se mai grăbea.

Sfârcurile îi erau încă întărite, semn că ochelaristul făcuse treabă bună.

Desigur, datoria era datorie, dar ce era rău în a se bucura şi ei de privelişte, atâta timp cât nu puneau mâna? Ei, şi dacă ar fi pus mâna, ce?

— Salut, Helga! spuse Christian, căruia sânii Helgăi îi calmaseră pornirile de polițist dur. Mă mai ții minte? Sunt de la poliție. Te-am scos o dată dintr-o încăierare cu două târfe din colțul străzii.

— Oh, cum să nu! Dar parcă ți-am fost destul de recunoscătoare atunci?! O să-ți faci un obicei din asta?

— Nu ştiu la ce te referi! se arătă Christian stânjenit, încercând să-i semnaleze Helgăi că nu era cazul să intre în amănunte. Acum avem alte probleme de discutat. Foarte serioase şi te asigurăm că este în interesul tău să colaborezi.

— Da' puriu' cine-i? întrebă Helga, care, înțelegând că nu mai era o treabă plătită, începu să se îmbrace.

— Un coleg din New York. Lucrăm împreună la un caz.

— Deşi tu nu mă cunoşti, eu te-am mai văzut, se decise Mark să mizeze pe atu-ul său surpriză. Şi nu aici, ci în America,

— Pe mine? N-am fost niciodată în State! păru Helga intrigată.

— Hopa! spuse Christian. Nu-i frumos să contrazici un domn în vârstă! În ritmul ăsta, nu putem ajunge decât la secție.

— Te-am văzut acum o săptămână, la Fairfield. Tocmai participaseşi la spargerea unei case. E vorba despre locuința unchiului unui prieten de-al meu. Dar asta n-ar fi mare lucru. Mă tem că te faci complice şi la câteva crime.

— Cum? se lăsă Helga moale pe pat. Crime? Spargeri? Eu doar am însoțit o prietenă, care voia să-şi viziteze rudele din America. Din păcate, nu erau acasă. Asta-i tot ce ştiu, vă jur!

— Mai ştii tu ceva! Cine era prietena ta, cum o cheamă şi unde o putem găsi?

Acuzațiile păreau s-o afecteze foarte mult pe Helga, care se făcuse brusc palidă la față şi se crispa din ce în ce mai tare.

— Lasă circul! mai apucă Christian să spună, în timp ce fata începu să horcăie şi să se țină cu mâinile de stomac.

La gură îi apăru o spumă roşiatică.

— Nu cred că este vreun circ aici! strigă Mark. Ochelaristu'! Bomboana! Repede, poate-l mai prindem! mai spuse el, repezindu-se pe scări în jos.

Când ajunseră în stradă, maşina se îndepărta, ochelaristul dispărând din raza lor vizuală.

CAPITOLUL X

— Spune-mi tot ce ştii, preafrumoaso! începu Frank, care nu avea chef s-o lungească. Lămureşte-mă! Sunt sigur că nu mă fixai doar pentru că nu aveai încotro să-ţi arunci privirea!

Când era vorba despre o anchetă, sexul putea să mai aştepte. Simţea că prinsese un fir şi gândul îi stătea doar la identitatea misterioasei brunete.

Filiforma creatură care se aşezase pe pat, lascivă, îi trezea mai întâi instinctul de copoi. Poate că fără partida de acum câteva minute, sentimentele i s-ar fi amestecat.

Acum, însă, îl interesa doar informatoarea, nu femeia.

— Cred că am ghicit, zise el. Tu ai fost tipa cu care a urcat în cameră frumoasa din poză, nu? Ce-aţi făcut?

— Tu ce crezi? rostogoli tânăra cuvintele, gândindu-se cu poftă la imensul membru american.

— Când o să organizez un concurs în care o să pun oamenii să spună ce cred eu, vei fi prima invitată. Acum ascult! În afară de sex, ce-aţi mai făcut? Cum îşi spunea tipa?

— Nu-şi spunea nicicum, da' mă simţeam minunat, aşa cum ar trebui să mă ajuţi şi tu să mă simt. Cu ocazia asta, poate mi se mai împrospătează memoria...

— La dracu', n-o mai scoatem la capăt! spuse Frank şi îşi dădu jos pantalonii. Ai dreptul doar la varianta prescurtată a figurii „gheizerul din Yellowstone". Te avertizez! completă bărbatul, întinzându-se pe spate şi aşezând-o peste el, perpendicular, cu spatele. În felul ăsta o să spui cam tot ce ştii şi ai ştiut vreodată! adăugă şi i-o înfipse brusc, fără menajamente.

— Au, au! strigă tânăra la început.

Apoi îi încolăci cu mânile picioarele lui Frank pentru a amortiza din şocuri.

Agentul, însă, n-o lăsă. O apucă pe la spate de sânii mici şi o trase spre el, în spate şi în jos. Apoi încercă s-o ridice şi s-o coboare cu rapiditate, până ce fata nu mai urlă de durere, ci de plăcere.

— Spun, spun, trage-mi-o mai tare, încă o dată, înfige-o, fără milă, despică-mă! O cheamă Eva...! E sârboaică, la fel ca şi mine. Nu ştiu unde stă, dar ştiu pe cineva pe la care s-ar putea să treacă foarte des. Mi-a spus doar că are o socoteală de încheiat şi că trebuie să caute un bărbat în anturajul târfelor. Aşa, mai tare, plesneşte-mă peste fese, aşa, iubitule, mai hotărât!...Un american bătrân, nu ştiu de ce.. Aaaaaaah! Mai lasă-mă o dată, întoarce-mă!

— Uşurel! Să lăsăm şi pe data viitoare, spuse Frank, care începuse să se grăbească.

— Tu nu vrei să termini? întrebă fata, puţin deziluzionată.

— N-aş mai apuca să fac nimic pe ziua de azi şi mai am câteva treburi. Dar spune-mi! Pe unde trece mai des?

— E un personaj ciudat, auzisem de ea în tară. Este fiica unuî bogat om de afaceri din Iugoslavia. Un bandit, mai exact. Extrem de bogat! Da' nu ştiu ce s-a mai întâmplat, eu am plecat de mult din Belgrad. Era din ce în ce mai periculos să rămâi acolo. Nu ştiu cum a ajuns să se prostitueze, dar nu cred că e în legătură cu banii.

— Interesant!

— Când am fost împreună, mi s-a părut că mai curând voia să-l epuizeze pe client decât să-l satisfacă. Era o huidumă care venea zilnic la noi, pe la 8 p.m. Îşi lua o fată şi o aducea aici, în camera asta. Numai în camera asta. Nu ştiu ce căuta! Era atât de dur cu fetele încât îşi pierdeau cunoştinţa. Nu le bătea, dar era imens, mai mare ca tine nu, dar nici prea departe. Plătea foarte bine, n-aveai ce să zici, da' adora sodomia, dacă înţelegi ce vreau să spun. Iar treaba asta e plăcută doar în anumite condiţii...

— Şi a dovedit-o pe Eva? întrebă Frank.

— N-a avut nici o şansă cu Eva. Am mai ajutat-o şi eu, ce-i drept, dar n-am rezistat mai mult de o oră. Aşa că am plecat. Ei au rămas încă două ore. Nu ştiu ce i-a făcut, însă când au părăsit stabilimentul, tipul părea dărâmat. O femeie dată dracului! Şefa s-a şi speriat. Ar fi vrut s-o aibă aici, dar nu ştiu ce i-a zis când i-a propus asta, că de-atunci nu mai vrea să audă de ea. Mie mi-a interzis să povestesc, dar sper că tu o să fii discret, nu-i aşa? Nici eu nu vreau să ştiu de ce o cauţi, nici şefa nu trebuie să ştie că ţi-am spus ceva. De acord?

— De acord! Meriţi încă o rundă. Mâine te scot la cină. Acum răspunde-mi la o altă întrebare: unde o pot întâlni şi cum de sunteţi atât de apropiate, dacă zici că e o tipă misterioasă şi discretă?

— Păi, când a auzit că suntem concitadine, a zis că poate avea încredere în mine şi că mă roagă să aflu numele tuturor americanilor trecuţi de 60 de ani care vin, dintr-un motiv sau altul, la şefa sau la vreuna dintre fete. Mi-a promis câte 100 de dolari pentru fiecare informaţie.

— Destul de mult, nu?

— La început mi s-a părut o afacere extraordinară. Apoi am observat că nici un american în vârstă n-a călcat pe aici de-aturici. Cu excepţia amicilor tăi, ieri. O voi anunţa chiar în astă seară. Sunt curioasă dacă văd vreun sfanţ.

— E spre binele tău să n-o faci, dacă crezi că viata ta valorează mai mult de-atât.

— Glumeşti, nu-i aşa?

— Deloc. Nu ţi-a lăsat o adresă, un număr de telefon? Cum o anunţi? Îi trimiţi un porumbel călător?

— Nu chiar. Mi-a dat adresa unui hotel, undeva în afara oraşului. O chestie foarte ciudată, izolată, fără publicitate. N-auzisem niciodată de el. Doar fetele născute aici au auzit, dar nu au intrat niciodată. Este amplasat la marginea pădurii Stroget, la 10 kilometri de aici, spre Helsingor. Urma să-i las la recepţie toate detaliile, într-un plic, „pentru Eva - camera 3".

— Înseamnă că stă acolo.

— Nu ştiu, mie mi-a spus că nu stă. Doar că trece pe acolo. Nu am apucat să aflu exact; nici nu m-a interesat, de altfel.

— M-ai ajutat foarte mult, zise bucuros Frank, sărutând-o. Spune-mi dacă ai nevoie de ceva, în caz că nu pot trece mâine pe la tine!

— Păi, eu am înţeles că am făcut un târg. Îmi eşti dator cu o cină şi o noapte întreagă de sex, numai cu mine, fără oprire, până leşină unul dintre noi. Eu pentru ce crezi că ţi-**am** furnizat toate aceste informaţii? Pentru recunoştinţa ta? Trebuie să mai plăteşti şi faptul că nu mă duc să te torn prietenilor tăi. Eu zic că merit atâta lucru, nu?

*

— Domnişoară Eva! Dincolo de plăcerea pe care o am în fiecare seară de a fi oaspetele generosului şi inegalabilului vostru sex, trebuie să recunosc că delicata noastră colaborare nu prea funcţionează. Cred că v-am sprijinit suficient de mult ca să aştept nişte rezultate pe măsură. Tatăl dumneavoastră nu devine mai tânăr o dată cu trecerea timpului, iar tribunalul de la Haga pare tot mai... Înfometat.

— Vă asigur că avansez pe o pistă bună! Trebuie să recunoaşteţi că lucrurile pe care şi ie-a amintit bietul tata, după ieşirea din comă, nu sunt de natură să faciliteze recuperarea. N-or fi mulţi americani bătrâni care merg la târfe, dar sunt atât de multe târfe...

— Asta aşa e!

— Şi dacă am înţeles greşit? Dacă nu le regulează, ci le vindecă, de exemplu? Dacă e doctor, sau peşte sau proprietar de bordel? Nici unul dintre bătrânii pe care i-am găsit n-a avut nimic de spus. Unul singur n-a apucat să mai vorbească, dar nici la el n-am găsit nimic după ce l-am percheziţionat.

— Mai e pista cu ceilalţi colaboratori ai tatălui tău.

— Care colaboratori? Majoritatea sunt morţi. Şi cei de-acasă au murit, unul câte unul, şi cei din America s-au cam dus. La Belgrad l-au împuşcat pe unul în barul propriului hotel, în plină zi. Şi era unul dintre cei mai puternici oameni ai momentului. De restul... ce să mai vorbim!

Toată această discuţie avea loc într-un apartament uluitor de mare şi de luxos, a cărui chirie lunară, probabil, costa cât bugetul unei mici ţări din Africa.

Înăuntru *era o* adevărată grădină japoneză,. cu mici ochiuri de apă situate la înălţimi diferite, printre care izvoare artificiale formau cascade, trecând printre plante agăţătoare şi o mulţime de *bonsai*.

În fund, pe un perete, trona un uriaş televizor plat, iar la impozanta masă aflată în mijlocul living-ului stătea un personaj desprins parcă din stampele japoneze, deşi era chinez.

Mic, rotofei, cu chelie şi un smoc de păr în vârful capului, respectivul respira bunăstare şi putere. Ochii migdalaîi, specifici rasei, păreau şi mai mici decât era de aşteptat.

Cu un rictus disprețuitor pe față, personajul discuta cu o tânără superbă, o brunetă cu ochi violeți, îmbrăcată într-un kimono scurt până în dreptul coapselor. Era aşezată extrem de comod pe o canapea lungă din piele albă, orientată cu fața spre geamul care acoperea întreaga parte dinspre apus a apartamentului.

— Cred că nu trebuie să-ți reamintesc că sprijinul pe care ți-l pot da eu în America este limitat... Toți oamenii mei de acolo refuză să se implice în lucruri care au un cât de mic iz politic.

— Şi care ar fi, mă rog, izul politic? Este vorba exclusiv de bani, din câte ştiu eu.

— Rareori este vorba doar despre bani. E vorba de putere, de oamenii cu care a lucrat tatăl tău şi care continuă să dețină funcții importante în guvernul american. Cel puțin până o să consider eu că nu trebuie să le mai ocupe - zâmbi asiaticul mai mult pentru sine.

Se lăsă un moment de tăcere. Chinezul îşi imagina răzbunări cumplite împotriva unora care îi încurcaseră afacerile.

De fapt, puterea lor se sprijinea doar pe configurații trecătoare ale luptelor politice internaționale. Fiecare pală de vânt le anihila puterea. Forța interioară, drumul liniştit, Tao..., asta însemna puterea. Europeni = barbari. Când va veni momentul, va da cu toți de pământ.

Eva făcea diverse calcule cu privire la şansele pe care le avea de a scoate ceva de la „cicatrice"... ăla de la sex shop. Trebuia să treacă pe acolo, dar se temea că totul va sfârşi cu o altă crimă. N-o deranjau omorurile - crescuse printre ele - dar deveniseră, în ultima vreme, din ce în ce mai ineficiente.

Înainte omora oameni de la care reuşise să stoarcă toate informațiile necesare. De la o vreme însă, ițele erau atât de încâlcite, încât ajungea să-i omoare înainte de a afla ceva util. Alungă deocamdată aceste gânduri din minte.

— Să trecem şi la lucruri mai relaxante! propuse ea. Rămâne cum am stabilit cu petrecerea de mâine seară sau a intervenit ceva?

— Nu ştiu să fi intervenit nimic. Ai grijă, însă, de urmele pe care le laşi prin oraş! Au început să moară cam mulți oameni pentru rezultatele pe care le-ai obținut până în prezent...

*

— Bill, m-auzi? Eu nu te aud prea bine!

— Pentru că eşti cam surdă Helen! țipă Bill în receptor. Nu văd cum te-aş putea ajuta în chestiunea asta.

Tocmai avea o inspirație fantastică şi se chinuia să mai termine o parte din opera pe care o proiecta, una despre puterea muzicii în oprirea războaielor planetare... .

— Spune-mi ce mai e de data asta!

— Am fost cu Mormo la veterinar, îl informă Helen, îngrijorată. Nu e tocmai bine.

— Ţi-am zis să nu-l mai laşi să te privească. Ce-a păţit? I s-a aplecat?

— De păţit n-a păţit nimic, însă veterinarul îl cunoaşte, pare-se, foarte bine.

— Şi care-i problema?

— Auzi, tu judeci cu capu' ăla vreodată sau îl ţii doar ca să aibă părul pe ce să-ţi crească? Asta înseamnă - imbecil de oraş! - că trebuie să avem foarte mare grijă de el. Altminteri, veterinarul, care îl cunoaşte foarte bine, va observa fiecare afecţiune „anormală" şi ne va da un calificativ nesatisfăcător. Vom pierde moştenirea!

— Cred că dormi foarte greu noaptea, Helen! Nu era mai bine când duceai dorul banilor decât acum, când le duci grija? Stai liniştită şi mulge zilnic curcanul ăla sau ce i-oi fi făcând! Problema noastră stă să se rezolve în Danemarca, nu la veterinarul tău idiot! Şi dacă n-o fi şi n-o fi, măcar o să mâncăm cu toţii o friptură bună, ce atâta tevatură...

CAPITOLUL XI

Înaltul Personaj tocmai încheiase o operaţiune care îi cerea să stea nemişcat, ceea ce îi crea un vădit inconfort, având în vedere că manichiurista era extrem de apetisantă. Colaboratoarea lui trebuia să se întoarcă, iar el dorea să termine şi alte treburi cu coreeanca.

— Auzi, drăguţă!... Aşa... să ştii că eu am fost unul dintre personajele importante în salvarea ţării voastre de comunism. Da, da! Ţin minte şi acum comunistele alea mici... cum se mai zbăteau şi ţipau în limba voastră imposibilă: că nu vor capitalism... că *american, go home!*... că una, că alta. Ce *go home!,* drăguţă? Adică ele îşi închipuiau că eu stau de plăcere prin orezăriile alea... mă apucase şi reumatismul. He, he! Noroc că după ce terminau cu lozincile făceau nişte masaje... mamă, mamă... he, he! Eram şi eu în putere pe atunci... Da' nu-mi mai sta aşa! Vino, hai să-ţi arăt cam care era poziţia mea faţă de a lor! Uite, aşa... ia să văd! Vreau să constat dacă toate aveţi sânii la fel.

— Îţi plac? miorlăi asiatica.

— Bănuiam eu că nu poate fi aşa. Ştii, era o vorbă pe-atunci: semănaţi aşa mult între voi, că vă luaţi pozele de paşaport de la tutungerie! la... ia.... ce sâni frumoşi! Nu se compară cu ai fetiţelor alea. Nici nu cred că aveau mai mult de 13 ani... ce contează! Julieta avea 14 şi n-a mai dus-o mult. Era război, drăguţă, nu glumă! Bune afaceri am făcut şi acolo şi-n Vietnam... *passons*... Eu le tot spuneam alor mei: domnilor, nu se mai poate! Mor mii de oameni! Bun, nu sunt decât nişte galbeni dar, oricum, opinia publică... Era şi altă opinie publică pe atunci... Ai văzut ce sâni au azi ziaristele. Ehe...! De acord, sunt siliconate, dar oricum...

În timp ce coreeanca se lupta fără prea mult succes să învie gloria trecută a armatei americane, excitându-se singură cu mâna stângă - deoarece cu dreapta îşi ajuta... munca orală - în birou intră tânăra colaboratoare a înaltului Personaj, spre vizibila încântare a acestuia.

— la te uită, carne proaspătă! Te rog, drăguţă, ajută-l tu pe acest admirabil exemplar al rasei galbene să-şi ducă opera la bun sfârşit. După aceea, o să-mi spui ce veşti mai ai despre atât de neplăcuta noastră încurcătură...

Cele două păreau să se cunoască destul de bine, pentru că atunci când tânăra începu să se dezbrace, coreeanca îl lăsă un pic pe bătrân şi începu să-i sărute sânii nou-venitei.

Aceasta se înfioră de plăcere şi o mângâie pe fese, apoi coborî cu mâna tot mai mult, intrând încet cu degetul mijlociu între labiile fierbinţi ale partenerei.

Începu să-şi mişte mâna regulat înainte, înapoi, mergând pe despicătură până sus spre şira spinării.

Apoi, înfierbântate, cele două se suiră pe birou, sub privirea înţelegătoare a înaltului Personaj, care se mulţumi să mângîie fesele amândurora.

Din când în când, câte una nu mai rezista şi ridica privirea spre el, fără însă a-l vedea, atentă doar la ea. Tremurară spasmodic la unison, se încordară şi, în cele din urmă, gemură îndelung, pecetluind încheierea încordării americano-coreene.

— Foarte bine, drăguţelor, foarte bine! Ehe... ce vremuri... când mă spălau câte patru deodată, de nu mai ştiam dacă au avut orgasm sau au rămas fără săpun... N-am reuşit niciodată să înţeleg când vorbeau sau când gemeau. Ce vremuri... Gata, v-ati îmbrăcat? Păcat, v-aş fi putut excita în continuare cu istorioarele mele, dar mai avem şi treabă, nu-i aşa?

Fetele se sărutară de rămas bun, convenind să se întâlnească şi cu ocazia pedichiurii, când aveau de gând s-aducă un specialist ca să suplinească neputinţa şefului.

— Spune-mi drăguţă, ţi-a plăcut?

— Normal, păpuşel! Cine - dacă nu tu - ştie să ofere satisfacţii atât de mari pentru două doamne ca noi?!

— Hai, hai! *Passons...*, cum mai stăm cu tărăşenia aia? Veşti bune din Danemarca? Am început să fiu impacientat. Atâtea bijuterii să meargă la un chinez! Nu e posibil... Un chinez! Ce-o să se întâmple cu lumea asta? Îna- inte era simplu. Noi cu banii, ei cu steagurile roşii... Ce vremuri! Au prins gustul banilor, gălbejiţii! Nu-i corect, eu n-am fost niciodată pasionat de steaguri. La vârsta mea să pătesc o asemenea ruşine! Sper că o să-i omori pe toţi, pisicuţo! Bineînţeles că nu îmi face plăcere! Dacă ar fi după mine... dar n-am ce face. Nu mă interesează steagurile lor... *passons*... hm, hm!

*

— Ce ţi-au spus cei de la secţie? Au reuşit să identifice maşina? întrebă Mark.

— Încă nu, dar lucrează. A început să-mi pară rău că l-am plesnit pe imbecilul ăla de la recepţie. Dacă nu era el, nu mai ştiam numerele de la maşină. Cum dracului am putut să le uit într-o jumătate de oră?

— Ehe... tinereţea! Îţi spun eu, le-ai uitat între sânii Helgăi. Păcat de ea, frumoasă femeie!

— Şi la ce i-a folosit? Putin dacă mai rezista, aflam cum o cheamă pe cealaltă, eventual şi unde locuieşte. Când am nimerit peste

Dimi, am zis că, în sfârşit, avem noroc. Primul ochit, primul lovit! Acum s-a dat totul peste cap. O luăm aproape de la zero.

— Nu chiar. Avem şi puncte solide. Ştim maşina criminalului şi avem convingerea că suntem pe pista cea bună. E puţin probabil să fi căzut peste altă încurcătură. Intuiţia îmi spune că Helga a fost omorâtă pentru ca noi să nu aflăm identitatea femeii misterioase.

— Bineînţeles, există şi varianta ca uciderea ei să nu aibă nici o legătură cu cazul nostru.

— Ar fi prea de tot! Câte lucruri periculoase putea şti biata Helga?! În plus, a fost clar mâna unui profesionist. Dacă era o ceartă pentru teritorii, o tăiau şi o aruncau într-un şanţ. Aşa... lucrătură de mare clasă! Otravă într-o bomboană cu mentă... Şi-a făcut efectul după ce s-a topit bomboana, timp în care ucigaşul s-a îndepărtat cu cine ştie câţi kilometri de locul faptei.

— Categoric nu a fost o răfuială pe teritorii! La noi, peştii nu îşi iau atâtea măsuri de precauţie. Tipul care i-a făcut de petrecanie nici nu s-a dezbrăcat nici n-a atins ceva din cameră. A scos-o şi la geam, astfel încât o mulţime de martori poate depune mărturie că la ora aceea era vie şi nevătămată. Ar fi fost posibil, dacă n-o ţineam noi- de vorbă, să fi murit şi pe stradă. Greu de făcut legătura între clientul ei şi moartea subită de care a avut parte...

— Trebuie să ne întâlnim cu Frank. Sper că a aflat şi altceva, nu numai timpul de excitare al cucoanei ăleia de la bordel... Ăsta e ca o maşinărie. I s-a injectat ceva când s-a născut... nu-l mai opreşte nimic!

*

Toată ziua nu se gândise la altceva decât la sânii ei, umflaţi de pasiune în ultima noapte pe care o petrecuseră împreună.

Toţi borfaşii din această zi se trezeau la un moment dat vorbind singuri.

Ofiţerul privea în gol şi, din când în când, îşi ducea mâna instinctiv la şliţ.

Unii începeau să facă scandal, urlând că nu vor să fie anchetaţi de un pervers. Alţii, din contră, îndulceau tonul şi propuneau plăceri imense în schimbul unei eliberări imediate.

Toate acestea răzbăteau când şi când la urechile lui George. Ca dintr-o altă lume.

Şi c-o seară înainte... când fuseseră la *drive in*. Terminase de trei ori până începuseră ăia să scrie distribuţia. Oare ce film rulase ieri? Parcă era vorba de nişte măceluri sau războaie. Oricum, ceva zgomotos, pentru că abia reuşea să audă gemetele pe care le scotea Nataşa. El începuse să rupă deja câte ceva pe ucraineană. Ştia că acele cuvinte nu i-ar fi folosit la mare lucru, la o eventuală delegare în spaţiul C.S.I. Totuşi, era mândru. Ce s-ar fi bucurat şi mama lui dacă ar fi aflat că vorbeşte aproape două limbi. Se uită la ceas. Uf! Mai era puţin şi se încheia programul. Urma distracţia.

Mai devreme decât de obicei, George sună la uşa Nataşei, având în braţe un imens buchet de flori. Descoperise cu uimire că sexul romantic este mai savuros decât cel animalic, instinctual, deşi o întreagă educaţie formată din reviste şi din filmele XXX îl învăţaseră altceva.

Nu răspundea nimeni. Ciudat!

Stabiliseră că va veni la ea imediat după programul de lucru. Poate că o ştersese ceva mai devreme, dar ea ar fi trebuit să-l aştepte ca întotdeauna, proaspăt spălată, doar cu un prosopel în jurul şoldurilor.

Poate e încă în baie! se gândi şi încercă uşa.

Aceasta se deschise cu uşurinţă.

Probabil vrea să-mi facă o surpriză! îşi zise omul legii aflat în timpul liber. Am mai văzut chestia asta în filme. Acum o să dau de vreun obiect de îmbrăcăminte, care o să mă conducă până la cada ornată cu multe lumânări aprinse.

Înaintă în apartament, emoţionat şi gata excitat. Nimic.

O fi alt truc, pe care nu-l ştiu. O fi văzut mai multe filme decât mine. Cine ştie ce producţii or face şi ruşii ăştia! Sau o fi uitat uşa deschisă? Foarte periculos într-un asemenea cartier.

Ajunse în dormitor. Aşa cum bănuia, hainele ei erau pe pat, semn că Nataşa se îmbăia pentru el. Acest lucru îl înfioră într-un mod plăcut, nemaiîncercat până atunci.

Intră în baie. Ceva i se păru în neregulă. Cu o fracţiune de secundă înainte de a vedea mâna fetei atârnând afară din cadă - fracţiune ce i se păru mai lungă ca întreaga zi - realiză că avusese loc ceva groaznic. În acelaşi moment, înainte de a observa ceva suspect, ştiu că Nataşa era moartă. Abia apoi îi văzu cadavrul.

Fără să se mai gândească la ce făcea, se repezi să o tragă afară. Însă imediat ce băgă mâinile după ea, apucă să vadă - prea târziu, din nefericire - uscătorul de păr aflat în apă.

Urmă un şoc scurt, dar puternic, îşi pierdu cunoştinţa şi, după mai multe zvâcniri, încetă din viaţă. Mâinile i se încleştaseră pe corpul rece al fetei, într-o ultimă îmbrăţişare.

Cea a morţii.

CAPITOLUL XII

Intră în magazin cu puțin înainte ca acesta să se închidă pentru pauza de masă.

Danezii nu sunt tipul de oameni care să umple astfel de *shop-uri,* mai ales la ora prânzului.

În prima parte a magazinului, pe margini, se găseau obiecte erotice de folosință feminină. Un mare număr de penisuri, care de care mai mari, mai încovrigate, mai buboase, mai realiste sau mai futuriste.

Penisuri pentru femei înşelate de bărbat, imense şi ferme, folosite cu ură şi cu gândul de a-l umili „pe porcul ăla cu sculă mică care umblă şi pe la târfe"; penisuri pentru femei neînşelate - discrete şi ruşinoase -, moi şi subțiri, cu amortizor, ca să nu creeze un sentiment de vinovăție prea mare; penisuri pentru cele care aşteptau „salvarea extratereştrilor", cu multe beculețe şi cu un jurnal de bord suplimentar, la care se adăuga un mic difuzor ce reproducea vocea lui Jean-Luc Piccard, rostind: *A place where no one has gone before!*

Existau şi penisuri de klingonieni, care se vindeau cu un accesoriu gratuit: o țeastă de klingonian din cauciuc, pentru cuplurile de Star-Trek-işti. Mai erau penisuri pentru lesbiene nostalgice, pentru târfe plictisite, pentru gospodine şi pentru femei de afaceri, pentru intelectuale comuniste (roşii, având inscripționat pe ele: „Revoluția continuă. Troțki în fiecare dintre noi!").

În fine, erau şi multe obiecte pentru sado-masochişti: bice, curele, veste cu ținte, veste fără ținte, cuie, hamuri şi geamuri gata sparte pentru sex între fachiri. La acestea se adăuga o sumedenie de reviste, casete video, bile anale şi limbi sinusoidale, hormonale etc.

În spatele expoziției se aflau şi două culoare pentru voyeurişti. Deasupra trona următoarea inscripție în daneză: „Fără fete vii!". Ceea ce, în limbajul cunoscătorilor, nu însemna că sunt pentru necrofili ci că, în schimbul unei fise, puteai vedea un filmuleț *hard.* Aceste cabine erau mai tot timpul ocupate. Însă acum erau goale, sexul trebuind să ia şi el o pauză de masă.

Patronul nu era nicăieri. Eva mai trânti o dată uşa, pentru ca sunetul clopoțelului să-l scoată la iveală pe individ. Tertipul avu un efect imediat.

Dintr-o cabină ieşi un tip spătos şi mic de statură, cu o cicatrice pe față, care pleca de sub ochiul stâng şi se oprea tocmai sub urechea dreaptă.

La vederea Evei, omul scoase imediat un cuțit înconvoiat, model albanez, şi îl agită amenințător spre intrusă.

— Nu ştiu cum ai dați de mine, dar cine te-a informat nu ți-a făcut nici un serviciu! spuse el cu o voce hârâită.

— În schimb ți-a făcut ție unul, câine! Unul funerar! Spune-mi cine este intermediarul şi-ți las taraba întreagă! protestă Eva.

— Crezi că eu sunt un fâsâit din ăsta de comunitar, să mă sperie o muiere? Îți trebuie ceva mai mult decât o faimă proastă ca să-l sperii pe Duşan.

— Duşan? se miră Eva. Tu eşti partenerul tatălui meu, cu tine îşi derula afacerile?

— Da, jigodie, şi-mi pare rău că nu ți-am tras-o când încă mai mergeai cu bicicleta! Aşa ți-aş fi mânjit gura cu „omuleții" mei... Da' spuneam că nu se face. Erai draga fetiță a partenerului meu. Târâtura ordinară!

— De ce vorbeşti aşa despre el?

— Pentru că a încercat să mă omoare, ca să rămână cu tot câştigul. Trebuia să mă gândesc că nu pot avea încredere într-un sârb care vindea croaților arme cumpărate de la americani. Uite, semnul ăsta de pe față e singura amintire de la tatăl tău! Am ajuns să vând carice pentru cadavrele astea vii, care îşi închipuie că o sculă sculată nu poate fi decât artificială şi cu baterii. Controlam jumătate din traficul de armament din întreaga Iugoslavie, până m-a ispitit dracu' să mă asociez cu un coate-goale ca taică-tu. Hai, scârbă mică, să-ți dau să înghiți umilința mea de azi! spuse bărbatul şi repezi cosorul în diagonală, de sus în jos, sfârtecând hainele Evei, astfel încât făcu să i se vadă abdomenul şi unul dintre sâni.

— Frumos exemplar a ieşit din boaşele obosite ale ticălosului ăluia! mai spuse Duşan, căruia începea să-i treacă cheful de crimă în favoarea violului.

Eva puse mâna pe un ham cu ghinturi metalice şi-l aruncă peste brațele lui Duşan, suficient cât să-l încurce o fracțiune de secundă. Apoi îl lovi puternic cu stângul peste fluierul unui picior, pe urmă cu dreptul, în spatele rotulei pereche.

— Lasă-mă să fiu stăpâna ta, sclavule! folosi ea limbajul sado-masochist care se asocia cu hamul respectiv.

Duşan îngenunchease din cauza loviturilor şi se chinuia să-şi elibereze mâinile din hamul de piele.

Eva profită de ocazie şi îi mai trase un picior, ca un upercut, exact sub bărbie.

Bărbatul îşi pierdu cunoştința.

Când îşi reveni în simțiri, era atâmat chiar în hamul care îl încurcase. Se afla în pielea goală, iar Eva aşteptase trezirea lui ca să înceapă să strângă curelele, cu obişnuința şi priceperea uneia care făcuse acest lucru de multe ori.

Două dintre zecile de curele şi cureluşe din care era alcătuit acel accesoriu erotic îl strângeau de testicule, alte două de sfârcuri şi una de gât.

În funcție de modul în care Eva mişca de o singură curea, toate celelalte îi provocau dureri cumplite, deodată, în fiecare dintre părțile menționate.

— Ia zi, sclavule, cui i-a dat tata diamantele ca să le transmită celui ce îi va înlesni fuga? E nevoie să-ți spun că nu ai nici o şansă să mai ieşi de aici fără să mărturiseşti tot ce ştii, chiar ceva în plus? Sper că ți-a mai rămas atâta minte ca să realizezi că nu sunt un suflet caritabil, care o să cedeze în fata suferințelor tale!

— Sunt convins că n-ai suflet deloc, cățea, dar nu înțeleg ce vrei de la mine! Crezi că, dacă-l ştiam pe omul căruia i-a lăsat diamantele, mai stăteam în hruba asta, să spăl sperma de pe pereți? Judecă o dată şi cu altceva decât cu putoarea aia prin care a trecut tot comandamentul NATO!

— Nu ştiu, zău, dacă eşti în situaţia să te exprimi atât de vulgar în prezenţa şi la adresa unei doamne, pramatie! ripostă Eva, strângând brusc de curea.

Duşan se înroşi tot de durere, dar nu scoase nici un sunet. Pe figura congestionată, cicatricea deveni şi mai evidentă, învineţindu-se şi transformându-i faţa în două emisfere roşii, străbătute de o linie vânătă de demarcaţie, ca un gard de sârmă ghimpată.

— Mă gândeam, se alintă Eva, că nu ştii unde să-l cauţi, nene, sau că eşti atât de prost încât să nu-l poţi convinge! Vrei să spui, onanistule - schimbă ea tonul - că nu ţii magazinul ăsta de plăcere? Vrei să cred că nu-ţi place să te masturbezi pe sub masă când vine câte-o duduie să probeze marfa ta de contrabandă? Vrei să te jelesc?

Nemulţumită de pasivitatea pe care i-o dădea manevrarea cureluşei, Eva apucă o ţepuşă cu un vârf ca un cârlig de pescuit şi începu să-l înţepe pe Duşan.

— Spune-mi de ce-l plăteai pe maimuţoiul ăla să o frece pe la camera nr. 10 a lui Frau Berta? Ce era aşa de important de aflat de acolo? Ştiu şi eu că intermediarul este un american bătrân care are, într-un fel sau altul, o legătură cu târfele din Copenhaga. Dar de ce mai ales acolo? Spune-mi şi te voi omorî mai rapid! Să nu-ţi faci socoteala stupidă că am să te omor fără să aflu tot ce doresc de la tine! Am luni întregi la dispoziţie. Nu mă grăbesc.

— Deci, de la cretinul ăla mi se trage. E un om mort!

— Extrem de corect! Da' nu te mai oţărî! Chiar e mort şi despre morţi numai de bine! Acum că am lămurit şi problema asta, spune-mi: care-i şpilu' cu stabilimentu'?

— N-ai să ai tu bucuria asta!

Înfuriată, Eva începu să-l înţepe frenetic şi să tragă de cureluşă, iar şi iar, indiferentă la urletele din ce în ce mai puternice ale lui Duşan. Se opri la mult timp după ce acesta îşi pierduse cunoştinţa.

*

Albert năvăli furios în biroul de deasupra discotecii, hotărât să afle ce legătură era între scheletul ăla lustruit şi moartea partenerului său. Spre surprinderea lui, aici nu mai exista nimic din luxul constatat la precedenta vizită.

În acelaşi spaţiu se găseau acum trei babe, care scriau cu plictis la calculator, fără să fie deloc impresionate de intrarea lui intempestivă. În birou era o mizerie greu de descris, praful fiind depus în straturi groase pe mese. Doar cele trei birouri şi măsuţa pe care sfârâia un filtru de cafea păreau atinse din când în când de câte-o cârpă, soioasă şi aceasta, dacă judeca după vizibilele urmele de grăsime.

— Unde e tipu' ăla bătrân? le întrebă pe babe, încercând să-şi păstreze cumpătul.

— Nu ştim despre ce vorbiţi, domnule poliţist. Aveţi vreun act de redactat? Vă putem ajuta cu ceva?

— Nu-mi vindeți mie gogoşi! Ştiți foarte bine de cine vorbesc! Lustruitu' ăla cadaveric... tipa aceea subțire, cu rochie înflorată... vă bag la răcoare pe toate! Spuneți mai repede, nu mă faceți să-mi pierd rațiunea, că nu mai răspund de faptele mele.

— Cred, cu tot respectul, domnule polițist - spuse uşor speriată una dintre bătrâne - că deja v-ați pierdut-o. Vă jur că nu ştiu despre ce vorbiți! Nu cunoaştem nici un domn cadaveric şi nici o tânără înflorată.

— Da' birourile? Fotoliile acelea imense din piele?

— Poate sunt pe o altă stradă, domnule. Acesta este tot mobilierul care îl avem, tot ceea ce vedeți în acest moment. De 20 de ani, neschimbat. Nu ştim ce-a fost înainte, dar mă îndoiesc că aveați vârsta necesară pentru a face vizite aici acum mai bine de două decenii.

— Şi ați fost încontinuu aici, zi de zi? întrebă exasperat Albert, regretând amarnic că nu verificaseră spusele cadavrului ambulant atunci când puteau s-o facă. Poate că George ar mai fi fost în viață acum!

— Zi de zi, ceas de ceas, de 20 de ani. Mai puțin săptămâna trecută. A fost zi de curățenie şi am avut liber în timpul săptămânii. O zi, atâta tot.

Lui Albert i se învârtea pământul sub picioare.

— Cine v-a făcut curățenie? întrebă el cu glas sfârşit.

— O firmă. Am luat-o dintr-un anunț dat la ziar. Aveau o ofertă promoțională. Practic, n-am plătit nimic. Dar nici n-au făcut mare lucru, după cum se vede. Când am venit şi am vrut să reclamăm, postul telefonic figura ca inexistent. Am crezut că au dat faliment şi au renunțat la ofertă.

— Şi cum au intrat aici?

— Am lăsat vorbă la portar să le deschidă. N-aveau ce să fure, la o adică. Calculatoarele astea nu le mai primesc nici la gunoi!

CAPITOLUL XIII

— Ei, şi acum ce facem? întrebă Christian după ce ascultă relatarea lui Frank. Cunosc hotelul. Este un loc cu chirii absolut exorbitante. Îl folosesc tot felul de demnitari ultrabogaţi, în general arabi care, oricât ar cheltui, n-ar putea da gata banii pe care-i câştigă într-o zi de la o singură sondă. Şi aici vin -doar cei care au multe sonde. Sultanul din Brunei e unul dintre clienţii casei. O grămadă de mafioţi din diverse ţări găseşte acolo linişte şi ocrotire pentru tot felul de tranzacţii. Cum vreţi să intrăm?

— Luăm un mandat de percheziţie, sugeră Frank.

— Nu prea-mi vine să cred că-l vom obţine. O descindere acolo este practic imposibilă, fără probe extrem de clare şi un ordin judecătoresc emis de Justiţia daneză. Ţara mea ţine foarte mult la independenţa ei şi nu acceptă nici un fel de intruziuni internaţionale, decât în cazuri extraordinare. Oricât de interesant ar fi cazul vostru, mă îndoiesc că va fi considerat ca extraordinar de către şefii mei.

— Şi atunci cum de are intrare târfa aia? întrebă Frank, înciudat.

— Bineînţeles că anumite femei şi - în funcţie de înclinaţie - anumiţi bărbaţi pot intra, în fond, e un hotel, nu o puşcărie. Putem fi găzduiţi şi noi, dacă plătim camera şi nu ne declinăm identitatea. Ar mai rămâne problema banilor dar, desigur, nu trebuie să lăsăm un atare mizilic să stea în calea prieteniei dintre popoarele noastre, nu?

— Da, răspunse îngândurat Mark, părând să nu îi ardă de ironii în faţa acestei situaţii. Cred că putem risca folosirea contului nelimitat de care dispunem, sperând ca toată această afacere, cu evidente încrengături internaţionale, să merite efortul. Dacă nu...

—... Şi care va fi acoperirea noastră, şefu'? vru să ştie Frank, care agrea orice pretext de a apela la „izvorul nesecat" - cum era numit conspirativ „fondul special" al Diviziei Secrete.

— Asta are mai puţină importanţă acum, răspunse Mark. Ar fi bine dacă ai afla cine este proprietarul maşinii, se întoarse el către Christian.

— Imediat mă duc să dau telefon şi mă întorc cu un rezultat pozitiv! Sigur au aflat ceva până acum.

*

— Te ţii tare, Duşane! Ce crezi că o să rezolvi în felul ăsta? întrebă Eva, împingând cu piciorul trupul învineţit şi însângerat al vânzătorului de sex artificial. La ora asta trebuia să fii pe lumea cealaltă, liniştit, fără întristare sau suspin... Sau nu te grăbeşti să dai ochii cu dracu', Duşane?

— E valabil şi pentru tine, căţea!

— Iar cățea? Mă plictiseşti! Vino şi tu cu imprecații originale. Sau, şi mai bine, vino cu nişte răspunsuri la întrebările mele! Luminează-mă! Cum anume te-a furat tata? Părintele meu are reputația unui afacerist serios', din câte ştiu, nu a unui hoț. A profitat de război? Cine n-o face? Un *business* ca oricare altul.

Crezi că ce vinzi tu aici e un semn de moralitate, numai pentru că ai o firmă înregistrată şi plăteşti nişte impozite? Dacă le vei fi plătind şi pe alea...

— Cred că îți scapă nişte amănunte. Tatăl tău, şarpele ăla veninos, nu a profitat de un război, ci l-a provocat! Nu singur, bineînțeles. Şi americanii aveau nevoie de un poligon, iar sârbii de o piață nouă de trafic cu arme şi droguri. Croații voiau să controleze ei piața de pe teritoriul lor. Dar fără sprijinul lui Geaici şi al tipului ăluia din NATO, căruia taică-tu nu i-a declinat niciodată identitatea, mai puteau trece ani buni până să izbucnească. Jocul de-a războiul, cea mai bună acoperire pentru afacerile murdare! Trebuie să fi reporter la CNN ca să nu-ți dai seama de asta... Şi acum du-te şi sodomizează-te cu o gorilă şi lasă-mă în pace!

— Crezi că asta te-am întrebat, amice? Am eu față de femeie interesată în geopolitică? Spune-mi ce căutai la Frau Berta! Ce se întâmpla în biroul directoarei?

— Nu se întâmpla nimic, proasto! Stabilimentul era ținut de unu' Jorn, care avea printre altele şi meritul de a furniza femei unui chinez.

Eu credeam că gălbejitul are acces la unele informații de la Geaici, taică-tău, şi eram interesat să aflu în ce măsură Jorn, care nu era chiar aşa de prost, aflase ceva prin intermediul curvelor pe care le furniza.

— Serios?

— Şi ca să nu dormi la noapte, că eu nu cred c-o mai apuc, o să ai surprize când vei descoperi o anumită legătură între Jorn, recent decedat, şi un bătrân american, mormon, decedat şi el de curând... Noapte bună! mai spuse Duşan şi dădu ortul popii, lăsând-o pe Eva la fel de informată ca atunci când venise.

— Prostul dracului! Pentru dezvăluirile astea te-ai chinuit tu? se înfurie femeia şi începu să lovească cu sălbăticie în cadavrul atârnat în cui. Asta ştiam şi eu. Ce legătură e între cei doi, asta trebuia să-mi spui. Unde sunt diamantele, că le-am căutat în toată casa? Nu putea să le țină în bancă, ar fi trebuit să declare proveniența lor. Dobitocule! Dobitocule!

*

— Maşina e pe numele unui oarecare Abdul al Rahmani, domiciliat în Malmö, Suedia, zise Christian. Se pare că momentan stă la hotelul pe care îl vizăm şi noi. E un fel de mână dreaptă a unui mare om de afaceri chinez, Chung Li. Lucrurile încep să se lege cu ceea ce am aflat de la Frank. Toate firele încurcatei afaceri duc acolo, la hotel. Totuşi, nu se poate stabili o legătură clară între Abdul şi moartea Helgăi, în afară de ce am dedus noi. Desigur, total insuficient pentru o anchetă de un asemenea nivel! Ca să nu mai spun că nu există nici o conexiune între Li şi Helga.

— Dacă l-am aresta pe Abdul, asta nu l-ar implica pe Li! încuviință Mark. Ai dreptate! Doar dacă ar da el o declarație în sensul ăsta. Puțin probabil, având în vedere posibilitățile lui Li, ce poate plăti o armată de avocați care să-l scoată nevinovat pe Abdul. Într-adevăr, singura variantă este cea cu infiltrarea în hotel. Procedăm ca la Helga. Luăm încăperea învecinată şi facem nişte orificii ca să vedem ce se petrece în camera chinezului.

— Am vorbit ieri cu şeful meu, îşi aminti Christian. Au mai găsit cadavrul unui sârb, patronul unui sex-shop. Ucis, ca de obicei, după ce a fost schingiuit.

— Deci, cineva continuă să aibă mare nevoie de nişte informații, interveni Frank. Nu deținem nici cea mai mică idee în legătură cu ce caută. Ştim - aproximativ - că în toată această tărăşenie se învârt nişte sârbi, un arab şi un chinez. Din motive care ne scapă, ei caută ceva, nu ştim ce, dar suficient de valoros încât să justifice mulți morți.

— Da, dar nu trebuie să uităm cum am ajuns aici. Ce conexiune poate fi între aceşti sârbi, arabi, chinezi, proxenetul Jorn, şi - mai. ales - unchiul Steve? merse Mark mai departe cu raționamentul.

— Probabil că unchiul Steve a fost o pistă posibilă, la un moment dat, ca deținător al lucrului pe care toți îl caută. Pistă ulterior abandonată, încercă Christian să rezolve dilema.

— Dacă o fi fost într-adevăr abandonată..., se îngândură Mark.

Apoi decise să-i dea un telefon lui Bill, ca să afle dacă se mai întâmplase ceva pe acasă.

*

Albert era hotărât să nu lase lucrurile aşa. După şocul pricinuit de dispariția biroului care adăpostise pentru o zi un înalt personaj sau un mare escroc, se întoarse la secție.

Această ciudată dispariție îi confirmase o bănuială extrem de firavă, care făcea o legătură între misteriosul cadavrul descoperit de Nataşa, moartea acesteia şi a partenerului său, George. Fusese unica pistă pe care putea porni.

Era aproape sigur că, dacă moartea Nataşei fusese provocată, cea a lui George fusese accidentală. Probabil că acesta intrase, o văzuse pe ucraineancă moartă sau leşinată, cum ar fi putut crede, şi se repezise s-o scoată din cadă. Nu văzuse uscătorul de păr aruncat în apă, electrocutându-se astfel şi el.

Ori, din verificările pe care le făcuse ulterior asupra Nataşei, reieşise clar că aceasta era o fire mai mult retrasă, fără mulți prieteni, dar şi fără duşmani. Iar singurul lucru deosebit care i se întâmplase de la venirea ei în America fusese descoperirea misteriosului cadavru.

Initial, nu ignorase nici eventualele încurcături ale fetei cu mafia ucraineană, dar, pentru că era mai uşor să pornească de la cadavru, procedase în consecință. Avusese noroc, dacă se putea numi astfel.

De unde s-o apuc acum? se întrebă Albert. Să vorbesc cu şefu', ca să văd dacă e adevărată treaba cu aranjamentul de clasare a cazului?! Mai mult ca sigur că am de-a face cu implicaţii la un nivel foarte înalt!

*

O oră mai târziu, se afla în biroul şefului.

— Căpitane, părerea mea este că moartea lui George are o legătură strânsă cu cazul clasat săptămâna trecută. Aş vrea să redeschid dosarul.

— Zău, mă? Şi ce-ai mai vrea tu? Nu vrei să te ocupi şi de asasinarea lui Kennedy?

— Pe cuvânt, şefu'! Să-ţi povestesc!

Şi îi nară strania întâmplare cu biroul-fantomă.

— Măi Albert, e ciudat, nu zic nu! Ordinele au fost însă clare şi îţi trebuie mai mult decât atât ca să redeschizi dosarul. Mi s-a spus clar: „Siguranţa Naţională". Când auzi asta, să ştii că e greu să mergi împotriva curentului. Darhai să recunoaştem! George a murit pentru că a băgat mâna-n apa în care circula curent electric. N-a vrut nimeni să-l omoare. Cu fata e altă treabă... Nu mai ţine de posibilităţile tale. Acceptă faptul că George a avut ghinion şi las-o baltă!

— Aş vrea, dar nu pot. Dacă cineva nu dorea s-o omoare pe Nataşa, George ar mai fi trăit şi astăzi. Cu voie sau fără, asasinul ucrainencei este şi asasinul fostului meu coleg. Acesta este singurul lucru pe care îl pot accepta.

— O.K.! Faci cum ştii, dar nu oficial! Depune o cerere de concediu şi eu ţi-o semnez! Mai departe nu vreau să ştiu nimic!

— Aşa să fie, şefule!

CAPITOLUL XIV

La uşa lui Bill sună în acea dimineaţă o tânără.

— Domnul William Fărădeget? întrebă aceasta când o namilă pletoasă îi deschise uşa, cu ochii cârpiţi de somn.

— La ora asta n-aş putea să vă răspund cu certitudine, răspuse Bill.

Nu era sigur că se trezise sau continua să viseze. O privi cu uimire pe tânăra care îi sunase la uşă la acea oră matinală. Era genul de apariţie pe care i-o furniza doar marihuana, iar în ultima seară chiar fumase vreo două ţigări în încercarea de a smulge puţină inspiraţie artificială pentru ultimul său album.

— Oricum, poftiţi! continuă el după o clipă. Scuzaţi deranjul din casa mea, dar sunt vreo câţiva ani buni de când nu mai aştept vizitatori!

Iar o femeie n-a mai intrat aici de câteva decenii, se simţi dator Bill să pluseze.

Tânăra pătrunse în camera aflată într-o vizibilă stare de neglijenţă din partea proprietarului. Undeva în spate se vedea un pat, nefăcut de mai multe zile. Acesta ţinea, probabil, loc şi de masă. Lângă pat se găsea o chitară, iar în toate cele patru colţuri ale camerei - câte o imensă vază cu flori proaspete.

Musafira rămase puţin încurcată, gândindu-se unde ar putea să se aşeze.

— Staţi pe o pernă, dacă doriţi! sesiză Bill dilema fetei. O să mă scuzaţi puţin, să pun ceva pe mine! adăugă el, constatând că era îmbrăcat doar cu un şort.

Fata se miră că tipul nu o întrebase nici ce vrea nici cu ce o poate servi. În acelaşi timp, însă, ochii ei mari, de un verde crud, scrutau fiecare colţişor al camerei în căutarea unui anume lucru.

Privirea ei nu era cea a unei femei curioase la vederea bârlogului unui holtei convins, ci a unei anchetatoare, dornică să găsească un anume corp delict.

Marihuana, gândi ea, văzând pe masă câteva ţigări răsucite cu mâna. Plete, chitară, iarbă... *flower-power,* diagnostică, luând în considerare şi vârsta domnului Fărădeget.

În timp ce se îmbrăca, Bill se simţea teribil de încurcat de noua situaţie.

Ce poate să caute o asemenea creatură la mine în casă? se întrebă el. Nu pare comis-voiajoare, e prea. Îndrăzneaţă pentru genul ăsta de intrări în locuinţele oamenilor! Alea se opresc în uşă şi, de-abia după ce-ţi înşiră lozinci murdare, îndrăznesc să-ţi calce pragul. Asta doar în situaţia în care arăţi un cât de mic interes pentru marfa lor de rahat. Şi atunci privesc tot timpul temătoare în jur, aşteptându-se să le sară în faţă vreun nevropat, cu o cască de hochei pe figură şi cu o drujbă pornită în mână!

Îşi luă răgazul s-o privească mai bine pe zână în oglinda de pe uşa băii.

Aceasta se aşezase pe una dintre perne, turceşte, încercând să-şi acopere cât mai mult din superbele coapse bronzate.

Nu cred că e o târfă trimisă de vreun prieten care vrea să-mi facă o surpriză plăcută! se mai gândi el, văzând poziția cuminte pe care musafira o adoptase. Şi să fiu al dracului dacă m-aş fi supărat dacă ar fi fost indecentă!

Tânăra era blondă, cu pielea arămie, îmbrăcată cu o rochiță care abia îi acoperea pulpele, în picioare avea pantofi albi de tenis şi nu purta ciorapi.

Mai mult ca sigur că nu poartă sutien, poate nici chiloți! mai gândi Bill, din ce în ce mai tulburat de acea prezență. Doamne, de ce sunt aşa multe fete tinere de la o vreme! Parcă undeva în rai s-a produs o hemoragie! Şi eu care aproape m-am ramolit...

Îşi trăsese un tricou pe el şi încălță o pereche de sandale.

— V-aş putea servi cu ceva, frumoasă şi indecent de tânără domniță? Un *scotch,* o țigară sau îmi veți face plăcerea de a accepta să beți cu mine cafeaua de dimineață?

— Un *scotch*e O.K.! răspunse făptura, cu o voce pogorâtă parcă dintr-un izvor de munte. Cafeaua de dimineață am băut-o... de dimineață, nu se putu abține ea.

— Zău? Dar câte ore să fie, oare? întrebă Bill, căruia i se părea că abia se crăpase de ziuă.

— Undeva pe la două, râse tânăra cu o voce cristalină.

Bill se duse şi puse apă la fiert. Apoi turnă două pahare de *scotch,* din cel pe care îl păstra pentru zile mari.

— Acum aş putea să aflu motivul onorantei vizite? îndrăzni el să întrebe, oferindu-i băutura. Nu că m-ar deranja să aflu că nu aveți nici un motiv special. *Mi casa, su casa.* Stați cât vreți şi faceți ce vreți!

— Sunt o cunoştință a unchiului dumneavoastră, Steve Cubani. Am aflat de curând că a plecat dintre noi, lucru care m-a întristat foarte tare. Ştiți - se arătă ea încurcată - eu şi unchiul dumneavoastră... În fine, a fost cu ceva ani în urmă, în Utah. Apoi eu a trebuit să plec, dar am păstrat legătura. Unchiul dumneavoastră era un om deosebit, o inimă mare şi un om foarte generos.

Dacă tânăra i-ar fi spus că era fiica lui Steve, ar fi fost mai puțin surprins. Se lăsă să cadă în pat, cu o imensă mirare pe chip.

— Un... unchiul meu??? Steve? Probabil că ați cunoscut pe cineva care şi-a atribuit numele lui, domnişoară. Dumnezeu să-l odihnească, dar era exact opusul a ceea ce susțineți dumneavoastră! E drept că la moartea lui am aflat câteva lucruri surprinzătoare, dar asta... Inimă mare? Generos?!! Nu, domnişoară, vorbim despre persoane diferite, Categoric! Ha, ha, ha! E o glumă, nu? V-a trimis Mark, aşa-i? Bineînțeles..., bordelul din Copenhaga..., bătrânul glumeț..., s-a gândit c-o să mușc..., ha, ha, ha! Mare pişichier, Mark ăsta!

— Nu ştiu despre ce vorbiți şi cu siguranță nici nu vreau să aflu nimic legat de vreun bordel! se irită tânăra. Eu şi unchiul dumneavoastră am avut o legătură sinceră..., în fine, ăsta e un alt subiect.

— Nu e o glumă? Absolut sigur? Atunci îmi cer scuze, domnişoară! Au fost prea multe în viaţa mea - care se îndrepta liniştită spre liman - până la acest nefericit eveniment. Acum totul s-a învolburat în mintea mea. Şi spargeri şi borf..., în fine, nu vreau să vă plictisesc. O.K.! Îmi cer scuze, nu am intenţionat să fiu mojic! E aşa surprinzător, însă... Deci, cu ce vă pot ajuta?

— Vă înţeleg! Multă lume părea surprinsă de diferenţa de vârstă şi...

— ... Nu diferenţa de vârstă, ci firea unchiului pare incompatibilă cu tot ce mi-aţi spus. Mi-e foarte greu să-mi imaginez. Dacă îmi spuneaţi că sunteţi zâna care l-a însufleţit pe Pinocchio, v-aş fi crezut imediat! Sunt convins că nu poate exista vreo bucată de lemn sau piatră pe care să n-o însufleţiţi. Dar pe unchiul Steve..., în fine, spuneţi, vă ascult şi încă o dată vă rog să mă scuzaţi şi să consideraţi acest subiect închis! să vă mai întrerup.

— Legătura mea cu unchiul dumneavoastră a trecut într-o altă fază acum vreo trei .ani, puţin înainte de plecarea mea din Salt Lake City. Ca să n-o mai lungesc, i-am lăsat lui Steve la plecare nişte bunuri de preţ şi speram să fi menţionat ceva de ele în testament. Speram să mă lămuriţi şi să-mi spuneţi că n-a uitat. E vorba despre un kilogram, un kilogram şi jumătate de bijuterii, pe care, ce-i drept, tot el mi le dăruise şi pe care n-am avut curajul să le păstrez la mine. Dar, după cele ce mi-aţi spus, o să vă vină foarte greu să mă credeţi. De aceea, nici nu vă cer s-o faceţi! Tot ce vă rog este să-mi spuneţi dacă a pomenit de ele şi dacă le-a lăsat cuiva prin testament!

— Bijuterii! se miră Bill. Nimic de felul ăsta. De fapt, n-a lăsat lichidităţi sau obiecte de mici dimensiuni ca moştenire. Nici curcanul nu este mic. Un imobil în Copenhaga, unde, de altfel, funcţionează cu succes un bordel, şi multe acţiuni la diverse fabrici în Utah. Asta e tot ce-am moştenit. Nici măcar de acestea nu ne putem atinge până la moartea curcanului.

— Curcan, se minună fata? Ce curcan?

— Aşa ne-am mirat şi noi. Nu ştiţi nimic de curcanul Mormo? Practic, e moştenitorul averii, aşa că am crezut că bătrânul îl avea de ceva timp şi era foarte ataşat de el, de vreme ce este principalul beneficiar.

— Nu avea nici un curcan. Probabil că mi-a luat locul! glumi fata, mai mult intrigată decât nemulţumită de această veste. Şi aţi păstrat curcanul - păru ea brusc foarte interesată - bănuiesc! Sau aţi scăpat de el pentru a încasa moştenirea?

— Nici vorbă! Nu era unchiul aşa de prost! Condiţia pentru a intra în posesia moştenirii era tocmai îngrijirea curcanului până la decesul natural al acestuia, adică de bătrâneţe. Acum, dacă stau să mă gândesc, şi pe masă, de Ziua Recunoştinţei, ar fi tot un sfârşit la fel de natural pentru un curcan, nu? în fond, ce curcan mai moare de bătrâneţe? Mă inspiraţi, domnişoară... am uitat numele dumneavoastră.

— Shania. Shania Anderson. Eu am uitat să mă recomand.

— Da, da..., nu-i dădu Bill nici o atenţie. Ar trebui să discut cu un avocat. Să nu fie tot vreo capcană de-a mormonilor. Să aşteptăm o grămadă de vreme şi apoi să considere că o moarte naturală pentru un curcan

este cea prin tăiere şi ei să pună mâna pe tot... Poate fi o glumă, dar poate fi şi ceva foarte serios! Mormonii sunt în stare de orice. Mă scuzaţi...

— N-am nici o legătură cu această religie, staţi liniştit! Sunt neoprotestantă, dacă are vreo importanţă. Aveţi dreptate, surprizele trebuie evitate. Sunteţi absolut sigur că aşta e tot ce-a lăsat?

— Absolut. Am văzut testamentul..., mai apucă să spună Bill, după care căzu jos, împuşcat în frunte.

— Păcat! spuse Shania, punându-şi pistolul în săcuţul de cânepă cu care venise, alături de paharul din care băuse. Înseamnă că diamantele s-ar putea găsi la bordelul din Copenhaga sau în guşa curcanului. Nu trebuie scăpată nici o posibilitate! Şi nici un martor incomod nu trebuie să rămână în viaţă, se mai gândi ea, în vreme ce părăsea agale locuinţa lui Bill.

CAPITOLUL XV

Albert începu să caute poza pe care o trimisese la Interpol spre identificare. O căutase zadarnic prin toate fişierele computerului, dar nu reuşise s-o găsească. Se hotărî să-l cheme pe „Black Bullit", un prieten expert în computere, care îi dăduse parole pentru majoritatea *site-urilor* ce îl interesau de pe Internet.

Făcuse o mare economie în acest fel şi îi rămăsese profund îndatorat prichindelului. Noroc că acesta era tare mândru de faptul că avea un prieten poliţist adevărat, cu insignă şi pistol, ceea ce îl făcea mult mai respectat în cartier decât faima de mare *hacker*.

Îl găsi pe puşti, ca întotdeauna, în faţa computerului. Încerca, pentru a nu ştiu câta oară, să spargă - pentru amuzament - codurile de lansare a unui submarin nucelar.

— Tot de prostii te tii, maestre? îl întrebă Albert, încercând să pară mai degajat decât era. Vrei să ne înfunzi pe toţi?

— Oh, prietene! De câte ori să-ţi spun că nu înfund pe nimeni! Este important să reuşesc să sparg codurile primul, înainte de a le sparge cine ştie ce terorist care le-ar putea folosi. Unde mai pui că am făcut prinsoare cu „Buboiul" din Oklahoma că le voi sparge înaintea lui... Spune mai bine ce ai mai făcut? Ai mai prins vreun criminal periculos în timp ce-şi ucidea partenerii? Hai, povesteşte-mi!

— Cu mare plăcere, durule, dar altă dată! Deocamdată, am nevoie de tine pentru descoperirea unui asasin şi îţi promit exclusivitate asupra povestirii, dacă voi reuşi să pun mâna pe el.

— Marfă, omule! Ce trebuie să fac? Vreun filaj discret, ceva? Trebuie să seduc vreo puştoaică pentru a intra în anturajul lui taică-su, mare gangster? Spune, omule! Voi lucra pentru tine!

— Nu te ambala aşal încercă Albert să-l tempereze pe micul detectiv. Am trimis la Interpol o poză a unui cadavru descoperit de mine şi de bietul George. Nu ştiu cum de se întâmplă, dar nu reuşesc să mai găsesc niciunde poza aia. Crezi că poţi să afli ceva din computerul meu? Trebuie neapărat să ştiu identitatea individului.

— Omule, am o variantă mai spectaculoasă. Intrăm direct în fişierele Interpolului! Astfel găsim şi poza şi identitatea persoanei. Ce zici?

— Eu ştiu?! Parcă n-aş prea avea timp să aştept până spargi tu codurile Interpolului. Sunt în criză de timp.

— Glumeşti, şerifule! Pe astea le dau gata de mic copil. Spune-mi pe ce dată ai trimis poza şi de la ce *e-mail*.

O dată aceste amănunte aflate, puştiul începu să butoneze la greu, icnind şi fluierând a pagubă sau a bucurie, în funcţie de modul în care avansa. După un sfert de oră, reuşi.

— Gata! Uite-ţi omul! E singura fotografie pe care ai trimis-o în ziua aia, nu-i aşa?

— Eşti mare! O să te las să te joci cu cătuşele mele în week-end. Poate le foloseşti cu puştoaica de la 37. Am văzut eu cum i se scurg ochii după tine!

— Glumeşti, bătrâne! Astea sunt proceduri din secolul XX. Sex virtual, moşule! Fără probleme, fără complicaţii! Sunt mai experimentat ca tine, cred că deja trec de 1000 de femei. Ce zici de asta?

— Zic că mai ai până să creşti şi e bine. Nu-i nici o grabă. Lasă asta acum! Ce zice maşinăria ta proxenetă?

— Zice că este vorba despre Vlad Simici, de 35 de ani, cetăţean croat, căutat pentru tranzacţii cu arme în timpul războiului sârbo-croat, sârbo-bosniac, sârbo-albanez... Cine sunt ăştia, dom'le, de se bat cu toţii? Sunt psihopaţi sau ce?

— Dacă îi plătim să se bată, se bat. Când o să-i plătim să stea, o să stea. Nu-ţi pot explica mai mult. Ce mai scrie?

— Că e suspectat ca făcând parte dintr-o filieră cu ramificaţii în tot Balcani-ul şi... hopa... la conducerea N.A.T.O. Pare interesant, omule. Vrei să-ţi intru şi pe *site-ul* N.A.T.O.? Poate aflăm de-acolo cine s-a apucat de afaceri! Sau ăştia nu bagă informaţii *hard pe* Internet? Uite cum facem, prietene! Lasă-mă până mâine, sunt nişte coduri mai complicate puţin şi în curând o să mă streseze maică-mea cu temele de şcoală. Îţi promit că mâine o să ai ceva foarte interesant legat de subiectul ăsta. O.K.?

— O.K.! Totul e sub controlul tău, şerifule. Află cine e mitocanul şi o să-l forţăm să părăsească oraşul până la asfinţitul soarelui. Pe insigna mea de poliţist!

*

— Avem o treabă nouă; poate reuşeşti să n-o mai dai în bară şi de data asta! îi spuse Shania unui individ îndesat, cu o mutră de hingher. Ai grijă cum îţi alegi colaboratorii! Nu mă interesează ce faci, dar îmi cercetezi imobilul centimetru cu centimetru! O să fie şi o parte plăcută. Clădirea e un bordel din Copenhaga. Un om de legătură te aşteaptă acolo. Autohton. În primul rând, te interesezi de legătura dintre Steve Cubani şi stabilimentul respectiv. De câte ori îl vizita? Era al lui? Când a fost ultima dată, cu cine lua legătura? Îmi raportezi toate lucrurile astea cât se poate de discret. Plăteşti pentru informaţiile obţinute.

Nu baţi, nu omori. Totul contra bani. După aia, o să decid eu ce să faci în continuare! Ai înţeles?

— Am înţeles, şefa, că nu-i aşa complicat! Cât de greu poate să fie să deschizi gura unor curve? Ha, ha, ha!

— Măi, *redneck!* se înfurie Shania. De ce nu te-ai făcut tu comediant, că poate aveai rezultate mai bune? Chiar crezi că ar trebui să-ţi ardă de râs după prostiile pe care le-ai făcut?

„Hingherul" îşi băgă capul între umeri, vizibil deranjat de ultima remarcă a tinerei.

Aceasta nu mai zise nimic.

Nici lui nu-i convenea că ieşise prost din ultimele acţiuni.

A dracului cățea! se gândi bărbatul. Parcă ea a scos mai multe informații decât mine?! Dacă eram femeie şi arătam ca ea, îi făceam nu numai să spună unde le-au ascuns, dar să mi le şi aducă imediat.

Shania se depărtă.

la uită-te ce joc de glezne are, putoarea! mormăi bărbatul. Ce-aş răstigni-o o dată sub pod, în gunoaie, ca pe o vagaboantă dintr-alea, să pută o lună a scârnă de câine. Şi le-aş da-o şi băieților care dorm pe-acolo. Poate o s-o fac odată, ce mama dracului! Sunt bărbat sau fular?

Deodată, un gând neplăcut îi tulbură privirea.

Ai, ai! Am uitat s-o întreb unde dracu' e Copenhaga asta! Tii! Iar o să râdă de mine! Sper să nu fie la mama naibii, undeva pe Coasta de Vest...

— Sunt cam îngrijorat, îi spuse Mark partenerului său a doua zi de dimineață, în timp ce luau micul dejun. Am încercat toată seara să dau de Bill şi nu răspunde. Sper să nu fi avut dreptate când m-am temut că unchiul Steve s-ar putea să nu fie o pistă abandonată, ci doar una rătăcită. Frank, crezi că ar trebui să rog un băiat să-l supravegheze discret pe Bill, ca să nu încerce cineva să-i facă vreun rău?

Îngrijorarea care pusese stăpânire pe bătrânul agent îl făcu să nimerească din nou cu maioneza pe cămaşă, în loc să stoarcă tubul pe *hot-dog*.

— Eu ştiu, şefu'? zise Frank, privind cu îngrijorare cum sosul de ou începea să se scurgă pe sub cravata roşie de care Mark nu se mai despărțise încă de la întoarcerea din Vietnam.

Îşi trase instinctiv pantofii, pe care tocmai dăduse 500 de dolari, la o reducere de sezon de la magazinul Montgomery.

— Partea cu supravegherea n-are la ce să dăuneze, dar pari cam prea îngrijorat pentru apelurile rămase fără răspuns. În fond, Bill e băiat mare. O fi făcut şi el un raid printre vecine, mie mi se întâmplă asta în fiecare seară când sunt la N.Y.!

— Ție ți se întâmplă oriunde ai fi! nu rată Mark ocazia de a-i aminti.

— I-am spus să stea seara acasă, continuă el, satisfăcut că reuşise să recupereze mare parte din maioneză. Oricum, nu prea ieşea în ultimul timp. Spunea că lucrează la un nou album.

— Ce album, şefu'? E fotograf, moşu'? Avea ceva de artist în el, l-am „citit".

— Nu-i, mă, fotograf. Încearcă să dea lovitura în muzică de când îl ştiu. Compune nişte chestii lacrimogene, chestii de-alea... folk. Ştii tu, cu copii, cu antirăzboaie şi alte asemenea!

— Şi are succes? întrebă Frank, mai mult pentru a încheia subiectul.

— Ție ți s-a părut că ar fi un tip de succes? Nu-l ascultă nici dracu'! N-a avut succes în trecut, darmite acum, când toți ascultă ce gâfâie negrii ăia mititei, îmbrăcați în hainele părinților, mai mari cu trei numere, de parcă-ar fi nişte roboți avariați. Lasă asta! Aşteaptă-l tu pe față palidă până urc eu să sun la băieți, ca să aflu ce se întâmplă pe-acolo. Nu-mi place pasa asta neagră în care m-au pus apelurile telefonice fără succes.

— O.K., şefu'! Schimbă-ţi, te rog, cămaşa cu ocazia asta! Mergem la hotelul ăla de granguri şi..., mişcă el din cap cu subînţeles.

— Ce-are, mă, cămaşa? Nu-ţi place galbenul ăsta? se arătă Mark ofuscat. Nu merge cu cravata? se mai răţoi el, îndepărtându-se.

— Treaba ta, şefu'! renunţă Frank. E o chestie de proprie imagine... Nu c-aş avea ceva împotriva culorii galbene, însă asta era o cămaşă albă când ai cumpărat-o.

Nici nu termină bine de vorbit, că îl văzu pe Christian apropiindu-se.

— Ce mai face marele şef din America? întrebă acesta ironic.

— Nu putem da de Bill cu nici un chip.

— Chiar aşa?

— De ce te miri? întrebă Frank.

— Păi, nu l-ai văzut? Ce apariţie, la vârsta lui! Omul nu părea în toate minţile chiar şi pentru un yankeu, dacă nu vă este cu supărare...

— Află de la mine că Bill e mai sănătos decât noi trei la un loc, interveni Mark. A depăşit de mult barierele timpului. În vreme ce eu mă simt mai bătrân cu fiecare oră ce trece şi-mi caut instinctiv papucii moi de boşorog, tipu' îşi flutură cămaşa pe unde are chef. E aceeaşi cu care a tăvălit o grămadă de hippioate prin noroiul de la Woodstock. Mi-aş dori eu să am măcar jumătate din vârsta pe care o arată! Crezi că eşti mai normal dacă ţi-e ruşine în fiecare zi de ce-ai făcut ieri şi vrei să te tot schimbi, de parcă ai urca pe-o scară rulantă?

— Hopa, te-am atacat la stelele de pe drapel, frate! Iartă-mă, da' mă pierzi uşor în asemenea abisuri, cel puţin la ora asta... Deci, ce e cu Bill?

— Habar n-am! Tot nu răspunde la telefon şi pot pune un om de pază abia mâine dimineaţă, iar asta în mod neoficial. Au trimis, însă, pe cineva ca să verifice. O să mă sune pe mobilul tău. Christian. Te deranjează? întrebă agentul secret, întorcându-se spre danez.

— De ce m-ar deranja? Acum putem merge? Am mare poftă să sparg nişte ziduri la ora asta. Ca să nu mai vorbesc că sunt tare curios să aflu cum e să stai într-o cameră care costă cât bugetul Etiopiei pe o săptămână!

Luară un taxi şi câteva geamantane, ca să pară că tocmai au ajuns în ţară. Înăuntru se găseau cele mai silenţioase scule necesare perforării rapide a betonului.

Înainte de a ajunge înăuntru, trebuiră să dea nişte lămuriri unei camere video, instalată la poarta care păzea intrarea în hotel. Vocea metalică păru mulţumită de răspunsurile primite şi le deschise poarta grea din fier forjat, lucrată într-o manieră medievală.

Merseră cam cinci minute pe o alee cu pietriş, printr-un umbriş înţesat de camere video şi de paznici cu câini, care o străbăteau de-a curmezişul. Astfel, ajunseră într-un luminiş, în mijlocul căruia se găsea un rond

mare cu verdeață. O fântână monumentală, de genul celor aflate în piețele italiene, puncta mijlocul acestuia. În spatele rondului se întindea construcția imensului hotel.

— Credeam că vom vedea o clădire înaltă, spuse Frank, nemulțumit de singurele două niveluri ale hotelului. Am văzut moteluri mai înalte ca ăsta.

— Sunt convins, dar clădirea a fost ridicată într-o vreme în care conta mai mult tehnica decât înălțimea, dacă îți poți închipui așa ceva! sări Christian la bătaie cu promptitudine. Poate o să te satisfacă interiorul şi faptul că, deşi nu are lift, n-o să trebuiască să urci scările, camera noastră fiind la parter.

— Gata cu împunsăturile! Fiți sobri şi majestuoşi, altfel se prind şmecherii de aici că nu suntem nişte turişti demni de nasul lor! încercă Mark să le oprească elanul tineresc, de gâlceavă.

Intrară într-un hol extrem de vast, mai impunător decât exteriorul clădirii, plin de plante ornamentale, de copaci şi de statuete.

Primul lucru pe care îl zăreai în față era o scară centrală, foarte lată, de marmură, ce urca până la un cat intermediar, după care se despica în două pentru a ajunge prin stânga şi dreapta la etajul superior. La sfârşitul primei jumătăți a scării trona un blazon imens, reprezentând atât de multe lucruri, încât Mark renunță să mai înțeleagă ceva.

Recepția, care părea singurul element oarecum firesc într-un asemenea castel, era ascunsă în spatele unor ficuşi, care, cu siguranță, câştigaseră câteva premii internationale pentru mărime. În spatele acestora, un domn extrem de elegant privea de la înălțimea celor doi metri ai săi spre ciudatul terțet, ce se afunda până la glezne în covoarele întinse pe jos.

— Bună ziua, domnilor! Ne pare rău, dar nu putem găzdui pe nimeni luna aceasta. Întreg hotelul este plin.

— Aşa speram şi noi, răspunse Christian, care putea vorbi o engleză mai stricată decât cei doi americani. Nu ne place să fim deranjați de tot felul de turişti care vin, pleacă... o întreagă hărmălaie. Avem rezervat apartamentul, nr. 4. Suntem invitații padişahului din Inguştan, pe a cărui fată am salvat-o de la moarte şi care ne plăteşte o călătorie de lux împrejurul lumii...

Pentru Copenhaga ne-a recomandat acest hotel, ceea ce e mare lucru, continuă el. Înălțimea Sa obişnuieşte să trimită înainte nişte constructori, care îi fac câte un nou castel în fiecare localitate unde intenționează să poposească. Nu are încredere în clădirile vechi şi străine. Ne-a spus că aceasta e singura excepție pe care a făcut-o în periplurile sale şi ne-a recomandat-o cu toată căldura!

Recepționerul schimbă mai multe culori pe parcursul povestirii. De la o neîncredere palidă, la o umilință galbenă pentru ca, în cele din urmă, să arboreze un stacojiu mândru, dând impresia că-i lăsase tac-su moştenire hotelul, nu că era un biet servant în spatele unei tăblii...

— Domnii or să se convingă chiar ei că Înălțimea Sa, Lumină a Pustiei, Răcoare a Deşertului, a avut dreptate. Vă rog să mă urmați! Vă voi conduce chiar eu la apartament. *Garçon! I*a bagajele Înălțimilor Lor şi vino cu mine!

Porniră astfel, în şir indian, pe un culoar aflat în spatele unui rând de palmieri. Din cauza grosimii covoarelor, mişcarea lor avea ceva fantomatic. Eventualii privitori ar fi avut impresia că asistă la un film fără sonor.

Trecură pe lângă camera trei, iar Frank se repezi să încerce uşa.

— Nu, domnule, acesta este apartamentul nr. 3, unde locuieşte vecinul dumneavoastră, onorabilul Chung Li - un mare om al Chinei contemporane, pe care hotelul nostru se mândreşte să-l găzuiască de câțiva ani buni. Acesta este apartamentul Înălțimilor Voastre! spuse el când ajunseră în dreptul următoarei uşi.

Pe catul ei era incrustat în lemn cifra patru, astfel încât să nu sară în ochi decât dacă ştiai unde să priveşti. Probabil că proprietarului i se păruse lipsit de distincție să numeroteze uşile în mod... plebeu.

Intrară în apartament cu ciudata senzație că au dat peste o locuință de sine stătătoare. Un imens hol de primire, de asemenea plin cu plante şi cu statui, îi întâmpină, lăsându-i muți de uimire.

Recepționerul se aşteptase la asemenea reacții şi îşi reprimă cu greu un zâmbet de satisfacție, pe care probabil că îl încerca de fiecare dată.

— Doriți să despachetăm, domnilor?

— Nu, mulțumim, ne descurcăm noi! se grăbi Christian, care nu dorea ca tânărul cărăuş să dea cu ochii de arsenalul său.

— Cum doriți, domnilor! se supuse recepționerul, stăpânindu-şi cu măiestrie mirarea față de aceste apucături populare, cu care nu se întâlnise de când avea onoarea de a lucra aici.

Dispăru discret, înainte ca cineva să se dezmeticească.

— A plecat? se miră Mark. Fără bacşiş? Nici n-aş fi ştiut cât să dau la un asemenea preț al camerei. Haideți, la lucru! Am o bănuială neagră în ce priveşte grosimea pereților.

Trecură în ceea ce probabil era un dormitor, care ar fi putut adăposti cu uşurință un spital de campanie. În dreptul imensului pat, cei trei se opriră.

— Cum să facem să nu ne audă? se întrebă Frank, care apucase deja maşina de găurit cu amortizor. Dacă dăm peste un festin aflat în plină desfăşurare?

— M-am gândit şi la asta, spuse Christian şi scoase un CD. Trebuie să aibă o „sculă" pentru a asculta nişte muzică africană. De la o vreme îmi plac ritmurile vivace, cu foarte multe tobe! adăugă el, în timp ce se învârtea prin dormitor, încercând să găsească o combină muzicală. Uite-o!

În cameră începu să răsune un fel de dans al ploii, cu un cor de tamburine şi tobe de mare tonaj.

— Cred că ar fi fost preferabil zgomotul percutorului, dar să sperăm că, până se dumiresc ei, spargem zidul! țipă Mark, ținându-se cu mâinile de urechi.

— Aşa! spuse Christian, mulţumit. Vom da o gaură cât mai jos, la înălţimea gleznelor, apoi vom introduce acest minunat instrument de observaţie, adăugă el, scoţând din geamantan o tijă flexibilă, lungă cam de un metru, în genul celor folosite de F.B.I. Cu ajutorul lui vom vedea tot ce se întâmplă dincolo pe ecra- nul acestui mic monitor, arătă el spre o altă componentă a geamantanului. De asemenea, vom putea auzi tot ce se întâmplă în aceste minidifuzoare, care transmit semnalele sonore ale celor două microfoane instalate pe latera- lele tubului optic. Va fi ca la cinematograf... Stereo, dar alb-negru!

*

Omul cu faţă de hingher credea că a murit şi că ajuns în cer. Aşa îşi închipuia el că arată Raiul. În fiecare zi trebuia să ia câte o târfă şi s-o zăpăcească de cap şi de organe până când aceasta devenea apatică la tot ce i se întâmpla, iar el putea controla liniştit fiecare cameră a bordelului.

Cât de greu poate să fie să cauţi ceva despre care nici nu se ştie dacă a fost ascuns aici? se întrebase el la sosire. Nimeni n-o să mă poată acuza că n-am găsit nimic, atâta timp cât nu există nici un detaliu care să indice acest loc ca pe o ascunzătoare de comori...

De fapt, aflase după numai trei zile că boşorogul ăla n-ar fi putut ascunde nimic aici.

Toate fetele îi confirmaseră că nu trecuse niciodată pe acolo vreun bătrân semănând cât de cât cu cel din poza pe care „hingherul" o tot arăta.

Chiar şi patroana, ce fusese atât de intrigată de acest adevărat „chiriaş" al stabilimentului, îi confirmase acelaşi lucru, în urma unei orgii în trei împreună cu una dintre protejatele ei.

— Credeam că matroanele nu mai practică meserie! îi zise într-o zi Rick, cum se recomandase el.

— Aşa şi este! Dar asta nu înseamnă că au devenit lipsite de nevoi. Doar că îşi aleg amanţi, nu clienţi, şi asta doar dintre persoanele care le stârnesc interesul. Iar dumneavoastră vă număraţi printre acestea, domnule.

— Eu nu susţin că n-o fi fost clientul vreunei fete! adăugă matroana. Dar în nici un caz nu a avut o discuţie cu mine şi sunt mai bine de 20 de ani de când am localul ăsta. În mod sigur nu l-am văzut în ultimii 10 ani. Poate înainte, dar m-aş mira să-i fi uitat figura.

Deci, treaba era aproape sigură. După ce pusese mâna pe diamante, bătrânul nu-şi mai vizitase proprietatea. Ceea ce s-ar fi putut întâmpla înainte nu mai conta.

Dar nu era nici o grabă să anunţe această descoperire. Mai avea de cercetat, împreună cu câte-o fată sau mai multe, încă vreo cinci camere. Iar de când nu se mai ostenea să caute de-adevăratelea, treaba devenise - realmente - o activitate fructuoasă.

*

— Ai ceva pentru mine? îl trezi Albert a doua zi pe copilul minune. Ai reuşit să spargi codurile?

— Îți dai seama că dosarele secrete nu pot avea... secrete în fata tinerei generații! reacționă acesta, somnoros. Dar ce-ți veni să mă trezeşti la ora asta? Nu ştii că lucrez până noaptea târziu?

— Lasă că nu-ti strică să începi încă de pe-acum programul haotic al unui adult. Îți va veni uşor mai târziu. Spune-mi ce-ai aflat!

Încă amețit de somn, puştiul se târî spre calculator.

— Uită-te şi tu!

Şi se îndreptă pe trei cărări spre sala de baie.

— Cum de te-au lăsat ai mei să intri? mai întrebă el, retoric.

— Deci, principalul personaj care s-a ocupat cu furnizarea de armament în războaiele din Balcani şi Irak se numeşte Richard Bolton. A părăsit armata în martie 2000, fiind transferat la I.C.R.M.C.L.C. Ce dracu' o fi însemnând asta? Ai aflat ce înseamnă potopul ăsta de initiale? strigă Albert spre puşti.

— Mi'ter abso'ut! răspunse acesta în timp ce-şi freca dinții cu nădejde. De aia m-am cul'at de-a'ia azi di'i'eață; nu mer'e nimic! Apoi scuipă lung în chiuvetă. Dar am o surpriză pentru tine; s-ar putea să te ajute mai mult, îl linişti puştiul, întorcându-se proaspăt şi vioi din baie. Am poza tipului. Poate îți sună vreun clopoțel.

Troncăni puțin la tastatură şi pe ecran apăru fotografia unui tip la vreo 50 de ani, cu o privire rea şi hotărâtă, îmbrăcat militar.

— Nu-mi spune aproape nimic. Poate-doar uitătura asta fixă şi deja senilă... la stai aşa! Poți să-l îmbătrâneşti cu vreo douăzeci, două-

zeci şi cinci de ani? Nu ştim ce vârstă avea în poză.

— Mare scofală! spuse puştiul, triumfător.

Copie fotografia, o mută într-un alt program, făcu câteva setări şi, treptat, în locul ofițerului desprins parcă dintr-o secvență a filmului „Colina", apăru un tip cu un aer senil şi superior, rafinat şi puțin aiurit.

— Asta este! strigă Albert. Lustruieşte-i capul! strigă surescitat. Perfect! mai spuse, după ce tânărul făcu rectificarea cerută. L-am prins! Înaltul Personaj - interesat ca nimeni să nu afle identitatea unuia dintre colaboratorii lui, probabil. Cred că nu ajungeau toate armele la soldații N.A.T.O., începu Albert să gândească cu voce tare. Puştiule, te trec în testament! Nu ştiu cum o să rezolv eu un caz de amploarea asta, dar există şi alte metode decât cele legale, nu-i aşa?

CAPITOLUL XVI

— Doamna Helen Cubani? întrebă amabil tânăra ce se postase în cadrul uşii.

— Chiar eu sunt, da' ce doreşti dumneata? Nu cumpăr nimic, nu mă abonez la nimic! fonfăi Helen, supărată.

O iritau teribil toate mâţele astea care arătau de parcă ar fi aparţinut unui cu totul alt sex decât ea. Se învăţase de când era mică să fie mai urâţică decât celelalte şi căpătase cu timpul aerul şleampăt al unei femei resemnate, care nu mai aşteaptă nimic de la înfăţişarea ei.

Totuşi, parcă nu-i părea aşa de greu când era tânără. Diferenţa între o femeie urâtă şi una mai puţin urâtă nu părea atât de mare când toate purtau doar haine negre, lungi şi bonete albe, din toată făptura lor zărindu-se doar un petic de obraz şi ochii. Însă vremurile se schimbaseră mult şi apăruseră „astea", care nu numai c-o loveau în orgoliul ei de femeie nenuntită, dar îi zdruncinau însăşi credinţa în apartenenţa la acelaşi lanţ trofic...

— Ăsta e un lucru bun - răspuse Shania - întrucât nici nu am ceva de oferit. Lucrez la una dintre firmele de asigurări angajate de domnul Steve Cubani ca să-i supravegheze bunurile. Deşi eu sunt convinsă că toate lucrurile sunt în regulă, politica firmei mă obligă să fac constatări periodice asupra bunurilor regretatului domn Cubani. Este în interesul meu şi al dumneavoastră.

— Faceţi ce vreţi, doar să nu umblaţi cu sforării, să aud că lipseşte ceva după verificările voastre, că vă dau în judecată imediat! se oţărî baba.

Nu voia nici să piardă cine ştie ce sume de bani, din cauză că ar fi împiedicat anumite proceduri, pe care oricum nu le înţelesese niciodată. Continuă cu o întrebare:

— Şi cât timp o să mă deranjaţi cu obiceiurile astea blestemate? Sunt o femeie îndurerată şi nu am chef să fiu tulburată până la sfârşitul puţinelor mele zile de către tot felul de indivizi sumar îmbrăcaţi!

— Până la trecerea averii în posesia deplină a succesorilor, spuse mecanic Shania, prea grăbită ca să mai ia seama la răutăţile zbârciturii. După aceea, depinde de moştenitori dacă reînnoiesc sau nu asigurarea. Dar sunt sigură c-o vor face, pentru că modul în care lucrează firma noastră este cel mai profesionist din întreaga lume! îndrugă ea maşinal nişte texte pe care le ţinea minte de pe vremea când trebuise să lucreze sub acoperire într-o companie de asigurări. Deci, aici locuia domnul Cubani,

— Aici, da! confirmă Helen.

— Până acum toate lucrurile par a fi în ordine. De altfel, ştiu că prearegretatul răposat - ca să-mi arăt încă o dată stima pentru clienţii noştri - nu avea încredere în lucruri de valoare sau lichidităţi ţinute în casă. Nimic din ceea ce văd nu indică vreun pic de prosperitate, ceea ce - trebuie să recunosc - a făcut din răposatul unul dintre clienţii ideali ai firmei pe care o reprezint. De altminteri, aceasta este prima noastră deviză: „Asigură

cât mai mulți oameni care n-au nimic de asigurat!" cu prime cât mai mari, bineînțeles. Musafira intră nepoftită în casă, urcă scările şi constată:

— Da! Nici aici, sus, nu pare să lipsească ceva. Dar ce se aude? Aveți vreun animal în casă?

— Avem, spuse Helen, uimită că ea nu auzise nimic.

De altfel, la acea oră, curcanul era deosebit de taciturn, moțăind în grandioasa şi neobişnuita lui colivie.

— Este un curcan lăsat moştenire de unchiul Steve, dar sigur că asta nu poate interesa în nici un fel ancheta dumneavoastră.

— Vai, cât vă înşelați! Orice animal ținut în casă scade, de obicei, valoarea primei. Vedeți dumneavoastră, cu un animal de companie este posibil un accident în orice moment. Ca şi în cazul copiilor. De altfel, a doua deviză a firmei noastre este: „Fără animale şi copii, clienții noştri mai bine vor trăi!" Mă rog, recunosc, există o scăpare de ritm, dar ce concept minunat! Câtă siguranță fără aceste făpturi pestilențiale! Trebuie să văd animalul, pentru a aprecia în ce măsură va influența punctajul acordat. Este ciudat şi nepermis faptul că nu a fost declarat, dar despre morți numai de bine! Unde se găseşte zburătoarea... recunoştinței?

— Poftiți pe aici! o invită Helen, deja indispusă şi temătoare pentru soarta poliței de asigurare, a cărei existență o ignorase total până cu un sfert de oră mai devreme.

Tânăra îi devenise, dintr-o dată, extrem de dragă.

Aşa sunt eu - gândi bătăciunea - mă ataşez uşor de oricine!

Ajunseră în bucătărie, unde Mormo dormita cu un aer stupid, cu moțul atârnându-i - obosit şi roşu - deasupra unei recipient cu grăunțe.

— Ia, uite, dragul de el! făcu Shania. Cum ar putea o asemenea creatură să provoace stricăciuni? Uneori, politica noastră este cam absurdă! Dacă îmi permiteți, ar fi spre binele tuturor dacă m-ați lăsa să-l iau cu mine şi să-l arăt şefului meu. Sunt sigură că ar înțelege imediat faptul că această minunată pasăre de ogradă nu poate fi un factor destabilizator într-un cămin. Ba chiar dimpotrivă, aş putea spune!

— Ce să faceți? se înfurie Helen, care ținea mai mult la moştenirea unchiului decât la toate polițele de asigurare din lume. Să-l luați pe Mormo? Nici să nu te gândeşti, duduie! N-ai idee cât valorează acest animal... pentru mine. Crezi că l-am crescut până la dimensiunile astea gigantice ca să îl expuneți într-o firmă de asigurări? Nu citiți ziarele? Nu ştiți că nu există mediu mai toxic decât o firmă de asigurări? Da, da! Am citit eu în repetate rânduri: „aer irespirabil, mediu periculos, mai multă otravă în aer decât în seringa pentru eutanasierea câinilor" etc. Cu cine crezi că discuți?!...

Dar n-apucă să-şi continue peroraţia, fiind oprită brusc de un orificiu de... calibru 22 din mijlocul frunții.

— Poate că nu m-am exprimat eu corect, hoaşcă! zise Shania, demontând amortizorul şi introducându-l în nelipsitul ei săculeț de umăr. Ar fi trebuit să insist asupra importanței asigurărilor tale de viață!

Primul impuls fu acela de a băga curcanul în colivie pentru a-l putea transporta mai uşor. Însă greutatea neaşteptat de mare a acestuia o făcu să renunțe.

De ce să-l mai car cu mine? se întrebă asasina. Îl verific chiar aici. Nu poate să dureze prea mult. În fond, nu-l gătesc, doar îl tai! mai gândi ea, căutând din priviri un cuțit pe măsura uriaşului şi nefericitului Mormo.

*

După câteva ore de chin, reuşiră să penetreze zidul hotelului cu o grosime de aproape un metru. Pe lângă lățimea neobişnuită a zidului, munca le fusese îngreunată şi de pauzele dese pe care erau obligați să le facă pentru a mai linişti spiritele din hotel.

Ca să nu se audă zgomotul percutorului, dăduseră drumul la maximum la combina muzicală, dar din când în când se auzeau bubuieli în uşă, care semnificau: „Linişte, mitocanilor!".

— Pentru cine o fi fost clădită cazemata asta? se întreba Frank cu năduf, transpirat ca toți ceilalți şi plin de praf. Parcă ar fi ştiut că o să vină doi americani nebuni să le facă găuri în ziduri şi au vrut să-şi bată puțin joc de ei...

— E o explicație destul de coerentă, făcu Christian, care era lungit în patul supradimensionat. Dar la frații lor de sânge de ce nu s-or fi gândit?!

— Gata cu văicăreala! se opinti Mark pentru ultima oară. Am răzbătut! Pune drăcia aia sofisticată şi poftiți la locurile voastre!

Danezul se aplecă şi introduse cu grijă unealta magică în gaura practicată. După câteva minute de încercări, pe miniecranul din cameră începură să se vadă detalii de alături. Nimeriseră într-un fel de iaz interior, lângă o mică şi incomodă cascadă, care bruia sonorul îngrozitor.

— Ei, drăcia dracului! se înfurie Mark. Unde am nimerit? În closet? Dacă o să clipocească aşa tot timpul, n-o să putem auzi mare lucru. Ca să nu mai spun c-o să-mi vină din două în două minute să merg la baie!

— Probabil că are un aranjament de tip grădină japoneză, spuse Christian, în timp ce se străduia să orienteze cât mai bine tubul flexibil. Cam asta e tot ce pot face, sfârşi el prin a abandona operațiunea. Dacă-l mai salt puțin, o să se vadă ca un periscop sau ca spinarea monstrului din Loch Ness în miniatură. Poate vreți să dăm altă gaură? încercă el să glumească.

— Ar trebui să fim nebuni! sări Mark. Mai bine dau buzna peste ei şi îi conving să ne spună tot ce ne interesează. Prefer să fiu dat mâine afară din Divizia Secretă decât s-o iau de la capăt. Jocul ăsta de-a Contele de Monte Cristo nu e de mine!

— Linişte, vă rog! spuse Christian. Se întâmplă ceva.

Într-adevăr, în cameră îşi făcu apariţia un chinez rotund, gen Budda, urmat îndeaproape de ochelaristul care o omorâse pe Helga şi de frumoasa brunetă ce îi cotrobăise prin casă unchiului Steve.

— Hooopa! se bucură Mark. Se strânge laţul! la uite ce frumos stau toţi trei aici! Nu-ţi vine să-i omori, drăgălaşii de ei?!

Chinezul se aşezase sau, mai bine zis, se revărsase pe o sofa, iar ceilalţi doi stăteau în picioare şi păreau să aştepte nişte revelaţii cu privire la nemurirea sufletului.

— Deci tu, Eva, te duci şi-mi alegi nişte fete, tot de acolo, ca de obicei. Nu contează că bietul Jorn a murit, imbecilul! Credea că o să înghit pastila aia stupidă cu „proprietar necunoscut"? Dar să nu ne mai gândim la lucruri triste. Tu - i se adresă el ochelaristului - îl suni pe Bjork şi îi spui să-mi trimită nişte băieţi tineri. Ştie el ce-mi place mie! La ora opt începem dezmăţul! Aah, să nu uit! Ai grijă unde îl pui de data asta pe nenorocit. N-am chef să dea cineva peste el şi să trebuiască să mai comitem o crimă! Pentru săptămâna în curs oricum au fost cam multe. Şi cam... degeaba, adăugă el, uitându-se cu subînţeles la Eva.

— Poate, totuşi, accepţi să-l laşi şi pe el puţin mai liber în seara asta. Dacă stă cuminte într-o cameră şi priveşte la televizor, nu cred că ar bătea la ochi, chiar dacă ar intra cineva din greşeală.

— Vrei să spui că n-o să pară ciudată nimănui o arătare ca aia, stând liniştită, în timp ce aici cele mai frumoase fete şi cei mai frumoşi băieţi se întrec în a schimba poziţii şi alifii, droguri şi băutură, într-un vacarm apocaliptic? Nu bate la ochi un schelet viu, stând liniştit şi uitându-se la un *talk-show* sau la un film cu indieni - sau ce mama dracului o vrea el să vadă, când alături se întâmplă toate astea? Cred că te înşeli! Ai cam luat-o razna, frumoaso! Noroc că ai un rol major în spectacolul din seara asta, că v-aş lega pe amândoi! Ţi-am mai spus: nu diamante, nu schelet! Şi am încheiat discuţia.

— Ce veşti măreţe! se bucură Mark. Cred că am căpătat un fel de răspuns. Scheletul este un mister, dar oricum ştim că Eva are un interes să-l salveze. Pentru acest lucru trebuie să găsească nişte diamante. Deci asta căutau la unchiul Steve? Oare de ce acolo? Ne gândim noi altă dată. De fapt, ce să ne mai gândim atâta! Intrăm în joc. Direct. Presupun că putem afla cine e peştele de travestiţi, Bjork parcă îl cheamă, nu?

— Da, confirmă Christian. Nu sunt prea mulţi „specialişti" în acest domeniu. Ba cred că în sectorul „de lux" sunt chiar foarte puţini. Poate doar ăsta. Telefonez imediat la Moravuri şi aflu tot: adresă, condamnări, „şeptel" şi aşa mai departe. Dar nu înţeleg ce obţinem cu asta?

— Aici vine partea frumoasă, răspunse agentul. Mergi cu Frank, daţi de poponarul ăla, striviţi-i imaginea sau ce vreţi voi să-i faceţi şi veţi compărea la marea distracţie ca trimişii lui! Am încredere în gusturile voastre în ceea ce priveşte vestimentaţia necesară.

— Hei, hei! se supără Frank. Eu nu fac chestii de-astea! Şi ce am putea afla mai mult decât stând frumos aici, îmbrăcaţi ca nişte bărbaţi adevăraţi?

— Ascunzătoarea scheletului cel puţin, spuse Mark, care îşi freca mâinile de bucurie că se apropia finalul acestui caz încâlcit şi ilogic.

— Dar nu crezi că ştim destule ca să comitem o percheziţie legală? întrebă Christian.

— Foarte riscant! Îţi închipui ce relaţii are directorul hotelului, la aşa oaspeţi! Din momentul în care obţii mandatul şi până începi descinderea propriu-zisă, „Mao" are timp să se ascundă în spatele Zidului Chinezesc şi adio secvenţe de groază! Mai vioi, ce dracului! Mergeţi la o orgie, nu la o înmormântare, ce-i cu feţele astea?

— La orgie, ca material de consum pentru demenţii ăia? Da! Oare de ce suntem aşa de trişti? se întrebă Frank, aşezându-se pe pat şi luându-şi capul în mâini. N-avem nici un motiv...

Povestea cu diamantele îl puse pe gânduri pe Mark. După ce „amorezii" plecară să-şi îndeplinească noua îndatorire, începu să pună cap la cap cele întâmplate şi cele aflate:

E clar că Eva căuta diamante la unchiul Steve, dar mi-e imposibil să înţeleg de ce acolo?! Ce legătură poate fi între bordelul lui Steve şi pietrele preţioase? Cum s-a ajuns la el? Pare evident că cei ce le caută ştiu ceva legat de un american bătrân şi un bordel sau de un american bătrân care avea, într-un fel sau altul, o legătură cu viaţa de noapte.

Agentul secret se trânti comod pe pat, cu faţa în sus şi cu mâinile sub cap, continuându-şi meditaţia.

Firele se pare că i-au dus la Steve şi la Jorn sau la Steve prin Jorn. Pentru că n-au găsit nimic la stabiliment, s-au gândit să încerce în casa mormonului din Fairfield. Or fi abandonat pista? Puţin probabil, atâta timp cât este evident că diamantele n-au fost găsite, iar noi le-am întrerupt căutarea din locuinţa lui Steve. Deci, n-ar exista nici un motiv să nu continue cercetarea. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu Bill!

Puse mâna pe telefon şi sună în S.U.A.

— Alo! Mark sunt! Spuneţi-mi ce-aţi aflat referitor la Bill. Tu eşti, Lăcustă?

— Da, domnule! Eu sunt. Îmi pare extrem de rău că trebuie să vă anunţ eu, dar prietenul dumneavoastră a fost găsit mort în casă.

— Ce???

— — Împuşcat în cap! Treabă de profesionist! Suntem pe urmele criminalului, dar trebuie să recunosc că, deocamdată, n-am avut mare succes. Alo... mai sunteţi pe fir...?

Mark simţi că i se prăbuşeşte tavanul în cap.

Ce imbecil sunt! se apostrofă el. Să-l las fără protecţie în mijlocul unui caz nerezolvat! Ce-o fi fost în mintea mea? N-o să mi-o iert niciodată! Nu putea să înceapă cu Hel...

— Alo, Lăcustă! Băi, lasă ancheta! Trimiteţi urgent un om la Fairfield, la casa unchiului Steve. Urgent de tot! S-ar putea să mai avem o victimă dacă nu te mişti repede! Dacă n-a fost ucisă, puneţi pază permanentă şi supravegheaţi-o 24 de ore din 24 pe Helen Cubani. Aţi ajuns, mă?

CAPITOLUL XVII

— Şefule! intră Albert ca o furtună în birou. E groasă rău!

— Lasă asta! încercă superiorul să-l tempereze pe zbuciumatul tânăr. Am afl...

—... Este amestecat unul mare de tot în crimele astea. Un grangure! Ştiu că n-o să mă crezi, dar vreau să-mi promiţi că, dacă vin cu probe solide, nu o să-i laşi pe ăştia de la armată să-l facă scăpat. Ai auzit cumva de I.C.R.M.C.L.C.?

— Calmează-te, puştiule! Am aflat de un caz asemănător chiar în dimineaţa asta. Un tip a fost asasinat cam în acelaşi mod şi se pare că se mai preconizează o victimă în Fairfield. Nişte ciudaţi secretoşi ne-au cerut o echipă de pază şi protecţie la casa unuia, Steve Cubani. Cred că are legătură cu problema ta, care s-ar putea să redevină şi problema noastră. Deja 202 nu mai înghit clasări nejustificate de dosare. Poa' să mă sune şi mama primarului sau a guvernatorului! Te duci acolo şi vezi despre ce-i vorba!

— Am înţeles!

— Ai grijă să nu faci vreo prostie şi eu îţi promit că o să-i spargem fundul ticălosul ăluia de grangur, oricine o fi el. Uite adresa! Dispari!

Fără să mai aştepte alte lămuriri, Albert sări într-una din maşinile Poliţiei - care tocmai fusese parcată în faţa sediului - şi demară cu o smucitură. În urma lui rămase un poliţist nelămurit şi furios, care strigă ceva despre dosul lui Albert şi anumite proceduri nerecomandate de preot...

Acum e momentul! se gândi poliţistul. Poate am norocul să ajung la timp ca să-i pun pielea pe băţ nemerniculuiăluia de boşorog. O să-i tai capul, că scalpul i-a dispărut de mult şi o să-l pun pe mormântul lui George, înainte de a se dumiri ăştia şi a-l trece pe linie ascunsă pentru merite deosebite privind siguranţa naţională...

Străbătu distanţa în 45 de minute şi mai pierdu puţin timp până când reuşi să găsească adresa. Cum văzu casa, trase automobilul pe dreapta şi opri motorul.

Aşa, uşurel! se încurajă el. Să nu speriem vânatul!

Se apropie tiptil. Străzile erau complet goale. Era duminică şi lumea stătea mai mult în casă la orele amiezii.

Ar fi bine să mă mut într-un orăşel din ăsta liniştit! se gândi Albert, în timp ce se apropia din ce în ce mai mult de imobil. Îmi iau o femeie dolofană, îi torn vreo duzină de prichindei şi stau toată ziua să beau bere în faţa televizorului, uitându-mă la meciurile din N.B.A. Dar mai întâi să dau de jigodia aia!

Ajunse în faţa uşii şi observă că era întredeschisă. Vru să intre, dar se dădu deodată în spate, ascunzându-se după colţul casei. Nu-i venea să creadă! Din casă ieşea, foarte liniştită şi la fel de frumoasă-, tânăra asistentă a boşorogului.

Ce dracu'? se miră Albert. Aşa un criminal frumos?! Unde o să ajungă, dom'le, lumea asta? Poate mai reflectez în privința căsătoriei. Prefer să mor la datorie decât cu o pungă de *popcorn* pe față, uitându-mă liniştit la meci, în timp ce scorpia de nevastă-mea îmi înfige o boabă între ochi pentru că i s-a părut că n-am fost suficient de atent cu ea în ultima vreme. Sau, mai rău, pentru că e activată telepatic de cine ştie ce serviciu secret la care lucrase ea în tinerețe... Încerca el să-şi mai domolească emoțiile.

Apoi se decise să intervină. N-avea rost s-o urmărească. Ştia suficient.

— E mică lumea, frumusețe! o interpelă polițistul. Nu ştiam că şi tu umbli pe la femei, că ți-aş fi propus s-o cunoşti pe mătuşă-mea!

Shania păru surprinsă doar o fracțiune de secundă. Cu o îndemânare memorabilă, îl pironi pe Albert cu un şut în „magazia de urmaşi" şi îi trânti consecutiv una în figură cu săculețul în care îşi ascundea pistolul.

Profitând de faptul că bărbatul încerca să se adune din praf, o zbughi spre maşina de poliție parcată puțin mai încolo, gândindu-se că astfel nu o s-o oprească nimeni până la sediul din New York.

Furia îi dădu tărie lui Albert şi acesta îşi reveni destul de repede, prinzând-o de gleznă.

Dar Shania nu capitulă. Se întoarse să-l mai lovească o dată cu săcuîul. Polițistul, ținându-se cu o mână de glezna femeii, execută o rotire măiastră şi ajunse în fata ei.

Când femeia se întoarse să-l lovească, nu mai găsi pe nimeni. În schimb, apucă să simtă o izbitură puternică în ceafă şi îşi pierdu cunoştința.

*

Invitații începuseră să sosească. Petrecerea se tinea pe marginea piscinei din interiorul apartamentului lui Li.

Fetele ajunseseră deja şi se zbenguiau în apă, împreună cu nişte negri musculoşi care le cercetau atent, cu apucăturile unor bucătari ce verifică dacă au pus suficiente ingrediente în specialitatea casei... Ultimele sosite erau două dive care, probabil, trăseseră ceva de fiare la viata lor; una mai palidă, cu un ten ce se ghicea livid sub stratul gros de fard, iar cealaltă ascunzându-şi cu grijă picioarele musculoase, care păreau epilate cu neglijență.

— Oho, prospătură! exclamă chinezul, care îşi făcuse şi el apariția, înveşmântat într-un *neglijé* de mătase. Bjork s-a întrecut pe sine de data asta! Începusem să mă plictisesc de efeminații ăia pe care mi-i tot trimitea.

Sub veşminte, Frank şi Christian îi observară cu greață burta revărsată peste bikinii de damă, ajungând până spre portjartierele care fuseseră făcute la comandă, probabil, pentru a-i cuprinde coapsele de luptător de sumo.

— Dar nu fiți aşa timizi! continuă burtosul. Sunteți ca la voi acasă! Abdul, fă te rog oficiile de gazdă pentru încântătorii noştri invitați, până mă amețesc şi eu puțin!

— Crezi că, dacă vomit în piscină, o să considere cineva că dau tonul la orgie? îl întrebă Frank pe Christian, care se uita speriat la Abdul, văzându-l că se apropie cu două pahare de whisky în mână.

— Nu ştiu şi nici nu mă interesează! N-am de gând să fiu aici când o termina să se drogheze libidinosul ăla. Ai văzut cum se uita la picioarele mele? Mă simt atât de ieftină...

— Frumosule! i se adresă languros Frank lui Abdul. Lasă băutura! Spune-ne unde putem să ne facem comode!

— Imediat, răspunse acesta, cu o mină plictisită, semn că nu se dădea în vânt după asemenea gen.de petreceri. Urmaţi-mă, vă rog!

Ăsta nu simte nimic dacă nu strânge o jugulară în mână! gândi Christian, îngrozit. Cred că desfătările sexuale sunt pentru el de mult fumate. Nu-i mai poate aduce bucurie decât un cadavru bine formatat...

Sper că n-o să mă omenească cu vreo bomboană aducătoare de moarte! gândi Frank în acelaşi timp. Are aerul unuia care nu agreează vreun refuz.

Cei doi se învârteau oarecum în cerc prin ceva ce părea un vast apartament. Când trecură pe lângă o draperie aflată pe hol, Frank îşi pierdu răbdarea şi o dădu brusc la o parte.

— Ce-i aici, frumosule? făcu el pe curiosul. Nu vrei să intrăm puţin, să ne încălzim? spuse el şi împinse uşa care se găsea în spatele perdelei.

— Nu pune mâna acolo, perversule! sări Abdul ca ars. Unde, mă-ta, te crezi? adăugă el, încercând să-l izbească pe Frank cu dosul palmei.

Dar o izbitură puternică după ceafă îl făcu să se prăbuşească, leşinat.

— Ăsta n-a aflat că şi poponarii au drepturile lor? gâfâi Christian, în timp ce îl târa pe Abdul după colt pentru a nu fi găsit. Încearcă să deschizi uşa aia! S-ar putea să dăm de ceva interesant.

— Niciodată nu plec fără micul meu „sesam" în poşetă, spuse Frank, care îngenunchease deja şi se străduia să dibuiască mecanismul de deschidere. Aşa, am avut-o şi pe asta! O s-o trec pe răbojul de lângă cutiuţa cu farduri! adăugă el, deschizând uşa. După tine, frumoaso! îi cedă el lui Christian, curtenitor, dreptul de a intra primul.

— Nici tu nu eşti chiar urâtă! apucă danezul să spună în timp ce împingea uşa.

Se împiedică, însă, de Abdul şi îşi făcu intrarea practic pe brânci. Ceea ce dovedi că era un om foarte norocos.

Exact în momentul în care uşa se deschise la maximum, un glonţ trecu sfârâind pe lângă capul lui Frank, cam prin locul unde ar fi trebuit să se găsească ţeasta lui Christian, dacă acesta ar fi rămas în picioare.

— Ei, drăcia dracului! apucă agentul să înjure, apoi o zări pe Eva cum îndreaptă cu repeziciune ţeava pistolului către ţeasta lui.

În timp ce glonţul se pregătea să-i strice fardul, Christian se rostogoli la picioarele femeii, răsturnând-o, astfel că şi următorul glonţ se înfipse într-unui dintre pereţi.

Profitând de situație, Frank o placă necruțător pe frumoasa brunetă, trântind-o la podea ca la rugbi. Danezul îi sări în ajutor, imobilizând-o.

Alertați de zgomotele de împuşcături, invitații începuseră să urle isteric şi să se repeadă spre ieşire, călcându-se în picioare unii pe alții. Nimeni nu mai ținea cont de faptul că era în pielea goală. Unii o zbugheau chiar cu câte o seringă uitată în venă.

— Abdul, ce se întâmplă? Abdul! strigă chinezul, roşu de furie, şi se grăbi - pe cât îi stătea în putere - să ajungă în camera unde îşi ținea armele.

— Prinde-l pe chinez, că o leg eu! urlă Frank către Christian, gândindu-se că acesta nu trebuia să apuce să se înarmeze sau să cheme ajutoare.

Amicul lui se năpusti după grasul care mai mult se rostogolea decât fugea. Dar nu apucă să facă decât trei paşi şi se împiedică în tocuri, căzând din nou la pământ.

Se dovedi că acest handicap îi era foarte folositor.

Abia părăsise linia verticală, că un glonț şuieră pe deasupra capului său şi se înfipse decisiv în ceafa chinezului, care se prăbuşi cu zgomot chiar în momentul când ajunsese la uşă.

— Maestre! se auzi răcnetul lui Abdul, care îşi revenise şi intrase în acțiune.

Bărbatul înlemni, cu pistolul fumegând, în spatele lui Christian.

— Părinte al meu! Lumină a deşertului! Binefăcătorul meu! continuă Abdul să strige şi se prăbuşi în hohote de plâns.

Christian se ridică şi, după ce îşi dădu jos pantofii, se îndreptă spre imensul corp ce zăcea însângerat, fără viață, în dreptul intrării. Uşa era de multă vreme doborâtă de către în- spăimântații oaspeți, ce se năpustiseră fugind spre pădurea din jurul hotelului.

— Am văzut lumină şi am intrat! spuse Mark, care apăru în apartament.

— Era şi timpul, chiar mă gân..., îi îngheță vorba în gură danezului când îl văzu pe Mark îndreptând pistolul spre capul lui.

Se trânti instinctiv la podea, pentru prima oară din proprie voință. Glonțul porni aproape imediat, iar în spatele lui se auzi un icnet şi o căzătură.

Când se întoarse, îl văzu pe Abdul zăcând într-o baltă de sânge, ținând încă strâns în mână pistolul cu care nu apucase să tragă decât o dată - şi atunci în binefăcătorul lui.

— Ai reflexe bune, îl felicită Mark, în timp ce îi întindea mâna ca să-l ajute să se ridice. Şi eşti şi frumoasă! râse el, văzându-l cu rochia şifonată şi cu ciorapii rupți în genunchi. Ai face furori la marginea unei autostrăzi. Ia să vedem, a rămas cineva nemăcelărit?

În camera din dosul draperiei îi aştepta Frank, care stătea liniştit pe spatele Evei, mângâind din reflex fesele acesteia. Femeia era legată cu mâinile la spate şi nu se putea împotrivi.

— Bravo, colega! izbucni Christian. Eu mă împuşc ca-n filmele voastre cu indieni prin dormitoare, iar tu te masturbezi pe bucile cucoanei ăsteia. De aşa ajutor să tot am parte!

— Lasă, lasă! - spuse Frank, ca trezit din somn - că nu era să se ocupe doi oameni de un hipopotam drogat! Nici eu n-am stat degeaba.

Abia acum observă danezul, în fundul camerei, legat de un scaun cu rotile, un tip brunet şi extraordinar de slab. Individul se uita cu un aer rătăcit la fata pe care o mângâia americanul.

EPILOG

Cortegiul funerar se îndrepta încet, pentru a doua oară în ultima lună, spre cimitirul din Fairfield. Era format cam din aceiaşi participanţi; doar că doi dintre ei se găseau acum... În frunte.

Ajunşi la groapă, martorii tristului eveniment se aşezară împrejurul acesteia pentru a asculta scurta slujbă de înmormântare pregătită de preot. În ochii lui Mark se putea citi un imens regret, precum şi un puternic sentiment de vinovăţie.

Lângă el, încercând să respecte durerea şefului său, se afla Frank, ai cărui ochi fugeau spre două tinere ce arătau extrem de bine în negru.

Aproape de ei, regretând nişte vorbe spuse cândva la adresa defunctului Bill, se afla Christian. Acesta îşi rotea curios privirea în toate părţile, încercând să scape de neplăcutul sentiment. I se permisese să vină în America pentru prima oară în viata lui, la invitaţia expresă a noului şef al Diviziei Secrete din cadrul F.B.I. Acesta considerase că exemplara lui comportare pe timpul anchetei îi dădea dreptul la recunoştinţă.

După ceremonie se îndreptară toţi trei spre casa unchiului Steve, locul unde începuse întreaga afacere cu un final atât de trist.

— Cine s-ar fi gândit - rupse Mark tăcerea - că atâtea lucruri se vor lega de acea blestemată moştenire?! Pentru nişte diamante prăpădite, care nici măcar nu au fost găsite până la urmă.

— Până la urmă - întrebă Christian - aţi reuşit să desluşiţi întrega poveste?

— Am reuşit, răspuse Frank. Am mai găsit un martor - şi în viată şi dispus să vorbească. O tânără superbă, absolut superbă... Ai observat, şefu', ce de femei frumoase au fost în toată debandada asta?

— — Întotdeauna apar femei superbe în poveştile cu diamante, spuse Mark cu tristeţe.

Dar poţi şi tu, o dată în viaţă, să gândeşti fără să te scarpini între picioare?

— Păi asta şi făceam, şefu'! zise Frank, înciudat. Dacă nu mă laşi să termin! Deci, un poliţist, căruia îi fusese omorât partenerul, a luat ancheta pe cont propriu şi a descoperit că era implicat în afacere... ghici cine?

— Asta e o întrebare simplă, că s-a aflat şi la noi. Treci mai departe.

— Aşa! continuă Frank. Tot el a prins-o şi pe Shania, ajutoarea de nădejde a tipului despre care s-a auzit tocmai în Danemarca. Fie vorba între noi, e o criminală profesionistă al dracului de mişto! Dar să continuu. După ce a împuşcat-o pe Helen în cap, l-a tranşat pe Mormo. Bănuia că diamantele s-ar putea afla în guşa curcanului, ascunse de Steve.

— Oare despre ce cantitate a fost vorba? întrebă Christian.

— Păi încă mai este, că n-au fost găsite! răspunse Mark. Vreo trei kilograme, dar se pare că nu atât cantitatea, cât calitatea extraordinară a acestor pietre scumpe face ca valoarea lor să depăşească suma de un miliard de dolari. În fine, asta e mai puţin spectaculos.

Povestea, din ceea ce ne-a spus Eva, ar sta cam aşa: În timpul războiului sârbo-croat, fostul nostru şef, Bolton, pe atunci unul dintre responsabilii cu înzestrarea contingentului american din trupele NATO, a intrat în „asociaţie" cu Dragan Geaici. Prin intermediul acestuia, Bolton vindea arme croaţilor şi sârbilor combatanţi, apoi sârbilor şi bosniacilor, apoi sârbilor şi albanezilor. În fine, a vândut armament întruna timp de zece ani, până la ultimul război, cel din Kosovo. Astfel, toţi au reuşit să strângă averi uriaşe. Geaici, care a „scăpat" de mai toţi colaboratorii lui, a transformat banii în diamante, pregătindu-se să plece din ţară. Pentru a atinge acest scop, a apelat la ajutorul unui chinez foarte bogat. Acesta, prin relaţiile pe care le avea, i-a asigurat lui Geaici protecţie în Ambasada Chinei. Sârbii aflaseră de poveste şi îl căutau pe Geaici ca să-i ia diamantele şi să-i facă de petrecanie. De asemenea, aliaţii îl căutau şi ei, chipurile, pentru a-l deferi Tribunalului Internaţional de la Haga. Interesant e că foarte multe dintre amănuntele afacerii nu le vom afla niciodată. Sunt clasificate deja ca „top secret". Bietul Bill! El n-a avut nici o vină.

— Lasă, şefu', că povestesc eu mai departe, nu-ţi mai face sânge rău! Deci, pe bietul Geaici îl căutau toţi. Ca să fie treaba-treabă, acum începuse să-l caute mai puţin pentru diamante, cât pentru a-i închide gura. Aflând că se ascunde în ambasada Chinei din Belgrad, Bolton face ce face şi îi convinge pe aliaţi să bombardeze ambasada, în dorinţa disperată de a-l amuţi pe veci pe Geaici.

— Cum a reuşit el să facă acest lucru „top secret"? interveni Mark din nou.

— — Într-un mod iarăşi greu de explicat - continuă Frank -, Geaici reuşise să plaseze diamantele peste graniţă unchiului Steve. Îl cunoştea pe acesta, se pare, dintr-o călătorie anterioară în America, pe vremea lui Tito. Din cele povestite de Eva, fiica lui Geaici, cei doi se împrieteniseră foarte bine, datorită unor afaceri din care câştigase enorm. Aşadar, diamantele ajunseseră în posesia lui Steve. O mare parte dintre ele fusese promisă chinezului, ca mulţumire pentru protecţia acordată. Încurcătura s-a produs după bombardarea ambasadei, când Geaici a fost la un pas de moarte, scăpând doar cu o gravă amnezie.

— Li îşi voia partea lui de bani, însă singurul lucru pe care şi-l mai amintea Geaici - se hotărî Mark să-l ajute pe Frank - era faptul că dăduse diamantele spre păstrare unui american bătrân. Bătrân-american-târfe-Copenhaga. Acestea au fost singurele cuvinte care au mai putut fi scoase de la Geaici, ce ajunsese în halul în care l-am găsit. Pentru a-şi recupera recompensa, chinezul l-a „protejat" în continuare pe Geaici, sechestrându-l, în speranţa unei vindecări miraculoase. În paralel, Eva a început să ia urma diamantelor pentru a-şi elibera tatăl, cu care voia să plece apoi în Brazilia. A început să se prostitueze la Copenhaga, urmărind firul pe care i-l dăduse tatăl ei. După luni de perindare prin toate bordelurile şi pe la toate colturile de stradă unde se practica această meserie, Eva ajunge în „şeptelul" lui Jorn Mânămică. De la el află că bordelul pe care îl păstorea îşi avea sediul în casa unui american bătrân şi bogat. Evident că fata se aruncă pe această pistă şi ajunge la unchiul Steve, la Fairfield. Încearcă să obţină diamantele de la acesta, însă, luată de val, îl împinge pe scări înainte de a afla dacă el a fost prietenul tatălui ei. Caută înnebunită în toată casa, până apărem noi. Nu găseşte nimic şi este nevoită să abandoneze pentru moment pista americană. Se întoarce la Copenhaga şi începe să răscolească

bordelul, sperând să găsească diamantele acolo. Are o altercație cu Mânămică, pe care nu îl credea nevinovat, şi îl omoară.

— Foarte setoasă de sânge tânăra asta! comentă Christian.

— O adevărată drăcoaică! întări Frank, gândindu-se cu jind la fesele pe care apucase să le mângâie în trecere, în apartamentul chinezului. Merită să mori după ce ai întreținut un raport sexual sau mai multe cu ea... salivă el încă puțin.

— În ceea ce priveşte acțiunea din Copenhaga, cred că am înțeles problema, se declară danezul mulțumit. Mai rămân două necunoscute: asasinarea lui Bill şi a lui Helen, precum şi ascunzătoarea diamantelor.

— Aici, lucrurile sunt mai simple, preluă Mark povestirea. Onorabilul nostru „țeastă lustruită", îndrăgostit fiind de Shania, îi povesteşte acesteia toată tărăşenia, punând-o să **220** găsească diamantele. Shania lucrase pentru el ca asasin plătit, încă din perioada când era un înalt oficial NATO. De atunci data idila, dacă o putem numi aşa. Criminala îşi ia rolul în serios. După cum a mărturisit - pentru a scăpa mai uşor - nu intenționa să renunțe la diamante pentru liniştea „păsărelului", ci dorea să le păstreze, la urma unor sârbi, cu care colaborase Geaici, îi omoară ca să scape de urme, ajunge la Bill şi la Helen, apoi îi ucide pe amândoi, dar fără a afla ceva.

— Drăcoaicei nu-i plăcea să lase nimic în urmă, remarcă Christian. Nu cumva era sora Evei?

Fu rândul lui Frank să intervină:

— Asta ar fi dat o notă şi mai senzațională întregii afaceri, dar atunci devenea o telenovelă mexicană sau venezueleană, dacă înțelegi ce vreau să spun...

— În fine - continuă Mark - l-a sacrificat şi pe bietul Mormo, bănuind că Steve ar fi putut să-l îndoape cu diamante. I se păruse, probabil, prea ciudată povestea moştenirii - pe care Bill apucase să i-o spună. Săracul Bill! Cât de puțin îi păsa lui de bani. Cred că, dacă l-ar fi rugat frumos, i-ar fi dăruit diamantele fără să respire. Dar nu le avea.

Cuprins de o adevărată turbare, bătrânul agent doborî masa din bucătărie şi trase jos un dulap plin cu farfurii, sub privirile indiferente ale celorlalți doi. Apoi, zărind colivia lui Mormo, o ridică deasupra capului.

— Şi toate astea pentru o prăpădită de moştenire! Pentru un curcan! mai strigă Mark, plin de năduf şi izbi cu colivia de podea.

Apoi rămase fără grai, la fel ca şi colegii lui. Pe pavimentul bucătăriei începură să se risipească - din colivia sfărâmată - strălucitoare, diamantele aducătoare de moarte.